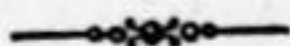

ΟΙ ΥΦΑΝΤΑΙ ΤΗΣ ΑΝΣΗΣ^(*)

Α'

Περὶ τὴν δεῖλιν θερμῆς ἡμέρας τοῦ ἔτους 1500, νεανίας, λιτὴν ἐργάτου φέρων ἐνδυμασίαν, καὶ μικρὸν δέμα ὡς μόνην σκευὴν ἐκ τῶν ὤμων τοῦ ἐξαρτῶν, ἀπέβη πλοίου ἄρτι συστέλλοντος τὰ ἱστία, εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Βέργης, τότε πρωτεύουσας τῆς Νορβηγίας. Ἡ ἀπὸ τοῦ λιμένος εἰς τὴν πόλιν ἄγουσα ἦτο θορυβώδης καὶ πολυάνθρωπος, διότι ἡ Βέργη ἦτο κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν τῶν ἐπιστημοτέρων ἐμπορείων τῆς βορείας Εὐρώπης.

Κατ' ἀρχὰς ὁ ξένος ἠκολούθησε τὸν ῥοῦν τῶν πολυσχόλων ἀνθρώπων, ἵππων καὶ ἁμαξῶν. Ἀλλὰ βαθμηδὸν τὸ βῆμά του καθίστατο μᾶλλον ἀδέβαιον, καὶ τὸ βλέμμα του ἐξέφραζε δισταγμόν. Μετ' ὀλίγον δ' ἀπαντήσας πρὸς τὰ δεξιὰ στενωπὸν ἣτις ἀποκλίνουσα τῆς ἐδοῦ, διέσχιζε τοὺς ὑψηλοὺς, τὸν λιμένα περικλείοντας βράχους, εἰσῆλθε μηχανικῶς εἰς αὐτὴν, ὡς ἄνθρωπος εἰς ὃν πᾶσα διεύθυνσις εἶναι ἀδιάφορος, καὶ σύννους ἐβραδυπόρει, ὡς εἰ ἐκ τῆς σκέψεως περιέμενε ν' ἀντλήσῃ ἀπόφασιν περὶ τοῦ περαιτέρω πρακτέου.

(*) Ἡ πρώτη ὕλη ἐν μέρει ἐκ τοῦ Ἑλ Βερθί.

Πρό τινων δὲ στιγμῶν ἐβάδιζε κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ὅτε ἤκουσε φωνὴν ὀξεῖαν, καὶ εἶδε μεταξὺ τῶν βράχων ὀρμῶσαν, καὶ ἀπὸ κρημνοῦ εἰς κρημνὸν ὡς ὕαιναν ῥιπτομένην, γραίαν μορφῆς θυσειδοῦς, ἧς οἱ βόστρυχοι λυτοὶ, καὶ συστρεφόμενοι περὶ τὴν κεφαλὴν της, ἔδιδον αὐτῇ ἔκφρασιν φοβεράν. Ἦν δὲ νεκρικὴ ἡ ὄψις αὐτῆς· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἦσαν τεταμένοι ἀγρίως. Ἐναγωνίως δὲ χειρονομοῦσα, ἐκράύγαζεν ἡ γυνὴ μεγαλοφώνως: Εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν θάλασσαν!

Ἐκπεπληγμένος ὁ νέος, ἐστάθη ἐνώπιον τῆς γραίας ταύτης, ἣν ἐξέλαθεν ὡς φρενοβλαβῆ. Ἀλλὰ στρέψας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης ὃ ἐδείκνυνεν ὁ ξηρὸς δάκτυλός της, εἶδεν ὑπὸ τοὺς πόδας του ὡς ἀνθρωπίνην μορφήν φερομένην ὑπὸ τῶν κυμάτων, καὶ ἄνισεν καὶ τελευταίαν πρὸς αὐτὰ παλαίουσαν πάλην.

Ἐν τῷ ᾄμα ὁ τολμηρὸς νεανίας, ἄνευ δευτέρας σκέψεως, ἀφῆκε τὸ δέμα του κατὰ γῆς, ἀπεδύθη τὸν μανδύαν του, καὶ ἀπὸ τοῦ βράχου, ἐφ' οὗ ἵστατο, καὶ ὅστις κάθετος κατήρχετο εἰς τὴν θάλασσαν, ἐρρίφθη εἰς αὐτήν, καὶ βυθισθεὶς, ἐγένετο ἄφαντος.

Ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν ἐφάνη ἀναδύς, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του ἀποσεύων τὸ ὕδωρ, δι' εὐρώσων βραχιόνων σχίσας τὰ κύματα μέχρι τοῦ πνιγομένου ἀνθρώπου, ἤρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων, καὶ διὰ μόνης βοηθούμενος τῆς μιᾶς του χειρὸς, ἔφθασεν εἰς τὴν παραλίαν μετὰ τοῦ φορτίου του· καὶ τότε πρῶτον εἶδεν ὅτι ἦτον αὐτὸ νέα κόρη, ἥτις ἐρρίφθη σχεδὸν ἡμιθανὴς εἰς τὸ ἔδαφος.

Ἐδὼ ἡ γραία τὴν περιέμενεν, ἐξακολουθοῦσα καθ' ὅλον τὸ διάστημα νὰ τρέχῃ ἄνω καὶ κάτω ὡς λέαινα ἐντὸς τοῦ

κλωβοῦ της, νὰ ἐκτείνῃ τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ νὰ ὠρύηται ἀνάρθρους κραυγὰς.

Ὅταν δὲ τὴν εἶδε σωθεῖσαν, τὴν περιέβαλεν εἰς τὰς ἀγκυλας της, ἔκλαιε καὶ ἐγέλα, ἐπήδα περὶ αὐτήν, καὶ ἔγρυζεν σχεδὸν ὡς κυνᾶριον παραφερόμενον ὑπὸ τῆς χαρᾶς, καὶ τὴν ἐκάλει ὀνομαστί:

— Ἐλγα, ἐξύπνα Ἐλγα, ἀνοιξον τοὺς ὀφθαλμούς σου, γλυκὺ πτηνόν μου. Ἐγὼ εἶμαι, ἡ Γρουμβρίγη εἶμαι, εἶμαι ἡ μάμμη σου. Ἀνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ γνῶρισέ με. Ἀνοιξε νὰ χεῖλη καὶ ὁμίλησέ με.

Καὶ πάλιν ἔκλαιε καὶ ἐγέλα, κυμαινομένη μεταξὺ παραφόρου χαρᾶς, καὶ μεταξὺ ἀπαραμυθήτου ἀπελπισίας. Ὅταν δὲ ἡ νέα Ἐλγα ἠνέωξε τῶντι τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐκτείνασα πρὸς αὐτήν τὴν χεῖρα,

— Μάμμη! εἶπεν ἀσθενῶς ψιθυρίζουσα, τότε ἡ γαῖρα ἐξέπεμψε μεγάλην φωνήν, καὶ ἔπεσε πρηνῆς κατὰ γῆς, ὡς ἂν ὅλαι της αἱ δυνάμεις, εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν ταθεῖται μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, εἶχον ἐξαίφνης λυθῇ, ὡς ἂν τὸ συνεχὸν αὐτὰς ἐλατήριον εἶχεν ἐνδώσει διὰ μιᾶς ὑπὸ τὴν ἰσχυράν της συγκίνησιν.

Ἡ δὲ Ἐλγα, ἅμα συνελθοῦσα, ἔλαβε τὴν ἀδρανῆ της μάμμης της χεῖρα καὶ τὴν ἐφίλησε, καὶ, πρὶν ἐγερθῇ, ἀνακαθήσασα εἰς τὰ γόνατα, ἀπέτεινεν ἐγκάρδιον προσευχὴν πρὸς τὸν Θεόν, τὸν πέμψαντα αὐτῇ τὴν ἀνέλπιστον σωτηρίαν.

Εἰς τὴν θέσιν δὲ ταύτην ἦτον ἀνεκφράστως ὡραία, καὶ ὀνέας, τινὰ βήματα μακρὰν της ἰστάμενος, τὴν ἐθεώρει πλήρης ἐκστάσεως. Ὅταν τὰ μακρὰ χρυσᾶ βλέφαρά της ἐκάλυπτον τοὺς γλαυκοὺς ὀφθαλμούς της, προσηλουμένους εὐλαβῶς εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐσκίαζον τὰς παρειάς της λευκοτέρας χιόνος, ἔταν, τὰς χεῖρας σταυροῦσα, ἀνύψου εὐγνώμονα

τὴν καρδίαν τῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν, εἰς τὴν φαντασίαν του, ἰσχυρῶς πεπληγμένην ἐκ τοῦ ἀπροσδοκῆτου συμβάντος, ἐφαίνετο ὡς καθαρὸς ἄγγελος συνομιλῶν μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, ἡ δὲ γραία, ἥτις πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς ἔκειτο, καὶ τὴν περιέβαλλε διὰ τῶν βραχιόνων καὶ διὰ τοῦ βλέμματος, ὡς τις τῶν μυθικῶν ἐκείνων δρακόντων, οἵτινες συνεσπειρωμένοι περὶ θησαυρὸν, τὸν φυλάττουσι ζηλοτύπως.

Πρώτη ἀνεπήδησεν ἡ πρεσβύτις.

— Αἶ! νὰ ἰδῶμεν, εἶπε μετὰ φωνῆς τραχείας, οὐδὲν διατηρούσης ἐκ τῆς πρώτης τῆς ταραχῆς· νὰ ἰδῶμεν πότε τέλος πάντων θὰ μάθης νὰ περιπατῆς. Πρέπει ἴσως νὰ σὲ φέρω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὡς βρέφος εἰς τὰ σπάργανα; Ἀρκετὸν βάρος μὲ δίδουν τὰ γεροντικά κόκκαλά μου.

— Μὴ ὀργίζεσαι, μάμμη, εἶπεν ἐγειρομένη ἡ Ἑλγα· ἐν ὥραϊον ὅστρακον εἶδα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βράχου, καὶ ἔκυψα νὰ τὸ λάβω· ὁ βράχος ὅμως ἦτον ὑγρὸς καὶ ὠλίτθηται. Κατ' εὐτυχίαν εὐρέθη ὁ ἀγαθὸς οὗτος κύριος καὶ μ' ἔσωσε διὰ κινδύνου τῆς ζωῆς του.

— Ὁ Κύριος οὗτος, εἶπεν ἡ καλέτασα ἑαυτὴν Γρουμβρίγην, ἔπρεπε νὰ σ' ἀφήσῃ νὰ μάθης νὰ ὀψαρεύῃς κοχλίδια, ὅταν σὲ φωνάζω νὰ ἔλθῃς πλησιον μου. Ἐμπρός! Ἄς ὑπάγωμεν! εἰς τὴν κατάστασιν ὅπου εἶσαι, ἔμοιάζεις ἡ ἰδία κοχλίδιον. Ἡ θάλασσα ῥέει ποταμηδὸν ἀπ' ἐπάνω σου. Ἄλλο δὲν ἔμεινε τώρα, εἰμὴ ν' ἀσθενήσῃς καὶ ν' ἀποθάνῃς, καὶ νὰ χωμεν καὶ αὐτὰ τὰ τρεχάματα. Περιπάτει.

Ἄλλὰ τὴν διαταγὴν ταύτην εὐκολώτερον ἦτον εἰς τὴν γραίαν νὰ τὴν δώσῃ παρὰ εἰς τὴν ἐγγόνην τῆς νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ὑπὸ τοῦ φόβου, ὑπὸ τοῦ ἀγῶνος, ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, ἐκλονεῖτο ὅλη ὡς κάλαμος, καὶ δὲν ἠδύνατο βῆμα νὰ προχωρήσῃ· ἡ Γρουμβρίγη ἦλθε τότε εἰς βοήθειάν της,

καὶ τῇ ἔδωκε τὸν βραχίονα, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς οἱ πόδες ἔτρε-
μον καὶ ἐπρόδιδον ὀλιγωτέραν ἀδιαφορίαν παρ' ὅσῃν ἤθελον
λόγοι της ν' ἀποδείξωσιν.

Ἡ Ἑλγα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ὦμον τῆς γραιίας,
καὶ αὐτῆς τὰ γόνατα ἐκάμπτοντο πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ τὸ
πρόσθετον τοῦτο βάρος.

Τότε ὁ νεανίας, ὅστις μακρόθεν ἰστάμενος, εἶχε τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἀναποσπᾶστως προσηλωμένους ἐπὶ τῆς κόρης, ἐπλη-
σίασε. Καί τοι δὲ δυσαρεστούμενος κατὰ τῆς γραιίας διὰ τὸν
ἀπότομον τρόπον καθ' ὃν ὠμίλησε πρὸς τὴν χαρίεσσαν κό-
ρην, ἠρώτησεν ὅμως ἀμφοτέρας ἂν τολμᾷ νὰ ταῖς προσφέ-
ρῃ τὴν βοήθειάν του.

Ἡ Γρουμβρίγη, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, ἔλαβεν ἀποτόμως καὶ
διὰ σπασμωδικῆς κινήσεως τὸν βραχίονά του, ἡ δὲ Ἑλγα
δειλῶς ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ ἄλλου τὴν κρινόλευκον χεῖρά της, ἥς
ἡ ἐπαφὴ τὸν κατέστησεν εὐδαιμονέστατον.

Ὁδηγὸς τῆς πορείας ἐγένετο ἡ γραιία, ἥς ὅλα τὰ κινήματα
ἤλεγχον ἐξακολουθοῦντα ἀκόμη τὸν νευρικὸν ἐρεθισμόν τῆς
προλαβούσης σκηνηῆς· δι' ἀπωκισμένων δὲ ἑδῶν καὶ διὰ σκο-
τεινῶν παρόδων ἔφθασεν εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως ἐμπρὸς
παλαιᾶς οἰκίας μετρίας τὸ μέγεθος, καὶ ἐμπρὸς τῆς θύρας
αὐτῆς ἀφῆκε τὸν βραχίονα τοῦ ξένου ἐπίσης ἀποτόμως ὡς
τὸν εἶχε λάβει. Μετ' αὐτὴν δ' ἀφῆκε καὶ ἡ Ἑλγα τὸν ἄλλον.

Βλέπουσα δὲ τὸν νέον χαιρετῶντα καὶ ἐτοιμαζόμενον
ν' ἀπέλθῃ χωρὶς ἡ μάμμη της νὰ τῷ ἀποτείνῃ τὸν λόγον,

— Δὲν θέλει ὁ κύριος ν' ἀναπαυθῇ μίαν στιγμὴν; τῷ εἶ-
πε διστάζουσα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, πρέπει νὰ ὑπάγω, ἀπεκρίθη αὐτὸς
μετὰ φωνῆς καὶ βλέμματος ἀπευθυνομένου πρὸς τὴν γραιίαν,
ὡς ἂν ἔλεγε,

[ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΡΑΓΚΑΒΗ—Τόμ. Ι'.]

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

— Πῶς νὰ δεχθῶ, χωρὶς αὐτὴ ἡ στρίγλα νὰ μ' εἰπῇ τίποτε;

— Τί λόγος εἶν' αὐτός; ἀνέκραξεν ἡ Γρουμβρίγη μετὰ τῆς συνήθους δυσαρέστου καὶ ὀξείας φωνῆς της. Δὲν θὰ ὑπάγῃς, ἐλπίζω, νὰ περιφέρῃσαι ὡς βάτραχος, ὅλος ἐβρεγμένος, εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βέργης· οὔτε θ' ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τῆς θύρας μου, ὡς ἂν σ' ἐδιώξαμεν, χωρὶς νὰ θερμανθῇς εἰς τὴν ἐστίαν μας.

Αἱ λέξεις αὗται πολὺ εὐγενεῖς καὶ χαρίεσσαι δὲν ἦσαν βεβαίως, ἦσαν ὅμως πάντοτε πρόσκλησις, καὶ ὁ νέος τοσαύτην ἡσθάνθη ἐπιθυμίαν νὰ παρατείνῃ τὴν διαμονὴν του πλησίον τῆς Ἑλγας, ὥστε τὴν ἐδέχθη προθύμως, καὶ εἰσῆλθε μετὰ τῶν δύο γυναικῶν εἰς πρόσγαιον αἴθουσαν, ἧς λαμπρὸν πῦρ ἐθέρμαινε τὴν ἐστίαν.

Ἡ γραία δ' ἐν τῷ ἅμα, ἀνοίξασα κιβώτιον εἰς μίαν κείμενον τῶν γωνιῶν τῆς αἰθούσης, ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ ὀλόκληρον ἐργάτου ἐνδυμασίαν.

— Ἴδοῦ, εἶπεν εἰς τὸν ξένον, νὰ ἐνδυθῇς, ὡς νὰ στεγνώσουν τὰ ἐνδύματά σου εἰς τὴν φωτίαν. Ὑπαγε καὶ σὺ Ἑλγαν' ἀλλάξῃς.

Αἱ δύο γυναῖκες ἐξῆλθον ὁμοῦ, ὁ δὲ νεανίας ἔσπευσε ν' ἀπαλλαγῇ τῶν διαβρόχων του ἐνδυμάτων, καὶ κρεμάσας αὐτὰ ὑπὲρ καπνοῦ, ἐκάθησεν ἐν τῇ νέᾳ του στολῇ παρὰ τὴν ἐστίαν, ἡδονικῶς θερμαινόμενος, καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν παράδοξον τύχην, ἣτις τόσον ἀνελπίστως τῷ ἐπρομήθευσε γνωριμίας καὶ στέγην, ἐνθυμούμενος ὅμως συγχρόνως ὅτι ἡ παροῦσά του εὐτυχία ἤθελε διαρκέσει μόνον στιγμᾶς, καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα ἤθελε πάλιν μείνει ἐγκαταλελειμμένος εἰς ἀμηχανίαν.

Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα διελογεῖτο, εἰσῆλθε πάλιν ἡ Γρουμβρίγη,

ἔφερεν ἔμπρός του τράπεζαν καὶ τὴν ἔσρωσε. Κατόπιν δ' εἰσ-
ῆλθε καὶ ἡ Ἑλγα, ἀλλάξασα τὰ ἐβρεγμένα φορέματα, καὶ
ἐνδεδυμένη μετὰ πολλῆς χάριτος. Ἐκράτει δ' εἰς χεῖράς της,
καὶ ἀπέθεσεν εἰς τὴν τράπεζαν, μέγαν λέβητα ζέοντος ζύ-
θου μετ' ἄρωμάτων.

— Δὸς εἰς τὸν κύριον αὐτὸν ἐν ποτήριον νὰ θερμανθῇ ἡ
καρδία του, εἶπεν ἡ γράια εἰς τὴν Ἑλγαν, νὰ λησμονήσῃ
πόσον δυσaréστως ἐλούσθη πρὸς χάριν σου. Πίε καὶ σὺ, νὰ
ἔλθ' ἡ ὄψις σου εἰς τὸν τόπον της, νὰ μὴ ἔχωμεν φροντίδας
καὶ ἀσθενείας.

Τοῦ ζύθου τῷ ὄντι ἀνάγκην δὲν εἶχεν ἡ καρδία τοῦ νέου
ἵνα θερμανθῇ, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔκαιεν ὅλη καὶ ἔ-
παλλεν.

Ἐφρόνει δ' αὐτὸς ὅτι οὔτε ἡ Ἑλγα ἐπερίμενε τὸ θερμὸν
ποτὸν ἵνα τῇ ἐπαναφέρῃ τὴν ὄψιν της, διότι ἀφ' οὔτου ἐπέ-
στρεψε καὶ συνῆλθεν ἀπὸ τοῦ κινδύνου καὶ ἐνεδύθη τὰ νέα
ἐνδύματα, αἱ δὺω παρειαί της ἔθαλλον ὡς δὺω ῥόδα μαΐου,
καὶ τὸ κάλλος της ἦτον εἰς τὴν φαντασίαν του ἤδη τόσον
ἀνώτερον τοῦ προτέρου, ὅσον ἐαρινὴ αὐγὴ εἶναι ὠραιότερα
φθινοπωρινῆς ἑσπέρας.

Ὅταν δὲ προέχει καὶ τῷ προσέφερε τὸ ἀφρίζον ποτὸν,
πρὸς τὴν Ἥβην μὲν δὲν τὴν παρέβαλλεν ὁ νέος ὁδοιπόρος,
ὡς εὐλόγως ἠδύνατο, διότι περὶ τῆς Ἥβης οὐδὲν οὐδέποτε
ἤκουσεν· ἀλλὰ λαμβάνων τὸ ποτήριον ἀπὸ τῶν χειρῶν της,
ἔλαβε μετ' αὐτοῦ ὡς ἐξ ἀπροσεξίας καὶ τοὺς μικροὺς της
δακτύλους, καὶ ἦτο προθυμώτερος νὰ φέρῃ αὐτοὺς εἰς τὰ
χείλη του ἢ τὸν εὐωδιάζοντα ζύθον, ἂν ἡ νέα δὲν ἀπέσυρεν
ἐρυθριῶσα τὴν χεῖρα.

— Εἰς ὑγείαν σου, ξένε, εἶπεν ἡ Γρουμβρίγη προπίνουσα.
Εἶται νέος ἄξιος καὶ γενναῖος. Ἐλπίζω ὅτι δὲν διῆλθες δι' ἐ-

σχάτην φοράν τῆς θύρας μου τὸ κατώφλιον. Ποῦ κατοικεῖς; ποῦ ἔχεις νὰ διευθυνθῇς ἀπ' ἐδῶ;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐπανήγαγε τὸν νέον εἰς σειρὰν ἰδεῶν ἀφ' ἧς εἶχεν ἐντελῶς μακρυνθῇ.

— Ποῦ κατοικῶ; εἶπε, ποῦ ἔχω νὰ διευθυνθῶ; . . .

Καὶ ἀφ' οὗ ἐσιώπησεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν, συστέλλων τὰς ὀφρῦς,

— Τὸ ἀληθές, ἐπρόσθεσεν, εἶναι ὅτι δὲν ἤξεύρω.

— Πῶς δὲν ἤξεύρεις; ἠρώτησεν ἡ γραία ἐκπληττομένη.

— Εἶμαι ξένος, ἀπέβην τοῦ πλοίου τὴν στιγμὴν καθ' ἣν μὲ εἶδατε, καὶ δὲν γνωρίζω κανένα εἰς τὴν πόλιν ταύτην.

— Δὲν ἔχεις σύστασιν εἰς κανένα;

— Σύστασιν; εἰς κανένα δὲν ἔχω. Εἶμαι ὑφαντῆς, καὶ προστάτην δὲν ἔχω. Ἐμαθὸν ὅτι ὅστις θέλει νὰ προέλθῃ εἰς τὴν τέχνην, πρέπει νὰ ᾔῃναι μέλος τῆς Ἀνσης, καὶ ἔρχομαι νὰ καταταχθῶ εἰς τὴν Ἀνσιν.

— Νὰ καταταχθῇς εἰς τὴν Ἀνσιν! ἀνεκάγχασεν ἡ γραία. Μετ' ὀλίγων ἐφοδίων ἐξῆλθες, φίλτατε, ν' ἀλιεύσης χρυσὰ ὀψάρια! Ἡ θύρα τῆς Ἀνσης δὲν ἀνοίγεται εἰς ὅντινα μόνον τὴν κρούσῃ. Χρειάζονται κόποι καὶ προστασίαι· χρειάζεται ἰσχυρὸς ἀνάδοχος, ὅστις νὰ δώτῃ τῆς Ἀνσης τὸ βάπτισμα. Πόθεν εἶσαι;

— Ἐκ τῆς Λεύδης τῶν Κάτω Χωρῶν.

— Ἄ! τῷ ὄντι ἐκ τῆς Λεύδης! Καὶ τ' ὄνομά σου, ἂν θέλῃς νὰ τὸ εἰπῇς;

— Ὅσκαρ ὀνομάζομαι.

— Ὅσκαρ τί;

— Σύβερν.

— Ἄ! Σύβερν! Ὅσκαρ Σύβερν. Καὶ ἡ ἡλικία σου, εἰπέ

μοι τὴν ἡλικίαν σου, ἀνέκραξεν ἡ πρεσβύτις βιαίως ἀναπη-
δῶσα.

— Δεκαεννέα ἐτῶν, ἀπεκρίθη ὁ Ὅσκαρ βλέπων αὐτὴν
μετ' ἐκπλήξεως.

— Καὶ εἶσαι καλὸς ὑφαντής;

— Ἀναλαμβάνω νὰ συγκριθῶ πρὸς τοὺς ἀρίστους ἐργο-
στασιάρχας.

— Ὅσκαρ Σύβερν, ἀνεφώνησεν ἡ Γρουμβρίγη, ἐκτείνουσα
πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα· ὁ οἶκός μου εἶναι οἶκός σου τοῦ λοι-
ποῦ. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάδοχός σου, καὶ σ' ὑπόσχομαι ὅτι ἡ
Ἄνση θὰ σὲ δεχθῇ.

— Ἀλλὰ, κυρία . . . τοσαύτην ἐνόχλησιν, . . . ὑπετραύ-
λισεν ὁ νέος, στερούμενος λόγων ὑπὸ χαρᾶς ὅτι προσεκαλεῖ-
το νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ἥτις εἰς αὐτὸν ἐ-
φαίνετο τότε προτιμότερα τοῦ παραδείσου.

— Μὴ μὲ πονοκεφαλῆς μὲ τὰς ἐνοχλήσεις. Αὐτὴ εἶναι,
σοὶ λέγω, ἡ κατοικία σου. Ὑπαγε, ἔλγα, ἐτοίμασόν τω
τὸ πράσινον δωμάτιον. Καὶ σὺ κάθησον ἐδῶ καὶ ἄκουε.

Β'.

— Νομίζεις, ἐξηκολούθησεν ἀφ' οὗ ἔμεινε μετ' αὐτοῦ μό-
νη, νομίζεις ὅτι μοὶ ὀφείλεις εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν φιλοξε-
νίαν μου; Ἐγὼ σοὶ μένω ἑκατονταπλασίως χρεώστις, διότι
τὴν δέχεσαι, καὶ ἔχεις, ἂν θέλῃς, πῶς δι' αὐτὴν πλουσίως νὰ
μ' ἀνταμείψῃς.

«Κατάγεσαι ἐκ Λεύδης; Καὶ ἐγὼ κατάγομαι ἐκ Λεύδης.
Εἶσαι ὁ Ὅσκαρ Σύβερν; εἶσαι υἱὸς τοῦ Ῥοδόλφου Σύβερν.
Ἐγνώριζον τὸν πατέρα σου· ἦτον εἷς τῶν πλουσιωτέρων καὶ
εἷς τῶν ἐντιμωτέρων ἐμπόρων, εἷς τῶν ἐπιστημωτέρων δη-

μοτικῶν ἀρχόντων, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος, καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον νομιζόμενος ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.

«Ἐγνώριζον καὶ τὸν οἶκόν του. Ἦτο μέγας καὶ εὐπρεπής, ὑψηλὸς καὶ ὡραῖος, φθονητὴ κατοικία ἀνέσεως.

«Ἄλλ' ὁ πατήρ σου ἀπηγχονίσθη ὡς ἄτιμος, καὶ ἡ οὐσία του διηρπάγη, καὶ ὁ οἶκός του κατεδαφίσθη ἐκ θεμελίων.

«Τὸν πατέρα σου εἰς τὴν ἀγχόνην ἐγὼ τὸν ἔφερα, τὸν οἶκόν του ἐγὼ τὸν κατέστρεψα. Ἐγὼ ἐρράδιούργησα νὰ συκοφαντηθῇ ὡς ὑπεξαιρέσας ἔγγραφα ἐκ τῶν ἀρχείων, ὡς προδόσας τὰ συμφέροντα τῆς πόλεως ἧς προίστατο. Τὰ φαινόμενα ἦσαν κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐγὼ, ἥτις ἐγνώριζον καὶ ἡδυνάμην ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά του, ἐσιώπησα.

«Τυφλὸν δικαστήριον τὸν κατεδίκασε, καὶ τυφλοτέρα τοῦ ὄχλου ὀργὴ κατηδάφισε τὸν οἶκόν του, ἐδήμευσε καὶ διήρπασε τὴν περιουσίαν του.

Ὁ Ὄσκαρ εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἀνεπήδησε, καὶ προσήλωσε φρίκης βλέμμα εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἥτις τῷ ἐφαίνετο ὡς τις χαιρέκακος ἔμπουσα.

— Καὶ μοὶ τὸ λέγεις; ἀνέκραξεν· εἰς ἐμέ δὲν συστέλλεσαι, δὲν φοβεῖσαι νὰ εἰπῇς τὴν ἀποτρόπαιον ταύτην διήγησιν! Ἄφες με νὰ φύγω χωρὶς νὰ στρέψω κἂν ὀπίσω τὴν κεφαλὴν, καὶ εὖχου νὰ λησμονήσω ὅ,τι μοὶ εἶπες.

Ἄλλ' ἡ γραία ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ βραχίονός του τοὺς ὀστεῶδεις δακτύλους της.

— Μὴ φεύγης, τῷ εἶπε, καὶ κατὰστειλον τὴν κατάραν ἥτις κρέματα· εἰς τὰ χεῖλη σου. Ἀκουσὸν με ὡς τέλους, καὶ τότε ρίψον αὐτὴν εἰς τὴν πολιὰν κεφαλὴν μου, ἢ κρίνε ἂν δὲν σ' ἔστειλεν ἡ πρόνοια διὰ νὰ μοὶ δώσης, πρὶν ἀποθάνω, τὴν συγχώρησιν ἣν ἐπικαλοῦμαι.

Ἡ πατρικὴ σου οἰκία κατηδαφίσθη λοιπόν. Ἄλλ' ὅταν

δέεπρεπε μία τῶν ὠραιότερων τῆς Λεύδης, κατόπτριζομένη ἐς τὸ στιλπνὸν ὕδωρ τῆς μεγάλης διόρυγος ἣτις σχίζει τὴν πόλιν, διηρχόμενῃ συνεχῶς ἐμπρὸς αὐτῆς μετὰ τῆς Μαργαρίτας μου, μετὰ τῆς ὠραίας μου Μαργαρίτας, μετὰ τῆς δυστυχοῦς ἀποθανούσης μου θυγατρὸς.

«ὦ! ἡ Μαργαρίτα μου ἦτον ἡ ἀγαλλίασις, ὁ σκοπὸς, τὸ ἐντρύφημα τῆς ζωῆς μου· ἦτον ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου·

«Ἐκ δύο μερῶν σύγκειται ἡ καρδία μου· τὸ ἐν ἐπλάσαν οἱ ἄγγελοι, τὸ ἄλλο οἱ δαίμονες. Τὸ πρῶτον ἦτον ὅλον πληρὲς ἀγάπης, πληρὲς λατρείας πρὸς τὴν κόρην μου, καὶ ὅταν ἐκείνη ἐτάφη, συναπέθανε καὶ ἐκεῖνο μαζὶ της.

«Συνεχῶς λοιπὸν διηρχόμενῃ μετὰ τῆς Μαργαρίτας ἐμπρὸς τῆς πατρικῆς σου οἰκίας, καὶ σχεδὸν πάντοτε ὅταν διηρχόμεθα, ἴστατο παρὰ τὴν θύραν νέος εὐπρεπῆς, πλουσίως ἐνδεδυμένος, καὶ μᾶς ἐχαιρέτα φιλοφρονέστατα.

«Μετ' ὀλίγον εὗρεν ἀφορμὴν τινα νὰ συνδέσῃ μεθ' ἡμῶν γνωριμίαν. Ἐπειτα ἤρχισε νὰ μᾶς συνοδεύῃ εἰς τοὺς περιπάτους, ἔπειτα νὰ μᾶς ἐπισκέπτηται συνεχῶς καὶ πάντοτε συνεχέστερον, καὶ τέλος κατήντησεν ἀνεξάλειπτος ἀπὸ τῆς οἰκίας μου. Τὴν Μαργαρίταν μου ὠνόμαζεν ἀναφανδὸν μνηστήν του, καὶ τῇ ἔδωκε καὶ ἔλαβε παρ' αὐτῆς λόγον αἰωνίας ἀγάπης.

«Ἐν ἔτος διήρκεσεν ἡ εὐδαιμονία τῆς θυγατρὸς μου. Μετὰ τοῦτο δ' ὁ μνηστήρ της, ὁ Ῥοδόλφος Σύβερν, ἀπεδήμησε διὰ συμφέροντα τῆς οἰκίας του, δι' ὑποθέσεις ἃς ἔπρεπε νὰ ρυθμίσῃ, ὡς εἶπε, πρὸ τοῦ γάμου των. Ἀπῆλθε λοιπὸν, καὶ ἐπὶ ἐν ἔτος δὲν ἐφάνη πλέον, ἐφ' ὅλον δὲ τοῦτον τὸν χρόνον ἡ κόρη μου ἐθρήνει σιωπηλῶς.

«Τέλος μίαν ἐσπέραν διηρχόμεθα παρὰ τὴν διόρυγα, ἐμπρὸς τῆς ὠραίας πατρικῆς σου οἰκίας, καὶ εἶδομεν αὐτῆς ὅλα

τὰ παράθυρα ἐρτασίμως ἀνοικτὰ, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐξεχεῖτο φῶς λάβρον καὶ ἡχηρὰ μουσικῆς συμφωνίας.

«— Τί τοῦτο; ἠρώτησά τινος τοῦ περιχαίνοντος ὄχλου.

«— Δὲν ἤξεύρεις; ἀπεκρίθησαν· ὁ πλούσιος Ῥοδόλφος Σύβερν νυμφεύεται τοῦ δημάρχου τὴν κόρην.

«Τὸ ὄνομα τοῦτο ἤχησεν ὡς βροντὴ εἰς τὴν ἀκοήν μου, ὡς κεραυνὸς εἰς τὴν καρδίαν τῆς κόρης μου. Ὡς ὑπὸ ὄψεως τρωθεῖσα ἀνεσκίρτησε, καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν διόρυγα, ὅπου θὰ ἐρρίπτετο, ἂν παρὰ τὸ χεῖλος αὐτῆς δὲν ἔπιπτε λειποθυμημένη εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

«Ἄπνουν τὴν ἔφερα εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ τὴν ἐρρίψα ἐπὶ τῆς κλίνης της. Ὅλοι οἱ δαίμονες ἐκυρίευσαν τὴν καρδίαν μου. Τὴν νύκτα ὅλην περιεφερόμην ὡς φρενητιῶσα εἰς τὸν κοιτῶνά μου, τὴν δ' αὖγὴν εἰσελθοῦσα εἰς τῆς θυγατρὸς μου,

«— Μαργαρίτα, τῇ εἶπον, ἐγέρθητι, φανοῦ ἀνδρεία. Ὁ Ῥάλφος Τρουϊτβούδ ἤξεύρεις ὅτι σὲ ἀγαπᾷ. Εἶναι πτωχὸς, ἀλλ' εἶναι καρδία ἀγαθὴ καὶ πιστή. Πρέπει νὰ τὸν νυμφευθῇς.

«Ἡ δυστυχὴς ἐξερράγη εἰς δάκρυα, καὶ ῥιφθεῖσα κάτω τῆς κλίνης της, ἐφίλει τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου.

«— Φόνευσόν με, μήτερ, φόνευσόν με, ἐφώναζεν.

«— Ἀνοησίαι παιδαριώδεις, ἀνέκραξα! Δὲν θὰ σὲ φονεύσω· δὲν θέλω ὅμως νὰ γίνωμεν τῆς πόλεως ἡ χλεύη καὶ ὁ περίγελως, δὲν θέλω νὰ μᾶς περιφρονῇ ὁ αὐθάδης. Πρέπει νὰ τῷ δεῖξωμεν ὅτι ἡμεῖς τὸν περιφρονοῦμεν, ὅτι ἂν μᾶς ἐγκατέλιπε, δὲν εἴμεθα ἐγκαταλελειμμένοι. Θὰ νυμφευθῇς τὸν Ῥάλφον· τὸ θέλω!

«Ἡ Μαργαρίτα μου ἦτον ὡς ἀρνίον ἡμερον· ἡ θέλησίς της, ὅταν ὠμίλουν, ἦτον ὡς κηρίον εὐπλαστον· καὶ τότε δὲν ὠμίλουν, τότε ἐφρύαττον, τότε ἠπεῖλουν, τότε διέτατ-

τὴν. Ἡ δυστυχὴς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν σιωπῶσα, καὶ, πρὶν λήξῃ ἡ ἐβδομάς, εἶχε νυμφευθῇ τὸν Ῥάλφον Τρουϊτβούδ.

«Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου τῆς τὸ μειδιάμα εἶχεν ἀποθωθῇ εἰς τὰ χεῖλη τῆς, ἡ ὠχρότης εἰς τὰς παρειάς τῆς. Οἱ ὀφθαλμοί τῆς δὲν ἔκλαιον, ἀλλ' ἦσαν ἐρυθροὶ πάντοτε. Πολλάκις ἔβλεπε χωρὶς νὰ βλέπῃ, ἤκουε χωρὶς ν' ἀκούῃ, καὶ ὅταν ἐπεριπάτει, ἐφαίνετο νεκρὰ μᾶλλον ἢ ζῶσα.

«Ὁ σύζυγός τῆς τὴν ἡγάπα περιπαθῶς· ἀφιέρωσεν ὅλην τοῦ τὴν ζωὴν εἰς τὴν θεραπείαν τῆς· ἐγκατέλιπεν ὅλα τοῦ τὰ συμφέροντα διὰ νὰ τὴν ἐπιμελῇται. Ἀλλ' αἱ φροντίδες τοῦ ἀπέβησαν μάταιαι ὅλαι, καὶ βαρεῖα μελαγχολία τὸν κατελάμβανεν ὅσω ἔβλεπεν αὐτὰς ἀτελεσφορήτους.

«Μίαν ἡμέραν ὁ Ῥάλφος, ἐκ τοῦ περιπάτου ὅπου τὴν εἶχε πείσει νὰ τὸν συνοδεύσῃ, τὴν ἔφερε σχεδὸν ἡμιθανῇ εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ καθίσας αὐτὴν εἰς τὴν κλίνην τῆς, ἔμεινεν ὅλην τὴν νύκτα πλησίον τῆς κλίνης. Τὴν δ' ἐπαύριον ἐξῆλθεν ἀπὸ πρωΐας, καὶ τὴν ἐσπέραν ἀλιεῖς εὔρον τὸ σῶμά του εἰς τῆς πόλεως τὴν διόρυγα ἐμπρὸς τῆς πατρικῆς σου οἰκίας. Εἰς τὸ γραφεῖόν του δὲ εὔρομεν ἐπιστολὴν λέγουσαν· «Ἀποθνήσκω· περιττὸν νὰ εἰπῶ τὴν αἰτίαν εἰς τὴν ἀγαπητὴν Μαργαρίταν. Ἡ ὑπαρξίς μου θὰ παύσῃ νὰ πιέζῃ τὴν ὑπαρξίν τῆς. Ἀποθήσκω, καὶ πάντοτε τὴν λατρεύω.

«Μετὰ ταῦτα ἔμαθον ὅτι εἰς τὸν περίπατον ἐκεῖνον ἡ Μαργαρίτα εἶχεν ἀπαντήσῃ, κατὰ πρώτην φοράν ἀφ' οὗ τὴν ἐγκατέλιπε, τὸν Ῥοδόλφον μετὰ τῆς γυναικός του.

«Ἡ κόρη μου ἀπὸ τῆς σιγμῆς ἐκείνης δὲν ἀνέκυψε πλέον. Μετ' οὐ πολὺ ἐξέπνευσε, δοῦσα πρῶϊμον ὑπαρξιν εἰς τὴν Ἑλγαν.

«Ἐξέπνευσεν ἐκείνη, ἥτις ἦτον ἡ μόνη ἀγάπη, ἡ μόνη παρηγορία μου εἰς τὴν γῆν. Ἐξέπνευσε, καὶ ὁ κόσμος μετε-

βλήθη πέριξ μου, καὶ ὁ ἥλιος ἔγινεν εἰς κηλίδα αἵματηράν, καὶ ὁ ὕπνος εἰς βάσανον, καὶ ἡ ζωὴ εἰς κατάραν, εἰς νεκροταφεῖον εὐρὺ, καὶ ἀπὸ τῆς καρδίας μου μία μόνη κραυγὴ ἐξῆλθε, κραυγὴ βλασφημίας κατὰ τοῦ αἰτίου τῶν συμφορῶν μου, κατ' ἐμοῦ καὶ κατὰ τοῦ πλάστου μου· καὶ ἡ γλῶσσά μου παραφερομένη ἐξέμεσε τὴν συκοφαντίαν, καὶ, ἐκδίκησιν διψῶσα, εἶδον τοῦ ἀθώου τὴν τιμωρίαν καὶ ἐσιώπησα.

«Ρίπτεις ἀκόμη τὴν ψῆφον τῆς καταδίκης; Ἀποφάσισον περὶ ἐμοῦ. Δέχομαι τὴν ἀπόφασίν σου ὥς ἀποκάλυψιν θείου θεσπίσματος.

— Ὁ ἀναμάρτητος ἐξ ἡμῶν ἃς ῥίψη τὸν λίθον, εἶπεν ὁ Ὁσκάρ, κλίνων τὴν κεφαλὴν μετὰ ταπεινότητος. Ἐν ὀνόματι τοῦ πατρός μου, ὅστις ἀναμφιδόλως ἐν τῷ καλλητέρῳ κόσμῳ ὅπου διάγει ἀναγνωρίζει ὅτι σὲ ἡδίκησε, σὲ συγχωρῶ, καὶ ἐλπίζω ὅτι καὶ ὁ Θεὸς θέλει τὸν συγχωρήσει.

— Σ' εὐχαριστῶ, τέκνον, ἀνέκραξε σκιρτήσασα ὑπὸ χαρᾶς ἡ πρεσβύτις. Μ' ἐσυγχώρησας· αὐτὴ σου ἡ λέξις ἐξηγόρασεν ὅλον τὸ παρελθόν μου. Ἐχυσας εἰς τὴν καρδίαν μου βάλσαμον δι' ὃ διψῶ πρὸ τοσούτων χρόνων. Ἐσβυσας τὰς φλόγας τῆς κολάσεως αἵτινες μ' ἔζωνον πανταχόθεν. Εἰς τὸ ἐξῆς ἥσυχος θ' ἀπέλθω ὅταν ὁ Θεὸς με καλέσῃ, καὶ δὲν θὰ φοβηθῶ ν' ἀπαντήσω ἐκεῖ τὸν πατέρα σου. Θὰ τῷ εἰπῶ· Μακαρία ψυχὴ, μὴ ὀργίζεσαι· μ' ἐσυγχώρησεν ὁ υἱός σου.

«Ἐν μόνον μοὶ μένει ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς, νὰ καταθέσω εἰς χεῖρας ἀξίας τὴν Ἐλγαν μου. Αὐτὴ εἶναι ἡ πολύτιμος παρακαταθήκη, τί λέγω; εἶναι ἡ ἀπαράλλακτος εἰκὼν τῆς κόρης μου. Ἡ Μαργαρίτα μου ἀνέζησεν εἰς αὐτήν, καὶ τὸ κενὸν τῆς καρδίας μου αὐτὴ τὸ ἐπλήρωσεν. Αὐτῆς ἡ ἀγάπη, καὶ ἡ γαλήνη ἣν ἔφερες εἰς τὴν συνείδησίν μου, εἶναι

δι' ἐμὲ ἀρκοῦσα μερίς εὐτυχίας διὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς βρα-
 χείας ζωῆς μου.

— Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησεν ἡ Γρουμβρίγη μετὰ μικρὰν
 διαλείψιν, διὰ νὰ μοὶ ἀποδείξῃς ὅτι ἡ συγχώρησις εἶναι πλή-
 ρη καὶ εἰλικρινής, θέλεις δεχθῇ νὰ μείνῃς εἰς τὴν οἰκίαν
 μου. Ἐδὼ θέλεις ὑποστῇ τὰς δοκιμασίας σου, καὶ ἂν ᾖναι
 ἀνάγκη, θὰ σοὶ τὰς εὐκολύνωμεν. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ξενοδόχος
 τῆς συντεχνίας τῶν ὑφαντῶν, οἵτινες μὲ καλοῦσι μητέρα
 των, καὶ τίποτε δὲν μοὶ ἀρνοῦνται ποτέ. Ἐγὼ θὰ σὲ εἰσάξω
 εἰς τὴν συντεχνίαν.

Ἡ προσφορὰ αὕτη τῆς Γρουμβρίγης δὲν ἦτο μικρὰ, διότι
 πολλὰς τῷ ὄντι εἶχε δυσκολίας ἡ εἰσαγωγή εἰς τὰς συντε-
 χνίας τῆς Ἀνσης.

Ἡ Ἀνση ἦτο σύστημα ζηλότυπον, ἀποκλειστικὸν καὶ
 ἀρχαῖον. Ἡ πρώτη του σύστασις ἀναβαίνει εἰς τὴν δεκά-
 την ἤδη ἑκατονταετηρίδα.

Τότε διάφοροι παράλιοι πόλεις τοῦ βορείου Ὠκεανοῦ, ἐν-
 νοήσασαι τὸ ἀξίωμα ὅτι ἡ ἔνωσις δίδει τὴν δύναμιν, ἀπέστει-
 λαν ἐμπορικὴν ἀμφικτυονίαν, ἥτις ἡ Ἀνσεατικὴ ἐπεκλήθη
 ἐκ τῆς λέξεως Hanse, δηλούσης δεσμὸν, καὶ κατὰ τὸ τέλος
 τῆς δεκάτης τετάρτης ἑκατονταετηρίδος ἤδη περιέκλειεν
 ὑπὲρ τὰς ὀγδοήκοντα πόλεις, διηρεῖτο εἰς ἐπαρχίας, εἶχε δια-
 φόρους πρωτεύουσας, τὴν Βέργην μὲν ἥτις ἦν ἡ κεφαλὴ τοῦ
 δεσμοῦ, τὴν Δανσίγην, ἥτις ἐλέγετο Πρωσσικὴ, καὶ εἶχεν
 ἀξίωμα ἀρχιγραμματέως ἡ ῥήτορος τῆς Ἀμφι-
 κτυονίας, τὴν Βραουνσβείγην, ἥτις ἦτον ἡ Σαξωνικὴ,
 καὶ εἶχε τίτλον Ἀρχιστρατήγου, Κολωνίαν τὴν Ῥη-
 νικὴν, ἥτις ἦν ὁ ταμίας, καὶ Λυβέκην τὴν Βανδαλι-
 κὴν, ἥτις ἦν ἡ ἔδρα τῶν τριετῶν γενικῶν συνελεύσεων.

Τοσαύτην δὲ δύναμιν προσεκτήσατο ὁ δεσμὸς, ὥστε, ἐν

ἀρχῇ τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος, καὶ στρατεύματα εἶχε καὶ στόλους, καὶ κατὰ τῶν ἰσχυρωτέρων μοναρχῶν ἐπολέμει, καὶ μεγάλην εἶχε ῥοπὴν ἐπὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἐμπορίου. Πᾶσα σχεδὸν ἡ ἐμπορικὴ δραστηριότης τῆς βορείου Εὐρώπης ἐν αὐτῷ συνεκεντροῦτο, καὶ ἐκτὸς μὲν αὐτοῦ οὐδεὶς μεγαλέμπορος ἢ μέγας βιομήχανος ἐδύνατο νὰ προκόψῃ, ἐν αὐτῷ δὲ ὁ μὲν εὖ πράττων εὗρισκε πᾶσαν προόδου καὶ ἐπιδόσεως ἀφορμὴν, ὁ δὲ δυστυχῶν πᾶσαν περίθλαψιν καὶ ἐπικουρίαν.

Ἀλλὰ τοιαῦτα χορηγῶν πλεονεκτήματα ὁ δεσμὸς, ἐννοεῖται ὅτι ἦν ἀποκλειστικὸς, καὶ οὐχὶ εὐκόλως εἰς ἕκαστον προσιτὸς, ἀλλ' ἐδέχετο μόνους τοὺς παρουσιάσαντας ἐχεγγύους συστάσεις, καὶ ὑποστάντας δυσκόλους δοκιμασίας.

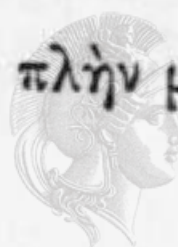
Τὰς πρώτας νὰ τῷ παρέξῃ καὶ τὰς δευτέρας νὰ τῷ διευκολύνῃ ὑπεσχέθη ἡ Γρουμβρίγη εἰς τὸν Ὀσκάρ.

Οὕτω λοιπὸν ἐδέχθη ὁ νέος νὰ ἐκλέξῃ ἀντὶ ἄλλου ξενοδοχείου τὸ τῆς Γρουμβρίγης, συλλογιζόμενος μὲν ὅτι καὶ θαυμασίως ἤγγιζεν εἰς τὸ τέρμα τῶν πόθων του, εἰς τὴν παραδοχὴν του ἐντὸς τῆς Ἀνσης, ἀλλ' ὁμολογητέον, πολὺ περισσότερον συλλογιζόμενος τοὺς ὡραίους ὀφθαλμοὺς τῆς Ἑλγας, ἧς πλησίον εὗρισκε μυρίας ἀφορμὰς ὅπως μένη ἀδιακόπως.

Γ'.

Ὀλίγην ὥραν μετὰ τὰ ἐκτεθέντα συμβάντα, οἱ ὑφανταί, σχολάσαντες ἀπὸ τῶν ἐργοστασίων, ἤρχισαν νὰ συρρέωσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς γραίας, καὶ αὕτῃ εἰς τοὺς ἐπισημότερους τῶν εἰσερχομένων παρουσίαζε τὸν προστατευόμενόν της ὡς ὁμότεχνον ἔπηλυν.

Ὅλοι δὲ τὸν ἐδέξιοῦντο φιλοφρόνως, πλὴν μόνου ἑνὸς,

νέος, ἔχοντας εὐγενές τὸ ἀνάστημα, ξανθὴν δὲ τὴν κόμην ὡς καὶ τὸν μακρὸν μύστακα, ἀλλ' εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, μεγάλους ἄλλως καὶ ωραίους, ἔκφρασιν τινα ὑπεροφίας ἢ προπετίας.

Ἡ ἐργάτης οὗτος, Χριστιανὸς καλούμενος, ὅταν ὠδηγήθη ὑπὸ τῆς Γρουμβρίγης εἰς τὸ γραφεῖον ὅπου ὁ Ὄσκάρ συνωμίλει μετὰ τῆς Ἑλγας, ἔκλινε πρὸς αὐτὸν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν, ψυχρῶς ἔδωκε τὴν χεῖρα μετὰ τινος οἰκειότητος εἰς τὴν κόρην, καὶ ἐμακρύνθη.

Ὁ τρόπος οὗτος, καὶ πρὸ πάντων ἡ χειραψία, δυσηρέστησε τὸν Ὄσκάρ· καὶ ὅσάκις ἔκτοτε ἔβλεπε τὸν Χριστιανὸν εἰσερχόμενον, ὅπερ ἐγίνετο συνεχέστατα, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ εἰδὸς τι ἐνδομύχου στενοχωρίας, ἧς δὲν ἦτον ἐντελῶς ἀδύνατος ἢ ἐξήγησις, διότι ὁ νέος ὑφαντῆς εἰς τὰς ἐπισκέψεις του κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν Ἑλγαν ἀπετείνετο, καὶ ἠρέσκετο παρατείνων τὰς μετ' αὐτῆς συνδιαλέξεις του, ὀχληρὸς γινόμενος εἰς αὐτήν, ὡς ἐπεθύμει, καὶ, διὰ τοῦτο, ὡς ἐπίστευεν ὁ Ὄσκάρ.

Οὕτω, τινὲς ἐβδομάδες παρῆλθον, διὰ τὸν Ὄσκάρ δὲ ἐτῶν ἀντάξιοι, καὶ ἀδύνατον τῷ ἦτο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὑπῆρχε ποτὲ καιρὸς καθ' ὃν δὲν ἐγνώριζε τὴν Ἑλγαν, καθ' ὃν δὲν τὴν ἠγάπα. Τέλος ἡ Γρουμβρίγη τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν·

— Τώρα ἐγνώρισας τὴν πόλιν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ συντεχνία τῶν ὑφαντῶν σ' ἐγνώρισε καὶ σ' εὖνοεῖ. Εἶναι καιρὸς νὰ ὑποστῇς τὰς δοκιμασίας σου. Προδιέθεσα τοὺς **Συνδίκους**. Ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ.

Καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ Συνδικεῖον τῶν ὑφαντῶν.

Ἐκεῖ εἰς μεγάλην αἴθουσαν ἐκάθηντο ἐν ἡμικυκλίῳ ἐπὶ ὑψηλῶν θρονίων οἱ Σύνδικοι ἢ συγκλητικοὶ τῆς συντεχνίας, προεκάθητο δ' ὁ Συντεχνιάρχης, ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἐργο-

στασιαρχῶν, γέρων πολὺς, ἔχων αὐστηράν τοῦ προσώπου τὴν ἔκφρασιν καὶ βραχεῖαν τὴν λέξιν.

— Πρόσελθε, νεόφυτε, εἶπε σοβαρῶς πρὸς τὸν Ὅσκάρ. Παρὰ τῶν παίδων τῆς Ἀνσης ἀπαιτεῖται καταγωγὴ καθαρά, διαγωγὴ ἄμεμπτος, σῶμα σιδηροῦν, ψυχὴ ἀκατάβλητος, τέχνη ἀνυπέρβλητος. Ὅλ' αὐτὰ καυχᾶσαι ὅτι τὰ ἔχεις;

— Ὅσα δὲν ἔχω θὰ τ' ἀποκτήσω. Ἡ θέλησις θ' ἀναπληρώσῃ τὴν δύναμιν, ἀπεκρίθη ἀκαταπλήκτως ὁ νέος.

— Εὗγε, ἐψιθύρισαν οἱ Σύνδικοι.

— Εἶσαι γνήσιος υἱὸς ἐντίμων γονέων; ἐξηκολούθησεν ἐρωτῶν ὁ πρύτανις. Οἱ γονεῖς σου δὲν ὑπέστησαν ποτὲ ἀτιμωτικὴν καταδίκην;

Ὁ Ὅσκάρ ἐγινέν ὠχρὸς ὡς τὸν τοῖχον, καὶ σκοτοδινιῶν ἐκινδύνευσεν νὰ πέσῃ ὡς κεραυνόβλητος εἰς τὴν γῆν.

Ἄλλ' ἡ Γρουμβρίγη προελθοῦσα ἀμέσως,

— Εἶναι γνήσιος υἱὸς ἐντίμων γονέων, εἶπε διὰ τῆς ὀξυτέρας φωνῆς της. Ἐγὼ ὀρκίζομαι περὶ τούτου. Ὁ πατήρ του ἔπεσε θῦμα τυφλῆς μανίας τοῦ ὄχλου καὶ κακοτρόπου συκοφαντίας· ἀλλ' ἦτον ἀθῶος.

Οἱ Σύνδικοι ἐκίνησαν δυσπίστως τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν μὲ πιστεύετε, κύριοι! εἶπεν ἡ γραία. Κατηγορήθη ὅτι ἀφήρεσεν ἀπὸ τοῦ δημοτικοῦ ἀρχείου τῆς Λεύδης ἐπίσημον καὶ πολλοῦ λόγου ἄξιον ἔγγραφον ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς πόλεως καὶ πρὸς ἴδιον ὄφελος. Λάβετε τὴν κατηγορίαν. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο, ὅχι ἐκεῖνος, ἐγὼ τὸ ἀφήρεσα. Λάβετε τὴν ἀπόδειξιν.

Καὶ λαμβάνουσα ἐκ τοῦ κόλπου της δύο παλαιὰ χαρτία, τοῖς τὰ ἐνεχείρισε.

— Μὴ ἐρευνᾶτε, ἐξηκολούθησε, διατί καὶ πῶς ἔπραξα

τὴν ὑπεξαίρεσιν ταύτην. Ὅστις εἶχε δικαίωμα νὰ τὸ μάθῃ τὸ ἔμαθε καὶ μ' ἐσυγχώρησεν.

Ὁ Συντεχνιάρχης ἀνέγνω τὰ ἔγγραφα ταῦτα, καὶ τὰ κατεβίβασεν ἔπειτα εἰς τοὺς Συνδίκους, οἵτινες τὰ παρετήρησαν μετὰ προσοχῆς. Μετὰ μικρὰν δὲ σύσκεψιν,

— Ὁσκάρ Σύβερν, εἶπεν ὁ συντεχνιάρχης, σήμερον θὰ ὑφάνῃς μίαν ὀθώνην, καὶ ἂν δὲν ᾔῃαι ὁμαλὴ ὡς τὸ φύλλον τοῦ ῥόδου, λευκὴ ὡς ἡ χιών, λεπτὴ ὡς ἱστὸς ἀράχνης, καὶ στερεὰ ὡς τὸν χάλυβα, δὲν ἡμπορεῖ ἡ Ἄνση νὰ σὲ δεχθῇ.

Ὁ Ὁσκάρ ὕφανε τὴν ὀθώνην, καὶ τὸ ἔργον του ἐξέπληξε τοὺς ἐμπειροτέρους.

— Αὐριον τῷ εἶπεν ὁ συντεχνιάρχης αἱ ἄλλαι δοκιμασίαι.

Καὶ τῷ ὄντι ἀπὸ τῆς ἐπαύριον ἤρξατο σειρά δοκιμασιῶν, δι' ὧν ἐπρόκειτο ν' ἀποδειχθῇ πλέον οὐχὶ ἡ ἱκανότης καὶ ἐμπειρία τοῦ μέλλοντος Ἀνσεάτου, ἀλλ' ἡ ἀνδρία αὐτοῦ καὶ ἡ καρτερία πρὸς τὰς κακουχίας, καὶ τοῦ ἥθους αὐτοῦ τὸ ἀτρόμητον· διότι ἡ Ἄνση ἐθεώρει ἑαυτὴν οὐχὶ μόνον ὡς συντεχνίαν, ἀλλὰ καὶ ὡς συμπολιτείαν, καὶ ἀπῆτει παρὰ τῶν μελῶν αὐτῆς, πλὴν τῶν προτερημάτων ἅτινα διακρίνουσι τὸν τεχνίτην, καὶ τὰς ἀρετὰς ἐκεῖνας δι' ὧν αἱ πόλεις κρατύνονται καὶ δοξάζονται.

Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, τῶν συνδίκων προκαθημένων, ἀνῆρτησαν οἱ συντεχνῖται τὸν δοκιμαζόμενον ὑπεράνω πυρᾶς καὶ δυσώδους καπνοῦ, καὶ ψάλλοντες τὸν Ἑλινον, ἡ ἄσμα τῶν ὑφαντῶν, ἀνεβίβαζον καὶ κατεβίβαζον διὰ σχοινίων καὶ κοχλιῶν τὴν ἔδραν ἐφ' ἧς αὐτὸς ἐκάθητο, ὥστε ἄλλοτε μὲν ἐκινδύνευε ν' ἀποπνιγῇ, ἄλλοτε δὲ νὰ πέσῃ κατὰ κεφαλῆς εἰς τὴν ἀνθρακιάν.

Ὁ Ὁσκάρ ὁμῶς ἐκάθητο ἀταράχως ὡς ἂν ᾔητον εἰς ἐκ

τῶν θεατῶν μᾶλλον, παρὰ ὥς ἂν ἦτον αὐτὸς ὁ πάσχων. Ἀπαυδήσαν δὲ πρὸ αὐτοῦ οἱ βασανισταί του, τὸν κατεβί-
βασαν τέλος, καὶ ἀμέσως τῷ ἔχυσαν ἐπὶ κεφαλῆς δώδε-
κα ἀμφορεῖς ψυχροῦ ὕδατος. Πόσον ὅμως ἦτον ἐξωκειωμέ-
νος πρὸς τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, μᾶς τὸ ἀπέδειξεν αὐτῇ ἡ πρώτη
ἐν Βέργῃ ἐμφάνισίς του· ὥστε οὐδ' αὕτη ἡ δοκιμασία τῷ
ἐφάνη πολὺ βαρεῖα.

Ἀπελύθη λοιπὸν τότε ἐν μέσῳ γενικῶν εὐφημιῶν διὰ
τὴν ἔξοχον καρτερίαν του.

Τὴν δ' ἐπαύριον τὸν εἰσήγαγον εἰς λέμβον, καὶ τὸν ἔφε-
ραν εἰς τ' ἀνοικτὰ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐκεῖ δὲ, γυμνώσαντές τον,
τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ Ὄσκάρ, ὥς ἠξεύρομεν, ἦ-
τον ἄριστος κολυμβητῆς, καὶ ἐξέπληξεν ὅλους διὰ τῆς ῥώ-
μης καὶ τῆς τέχνης του. Ὅσάκις ὅμως ἐπλησίαζεν εἰς τὴν
λέμβον, οἱ συντεχνῖται, μάστιγας ὠπλισμένοι, τὸν ἐκτύ-
πον καὶ τὸν ἀπεμάκρυνον. Τέλος οἱ Σύνδικοι ἔδωκαν τὸ ση-
μεῖον ἀπὸ τῆς παραλίας ὅτι ἡ ὥρα τῆς δοκιμασίας παρῆλθε,
καὶ ὅτι ἡ λέμβος ὤφειλε νὰ τὸν παραλάβῃ καὶ νὰ τὸν ἐπα-
ναφέρῃ.

Ἄλλ' εἴτε διότι οἱ ἐν τῷ πλοίῳ δὲν ἐνόησαν τὰ σημεῖα,
ἢ δι' οἷαν δῆποτε ἄλλην αἰτίαν, ὁσάκις ὁ δοκιμαζόμενος
ἐπλησίαζεν, ἡ λέμβος ἐμακρύνετο ὥς ἐκ συστήματος ἀπ'
αὐτοῦ καὶ τὸν ἀφηνε νὰ θαλασσομαχῇ ἀβοήθητος καὶ νὰ
ἐξαντλῇται.

Τέλος δ' ὅταν οἱ σύνδικοι, συνορῶντες τὸν ἔσχατον κίν-
δυνον τοῦ δοκιμαζομένου, ἐπανελάβον ἐντόνως τὴν διὰ ση-
μείων διαταγὴν, ὁ Χριστιανὸς ἐπλησίασε τὴν λέμβον εἰς
εἰς τὸν Ὄσκάρ· ἀλλ' αὐτὸς, στραφεὶς κατ' ἄλλην διεύθυν-
σιν, καὶ ἐντείνας τὰς δυνάμεις του, διηυθύνθη πρὸς τὴν ξη-
ρὰν, καὶ ἐξῆλθεν ὑπὸ πάντων χειροκροτούμενος.

Ὁ δὲ συντεχνιάρχης, ἐπαινέσας αὐτὸν δημοσίᾳ διὰ τὴν σωματικὴν ῥώμην καὶ διὰ τὴν ψυχικὴν τοῦ ἀνδρίαν,
— Μία, τῷ εἶπε σοὶ μένει ἔτι δοκιμασία, ἡ ὀδυνηροτέρη, δὲν σοὶ τὸ κρύπτω, πασῶν, εἰς ἣν πολλοὶ ἀρνοῦνται νὰ ὑποβληθῶσι, προτιμῶντες πρὸ αὐτῆς νὰ παραιτηθῶσιν. Αὕτη εἶναι ὁ αὐστηρὸς καὶ δημόσιος ῥαβδισμός. Συγκατατίθεσαι νὰ ὑποβληθῇς καὶ εἰς τοῦτον;

— Εἰς ὅ,τι ὁ κανονισμὸς ἀπαιτεῖ. Ὅ,τι ἄλλοι ὑπέμειναν θὰ προσπαθῇσω νὰ ὑπομείνω.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ γέρων. Ὁ κανονισμὸς σοὶ δίδει πρὸ τούτου μιᾶς ἐβδομάδος ἀνάπαυσιν καὶ ἀργίαν. Μεῖνε αὔριον εἰς τὴν κλίνην, ἵνα ἀναλάβῃς τὰς ἐξαντληθείσας δυνάμεις σου.

Ἀλλὰ μετ' ἐκπλήξεως εἶδον τὴν ἐπαύριον οἱ ὕφανται ἀπὸ πρωΐας τὸν Ὁσκάρ καθήμενον εἰς τὸν ἱστόν του, καὶ ἐπιμελῶς καὶ ἀνεπιδείκτως ὑφαίνοντα, οὐδὲ καὶ μνημονεύοντα τῶν ἀγώνων τῆς προτεραίας, ὥς ἂν οὐδὲν τῷ εἶχε συμβῇ.

Ὅτε δὲ μετὰ μίαν ἐβδομάδα παρουσιάσθη ὁ Ὁσκάρ καὶ εἰς τὴν τελευταίαν βάσανον, οἱ συντεχνῖται ἴσταντο πάντες εἰς δύο σειρὰς, μᾶστιγας ἔχοντες εἰς τὰς χεῖρας, καὶ δι' αὐτῶν διερχόμενος ἡμίγυμνος ὁ δοκιμαζόμενος, εἶχε νὰ λάβῃ παρ' ἐκάστου ἀνὰ μίαν πληγὴν.

Ἡ ψυχικὴ του δ' εὐστάθεια οὐδ' ἐνταῦθα τὸν κατέλιπε· καὶ τόσῳ καρτερικώτερον ὑπέστη τοὺς σωματικοὺς τούτους πόνους, καθ' ὅσον οἱ βασανισταὶ καὶ μετ' οὐ πολὺ σύντροφοί του, ἐκ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν ἀρετὴν του εἰς ἐπιείκειαν πρὸς αὐτὸν διατεθημένοι, ἐκτύπων φιλανθρωπικώτερον, καὶ φειδόμενοι αὐτοῦ ὅσον ὁ κανονισμὸς τὸ ἐπέτρεπεν.

Εἰς ὅμως μόνος, ὁ Χριστιανὸς, οὐ μόνον ἐκτύπησε δι' ὅ-

λης τῆς δυνάμεως τοῦ στιβαροῦ του βραχίονος, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὰ νενομισμένα διηύθυνε τὴν πληγὴν ἀντὶ τῶν νώτων, εἰς τὸ στῆθος, ὥστε ὁ Ὁσκάρ, σχεδὸν ἄπνους, ἔπεσε κατὰ γῆς αἷμα πτύων.

Θόρυβος μέγας καὶ κραυγαὶ ἀποδοκιμασίας ἠγέρθησαν ἀμέσως μεταξὺ τῶν ὑραντῶν, οἵτινες ἔσπευσαν εἰς βοήθειαν τοῦ πεσόντος.

— Χριστιανέ, Χριστιανέ, σὲ γνωρίζω, ἀνέκραξεν ἡ Γρουμβρίγη, ἥτις παρηκολούθει τὸν Ὁσκάρ εἰς πάσας ταύτας τὰς δοκιμασίας, καὶ ἐπηγρύπνει ἐπ' αὐτοῦ. Σὲ εἶδα· σὺ ἦτο ἐσχάτως εἰς τῆς λέμβου τὸ πηδάλιον, καὶ ἠθέλησας ν' ἀφήσης τὸν σύντροφόν σου τοῦτον νὰ γίνῃ παρανάλωμα τῶν κυμάτων· σὺ ἐπέφερες σήμερον πληγὴν σχεδὸν μαιφόνον. Δὲν θὰ διαφύγῃς τὴν ἐκδίκησίν μου.

— Τέκνον, εἶπεν ὁ Συντεχνιάρχης πρὸς τὸν Ὁσκάρ, ὅστις ἠνέωξεν ἤδη τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ ἐργάτης οὗτος ἤμαρτε πρὸς τὴν Συντεχνίαν, διότι ἐδείχθη μισάδελφος, καὶ διότι σ' ἐκτύπησε παρὰ τοὺς κανόνας. Κατὰ τοὺς νόμους τῆς Συντεχνίας δικαιοῦσαι σὺ νὰ διατάξῃς περὶ αὐτοῦ. Ποίαν θέλεις νὰ τῷ ἐπιβάλῃς ποινὴν;

— Μ' ἐκτύπησε βεβαίως χωρὶς νὰ θέλῃ, εἶπε μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς ὁ Ὁσκάρ. Οὐδεμίαν ποινὴν του ζητῶ. Τῶν ὁμοτέχνων μου ἐπιθυμῶ τὴν ἀγάπην.

Ἡ μεγαλοφυχία αὕτη τοῦ νέου διέθεσε πάντας ὑπὲρ αὐτοῦ, σπεύσαντας νὰ τῷ δαφιλεύσῃσι πᾶσαν περιποίησιν καὶ πᾶσαν ἐνδειξὴν ὑπολήψεως. Μόνος δ' ὁ Χριστιανὸς παρετηρήθη, ὅτι δὲν ἐπλησίασεν, ἀλλ' ὅτι σταφεῖς ἐπὶ τὰς πτέρνας του ἐξῆλθεν, ἐν ᾧ ὑπερήφανόν τι μειδίαμα ἐφαίνετο εἰς τὰ χεῖλη του.

Μετεκομίσθη δ' ὁ Ὁσκάρ ἐπὶ τῶν βραχιόνων τῶν ὑφαν-

ῶν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα νοσηλευ-
εῖς, ἔμελλε τὴν ἐπομένην κυριακὴν νὰ γίνῃ ἐπισήμως δε-
κτός εἰς τὴν συντεχνίαν.

Δ'.

Καθ' ὁλὴν λοιπὸν τὴν ἐβδομάδα κλινήρης ἐθεραπεύετο
ὑπὸ τῆς Ἑλγας καὶ ὑπὸ τῆς μάμμης της. Τὸ δὲ σάββα-
σον τὸ ἑσπέρας εἰσελθοῦσα πρὸς αὐτὸν ἡ πρεσβύτις,

— Ἴδου λοιπὸν, τῷ εἶπεν, αὔριον γίνεσαι μέλος τῆς Ἀν-
σης· ὄλαι σου αἱ ἐπιθυμίαι ἐξεπληρώθησαν. Ἄλλο δὲν ἔ-
χεις νὰ ζητήσης παρὰ τῆς τύχης.

— Ὅλαι . . . εἶπεν ὁ νέος διστάζων. Ὅχι ὄλαι,

— Πῶς ὄχι; ἐρώτησεν ἡ Γρουμβρίγη. Ἀπαξ ταχθεὶς
εἰς τὴν συντεχνίαν, ἡμπορεῖς νὰ γίνῃς πρωτοτεχνίτης καὶ
ἐργοστασιάρχης.

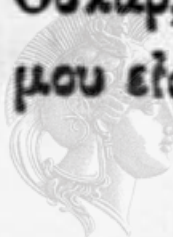
— Καὶ Συντεχνιάρχης ἂν γίνω καὶ πρέπη νὰ ζήσω μα-
κράν σας, μακράν τῆς Ἑλγας, θὰ εἶμαι δυστυχέστατος,
ἀπεκρίθη ὁ Ὄσκάρ, στηρίζων τὸ βλέμμα του εἰς τὴν γῆν.

— Καὶ διατί νὰ ζήσης μακράν μας ποτέ; ἠρώτησεν ἡ
γραιία. Ἐν ὅσῳ μένεις εἰς Βέργην, ἐλπίζω ποτὲ νὰ μὴ μα-
κρυνθῇς ἀφ' ἡμῶν. Καὶ ἔπειτα . . . Ἀκουσον, εἶμαι γραιία.
Ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀφήσω τὴν Ἑλγαν εἰς τὸν κόσμον μόνην
καὶ ἀπροστάτευτον. Ἀγαπᾷς τὴν Ἑλγαν;

— Διατί μοὶ τὸ ἐρωτᾷς; εἶπεν ὁ Ὄσκάρ θορυβούμενος,
ἀφ' οὗ εἶχες τὴν ὀξυδέρκειαν νὰ τὸ ἐννοήσης;

— Ἄν ὑπόσχεται νὰ τὴν ὀδηγήσῃς εἰς τὴν ζωὴν καὶ
νὰ τὴν καταστήσῃς εὐτυχῇ, ἡ Ἑλγα εἶναι μνηστὴ σου.

— Ἄν ἵνα τὴν καταστήσω εὐτυχῇ, ἀπεκρίθη ὁ Ὄσκάρ,
ἔπρεπε νὰ δώσω τὴν ζωὴν μου καὶ πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς

τὴν μέλλουσιν μακαριότητα, προθύμως θὰ τῇ ἐθυσίαζον καὶ αὐτὴν καὶ ἐκείνην. Ἀλλὰ, μήτερ, δὲν ἀρκοῦσι τὰ ἐδικά μου αἰσθήματα, ἂν τὰ αἰσθήματα τῆς Ἑλγας δὲν εἶναι σύμφωνα πρὸς αὐτά.

— Τῆς Ἑλγας, τὰ αἰσθήματα τῆς Ἑλγας! ἀνέκραξεν ἡ γραία μετὰ φωνῆς ὀργίλης. Τὰ αἰσθήματα τῆς Ἑλγας ἐγὼ τὰ κρατῶ τὰς χεῖράς μου. Μὴ φροντίζης δι' αὐτήν· ἡ Ἑλγα εἶναι νύμφη σου. Παρ' ἐμοῦ ἤξευρέ το.

Ἡ πρότασις αὕτη ἤρεσκεν εἰς τὸν Ὁσκάρ τοσοῦτον, ὥστε δὲν ἐνόμισεν ἀναγκαῖον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐνστάσεις του περαιτέρω. Ἀλλως τε ἐνδομύχως δὲν ἐφρόνει ὅτι εἶχε μεγάλην ἐνστάσεων ἀφορμὴν, διότι ἡ φιλαυτία του ἦτον ἐντελῶς ἡὐχαριστημένη ἐκ τῶν πρὸς αὐτὸν τρόπων τῆς νέας κόρης. Οὐχ' ἦττον ὅμως, ὅπως ἀναπαύσῃ ἐντελῶς τὴν συνείδησίν του, εἶπεν εἰς τὴν Γρουμβρίγην·

— Σ' εὐχαριστῶ, μήτερ, διὰ τὸ ἀνεκτίμητον τοῦτο δῶρον. Ἀλλὰ δὲν θέλω ἀπὸ τῶν χειρῶν σου νὰ τὸ λάβω μόνον. Θέλω εὖρει ἀφορμὴν νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁ ἴδιος πρὸς τὴν Ἑλγαν.

Ἡ Γρουμβρίγη ὅμως δὲν ἦτον ἐξ ἐκείνων αἵτινες δέχονται ἄλλων τὴν θέλησιν ὡς κανόνα τῆς ἰδίας αὐτῶν θελήσεως. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἐπομένως λαβοῦσα τὴν Ἑλγαν κατὰ μέρος,

— Θύγατερ, τῇ εἶπεν, ἀπεφάσισα τὴν τύχην σου. Σ' ἐξέλεξα ἄνδρα τεχνίτην ἔμπειρον, ὅστις ταχέως θὰ φθάσῃ εἰς τοὺς ἀνωτέρους βαθμοὺς, ἄνθρωπον ἔντιμον καὶ ἀγαθόν, ὅστις σ' ἀγαπᾷ περιπαθῶς, καὶ θὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῇ.

— Ποῖον, μάμμη; ἠρώτησεν ἡ Ἑλγα.

— Τὸν Ὁσκάρ Σύβερν, ἀπήντησεν ἡ πρεσβύτις.

— Μάμμη, ὦ μάμμη μου. ἀνέκραξεν ἡ κόρη. Εἶμαι εὐ-

υχεστάτη ὡς εἶμαι. Διατί θέλεις νά μ' ἀποβάλῃς ἀπὸ πλησίον σου; Ἔχεις χρόνους ἀκόμη νά ζήσης πολλούς. Ἐν ὧσιν ἄφες με νά εἶμαι μαζί σου. Μὴ κάμῃς αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν.

— Τὴν ἀπόφασιν ἔκαμα, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ἡ Γρούμβρη, καὶ μὲ γνωρίζεις. Ὅ,τι ἀποφασίζω τὸ ἀπεφάσισα. Αὐριον εἰσέρχεται εἰς τὴν Ἀνσὴν, τὴν ἄλλην κυριακὴν εἰς τὴν οἰκογένειάν μου.

— Ἀλλὰ μῆτερ, μῆτερ, ἐπανελάβεν ἀγωνιῶσα ἡ νέα· ἄφες με καὶ νά σκεφθῶ. Διατί τὸν Ὄσκαρ; Πῶς ἤξεύρεις ἂν μὲ θέλῃ ἐκεῖνος; Ποῦ ἤξεύρεις ἂν εἰς τὴν πατρίδα του δὲν ἀφῆκεν ἄλλην ὑπόσχεσιν, ἂν αἱ ἐλπίδες του δὲν εἴναι φιλοδοξότεραι ὅταν προβῇ εἰς τὸ στάδιόν του. Διατί αὐτόν; Διατί νά εἰπῇ ἡ Ἀνσὴ ὅτι τὸν ἔλαβες εἰς τὴν οἰκίαν σου διὰ νά τῷ ἐπιβάλῃς τὴν ἐγγονήν σου; Ἄν ἀφεύκτως θέλῃς νά μὲ μακρύνῃς ἀπὸ πλησίον σου, δὲν εἶναι καὶ ἄλλος τεχνίτης, ἱκανὸς, εὐπορος, τίμιος;

— Παιδίον, εἶπε τραχέως ἡ γραία, νά σκεφθῇς σὺ, ὅταν ἐσκέφθην ἐγὼ, εἶναι ἐντελῶς περιττόν. Ὁ Ὄσκαρ οὔτε ὑπόσχεσιν ἔχει ἄλλην δεδομένην, οὔτε ἐλπίδα ἄλλην ἀνωτέραν τοῦ νά γίνῃ σύζυγός σου. Φόνου χάσμα ὑπάρχει μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ, καὶ σὺ θὰ τὸ πληρώσῃς. Ἐφόνευσα τὸν πατέρα, σοὶ δίδω εἰς τὸν υἱὸν εἰς ἐξαγοράν τοῦ αἵματος. Οὕτω προώρισται καὶ οὕτω πρέπει νά γίνῃ.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἐξῆλθεν. Ἡ δ' Ἑλγα, ἀφ' οὗ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄφωνος καὶ ἀκίνητος, ἐρρίφθη ἔπειτα γονηπετῆς ἐμπρὸς τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας, ἣτις ἐκρέματο πλησίον τῆς κλίνης της, καὶ λαβοῦσα αὐτὴν διὰ τῶν δύο χειρῶν της, τὴν κατεφίλει σπασμωδικῶς· ἔπειτα δὲ στηρί-

ξασα τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν κλίνην τῆς, ἐξερράγη εἰς ἀπα-
ραμύθητα δάκρυα.

Καὶ ὁ Ὅσκαρ δὲ τὴν νύκτα ὅλην ἐκείνην ἦτο λίαν ἀνή-
συχος. Ἡ πρὸς τιμὴν τοῦ ἀγομένη τελετῇ τῆς ἐπαύριον,
ἣτις ἔμελλε νὰ μεταβάλῃ πᾶσαν τὴν τύχην του, ἢ καὶ νὰ
τῷ ἀνοίξῃ ἀποψιν νέων ἐλπίδων, πρὸ πάντων δ' αἱ λέξεις
τῆς γραίας, καὶ αἱ οὐράνιαι ἐλπίδες ἃς παρεῖχον, ἐστροβί-
λιζον διὰ τοῦ ἐγκεφάλου του, καὶ ἀπέβαλλον τὸν ὕπνον ἀπὸ
τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀδιακόπως κινοῦσαι τῆς φαντασίας του
τὸ καλλειδοσκοπίον.

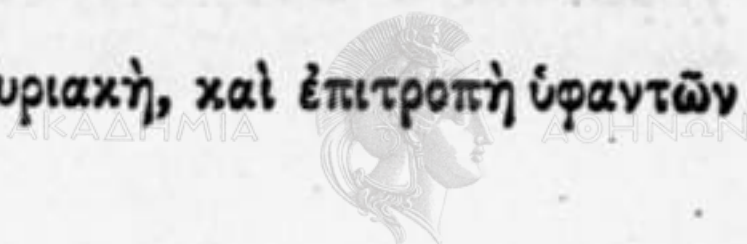
Περὶ τὸ μεσονύκτιον, μεταξὺ ἄλλων φαντασιῶν, τῷ ἐφά-
νη ὅτι ἤκουσε ψιθυρίζουσιν φωνὴν γνωστὴν, τὴν φωνὴν τῆς
Ἑλγας.

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν, κλειστὰς ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς,
παρεδίδετο μετ' ἀγαλλιάσεως εἰς τὸ ἀνέκφραστον θέλγητρον
τῆς ἀκουστικῆς ταύτης ἀπάτης. Ἀλλὰ κατ' ὀλίγον ἤρχισε
νὰ τῷ φαίνεται ὅτι δὲν ἦτον ἀπάτη, ὅτι ἦτον ἀλήθεια, καὶ
πρὸς τούτοις εἰς τὸν κῆπον ὅστις ἐξετείνετο ὑπὸ τὸ δωμά-
τιόν του ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἐλαφρὰ βήματα. Ἐν τῷ ἅμα
ἠγέρθη καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸ παράθυρον· ἀλλ' εἰς τὸ ἀμυδρὸν
φῶς τῆς σελήνης, κρυπτομένης ὀπίσω συνέφων, δὲν ἦτο βέ-
βαιος ἂν εἶδε μορφήν ἀνθρωπίνην μακρυνομένην ὀπίσω τῶν
δένδρων, ἢ ἂν ἦσαν οἱ κλάδοι οὓς ἐκίνει ἡ νυκτερινὴ αὖρα.

Ἀφ' οὗ δὲ περιέμεινε τινὰ χρόνον, μὴ ἰδὼν οὐδ' ἀκούσας
τί ἄλλο, ἐπείσθη ὅτι ἦτον ἡ αὖρα, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν
κλίνην του, ἀπεκοιμήθη ἐν τῇ βεβαιότητι ταύτῃ.

Ε΄.

Μόλις δ' ἐξημέρωσεν ἡ Κυριακὴ, καὶ ἐπιτροπὴ ὑφαντῶν

Ἀλθοῦσα παρέλαβε τὸν Ὁσκάρ καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ἤκουσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ μέσῳ πάσης τῆς συντεχνίας.

Εἰς δὲ τὴν θύραν τοῦ ναοῦ τοὺς περιέμενεν ἅμαξα κατατόλιστος, ὑπὸ τεσσάρων βοῶν σειρομένη, καὶ ἔχουσα περιρτημένας στεφάνας καὶ κλάδους. Ἐπ' αὐτῆς δ' ἀνέβη ὁ Συντεχνιάρχης, συναναβιδάσας πλησίον του καὶ τὸν Ὁσκάρ, καὶ προσέτι δύο ἐκ τῶν συνδίκων, δύο ὑφαντάς καὶ δύο μαθητευομένους, καὶ πάντες ἰστάμενοι ὄρθιοι, περιῆλθον οὕτω βραδέως καὶ ἐν πεμπῇ τὰ κυριώτερα μέρη τῆς πόλεως, προπορευομένων σαλπίγγων, καὶ παρεπομένης πάσης τῆς συντεχνίας μετὰ συνεχῶν ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τοῦ νέου Ἀνσεάτου Ὁσκάρ Σύβερν.

Μετὰ τὴν ἐπίσημον δὲ ταύτην περιοδίαν ἀφίχθησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Γρουμβρίγης, ὅπου εἶχε πκρατεθῇ συμπόσιον εἰς τιμὴν τοῦ εἰσαγομένου.

Τὴν κεφαλὴν τῆς τραπέζης κατέλαβεν ὁ Συντεχνιάρχης, οἱ δὲ λοιποὶ παρεκάθησαν κατὰ τὸν ἴδιον βαθμὸν ἕκαστος, καὶ οἱ μὴ ἔχοντες βαθμὸν, κατὰ τὰ πρωτεῖα τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῶν εἰς τὴν Ἀνσὴν, ὥστε ὁ πάντων ἔσχατος, καὶ διὰ τοῦτο τῷ Συντεχνιάρχῃ ἀριστερῶς παρακαυήμενος, ἦτον ὁ Ὁσκάρ.

Μία δ' ἐν τούτοις θέσις ἔμενεν εἰσέτι κενή, ἢ εἰς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, εἰς ἣν ἔπρεπε νὰ καθήσῃ ὁ ἀμέσως πρὸ αὐτοῦ εἰσαχθεὶς εἰς τὴν Ἀνσὴν, ὅστις ἦν ὁ Χριστιανός.

— Δὲν ἔρχεται, ἔλεγον πολλοί. Δὲν θὰ τολμήσῃ βεβαίως νὰ ἔλθῃ μετὰ τὴν χθεσινὴν του διαγωγὴν.

— Καλὸν καὶ τοῦτο ἂν αἰσχύνηται καὶ μεταμελῇται.

Ἄλλ' ἐν ᾧ ταῦτα ἐλέγοντο, ἠνεώχθη ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ Χριστιανός, καὶ οὐδὲ διστάσας ἐπὶ στιγμὴν, οὐδὲ κἄν

ἀπολογηθεὶς ὅτι καθυστερεῖ, ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐκάθησεν.

Ὁ Συντεχνιάρχης συνέστειλε τὰς ὀφρῦς καὶ ἔρριψεν ἐπ' αὐτὸν βλέμμα δυσαρесκείας, ἀλλ' οὐδεμίαν τῷ ἀπέτεινε παρατήρησιν· ὁ δὲ Χριστιανὸς οὐδόλως προσέξας εἰς τὰ δυσμενῆ αἰσθηματα ἃ πανταχόθεν κατ' αὐτοῦ διηγέροντο, ἔτρωγε καὶ ἔπινεν ὡς ἂν ἄλλοι δὲν παρεκάθηντο περὶ αὐτὸν, καὶ ἡ τράπεζα εἶχε παρατεθῆ πρὸς μόνον ἰδιαιτέραν αὐτοῦ εὐωχίαν.

Περὶ τὸ τέλος δὲ τοῦ συμποσίου, ἐγερθεὶς ὁ Συντεχνιάρχης, ἀφ' οὗ τρίς ἐκτύπησε τὴν τράπεζαν διὰ τῆς μαχαίρας του, ἵνα ἐπικαλεσθῇ σιωπὴν,

— Ὑφανταὶ τῆς Ἄντης, εἶπε μεγαλοφώνως, ἀπεκτήσαμεν συνάδελφον εἰς ὃν ὀρεῖλεται πᾶσα ἡμῶν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὑπόληψις. Εἰς τὴν τέχνην του ἐπέδειξε σπανίαν ἐπιτηδειότητα, εἰς τὰς δοκιμασίας του ἀξιοθαύμαστον καρτερίαν καὶ γενναιότητα, καὶ εἰς τὰς πρὸς τοὺς συναδέλφους του σχέσεις ἡπιότητα καὶ μεγαλοψυχίαν, ἣτις ἀποδεικνύει τοῦ χαρακτῆρός του τὴν εὐγένειαν. Προπίωμεν τρίς εἰς ὑγείαν τοῦ συναδέλφου ἡμῶν Ὁσκάρ Σύβερν.

Ἐπὶ τοῖς λόγοις τούτοις πάντες ἠγέρθησαν προθύμως, καὶ τρίς ἀντήχησεν ἡ μεγάλη αἴθουσα ὑπὸ τῶν ζητωκραυγῶν των.

Μόνος ὁ Χριστιανὸς δὲν ἠγέρθη· ἀλλ' ὡς ἐκάθητο, τείνων προπετῶς τὸ ποτήριόν του πρὸς τὴν Ἑλγαν,

— Ὠραία κόρη, τῇ εἶπε, πλήρωσον τὸ ποτήριόν μου διὰ νὰ πῶ καὶ ἐγὼ εἰς τοὺς γλαυκοὺς ὀφθαλμούς σου.

— Ὑφαντὰ Χριστιανέ, εἶπεν ὁ Συντεχνιάρχης μετὰ φωνῆς αὐστηρᾶς, ὁ τρόπος σου οὗτος εἶναι ἀπρεπής. Ἐλεύθερος εἶσαι νὰ προπύῃς εἰς τὴν ὡραίαν νεάνιδα. Ἀλλ' ὀφεί-

λοις πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ πῆς ὡς ἡμεῖς πάντες εἰς ὑγείαν τοῦ νέου σου συναδέλφου, ἔστις μάλιστα εἶχε καὶ τὴν γενναιότητα νὰ σὲ συγχωρήσῃ. Ὅφείλεις σὺ νὰ τῷ ζητήσῃ συγχώρησιν.

— Συγχώρησιν, ἀνέκραξεν ὁ Χριστιανὸς, παρ' οὐδενὸς ἢ ἡμετέρῳ ἢ δέχομαι, καὶ γενναιότητα ἂν ἔχῃ, ἐδὼ ἅς τὴν δείξῃ. Ἄν τολμᾷ, ἅς μετρηθῇ πρὸς αὐτοὺς τοὺς βραχίονας.

Καὶ σχεδὸν παροινῶν ἤδη ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων πόσεων, ἐρρίφθη ἐπὶ τὸν παρακαθήμενον Ὀσκάρ, ἀρχίζοντα ἤδη νὰ αἰσθάνηται ἐκλείπουσιν τὴν ὑπομονήν του, καὶ ἄρπάσας αὐτὸν εἰς τοὺς δύο νευρώδεις βραχίονάς του, ἠθέλησε νὰ τὸν ῥίψῃ εἰς τὸ ἔδαφος.

Ἄλλ' ὁ Ὀσκάρ, καίτοι πολὺ βραχύτερος καὶ λεπτοφυέστερος τοῦ Χριστιανοῦ, εἶχεν ὅμως ῥώμην ἣν οὐδόλως ἐκεῖνος ὑπώπτευε, καὶ δι' ἐνὸς δραστηρίου κινήματος, ἀπαλλαγείς ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῶν χειρῶν αὐτοῦ, τὸν συνέλαβεν ἀπὸ τῆς ὀσφύος, τὸν ἀνέτρεψε, καὶ τὸν ἐρρίψε μέγαν μεγαλωστὶ κατὰ γῆς, πρὸς γενικὸν καγχασμὸν. ἐπικροτούντων τῶν ὑφαντῶν.

Αἰφνης ὅμως ἀναπηδῆσας ὁ Χριστιανὸς, μετὰ φρικτῆς τοῦ προσώπου ἐκφράσεως, ἤρπασε μάχαιραν ἐκ τῆς τραπέζης, καὶ ἐκτύπησε τὸν ἀντίπαλόν του εἰς τὸ μέσον τοῦ στήθους.

Γενικὴ κραυγὴ ἀποδοκιμασίας ἠγέρθη εἰς τὴν ἐμήγυριν. Ὁ δ' Ὀσκάρ, τὴν μίαν χεῖρα φέρων εἰς τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἔρρεε τὸ αἷμα, ἤρπασε διὰ τῆς ἄλλης τὴν μάχαιραν καὶ τὴν ἐρρίψεν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Ἄτοπα εἶναι ταῦτα, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Χριστιανόν. Ἄφες τὰς μαχαίρας, μὴ ἐκλάβωσιν οἱ σύντροφοί μας ὅτι δὲν παίζομεν.

— Εὐγε! ἀνέκραξαν ἐνθουσιωδῶς πάντες οἱ Ἀνσεάται. Ἰδοὺ εὐγενὲς παράδειγμα!

Ἀλλ' ὁ Χριστιανὸς, παροξυνθεὶς ἔτι μᾶλλον ἐκ τῶν ἐπευφημιῶν τούτων ὑπὲρ τοῦ ἀντιπάλου του, αἵτινες ἦσαν ἔμμεσος κατ' αὐτοῦ ἀποδοκιμασία, ἐν παραφορᾷ ἤρπασεν ἄλλην μάχαιραν, καὶ ἐρρίφθη μανιωδῶς κατὰ τοῦ Ὁσκάρ, ὃν ἤθελε φονεύσει, ἂν δὲν ὥρμων κατ' αὐτοῦ οἱ ὑφανταὶ καὶ δὲν τὸν ἀνεχαίτιζον.

— Ἐξω, ἔξω τὸν ἀνανδρον, ἔξω τὸν δολοφόνον, ἔκραζον ὅλοι ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος. Ὀπλισμένους νὰ ριφθῇ κατ' ἀόπλου! Ἀπροκλήτως νὰ ἐπιπίπτῃ κατὰ τοῦ συγχωρήσαντος αὐτόν! Τὸν ἀποκηρύττομεν ὡς μέλος τῆς Ἀνσης.

— Φίλτατοι, εἶπεν ὁ Χριστιανὸς ὀλίγον συνελθόν. Λησμονεῖτε ὅτι εἶν' ἐντελῶς ἀδιάφορον ἂν μὲ θέλητε ἢ δὲν μὲ θέλητε. Εἶμαι μέλος τῆς Ἀνσης, καὶ ἄνευ δίκης δὲν ἀποβάλλομαι. Καὶ ἐδῶ θὰ ἔμενον ὅσον ἤθελον, διότι εἶναι δικαίωμά μου. Ἀλλ' ἔφαγον καὶ ἔπιον, καὶ τώρα νυστάζω. Λοιπὸν, καλὴν νύκτα σας.

Καὶ ἐξῆλθεν, αὐθαδῶς γελῶν.

Τότε ὁ Συντεχνιάρχης, ὑψώσας τὴν λευκὴν ράβδον του, ἣτις ἦτο τὸ σύμβολον τῆς ἀξίας του, ἀνεφώνησεν·

— Ὑπάρχουσι δώδεκα ἐργάται, οἵτινες ἐν πλήρει πεποιθήσει καὶ εἰλικρινεῖ συνειδήσει ζητοῦσι νὰ δικασθῇ ὁ Χριστιανὸς, καὶ νομίζουσι τοῦτο δίκαιον καὶ χρήσιμον καὶ καλόν;

Ὅλοι ἀνεβόησαν,

— Ὅλοι, ὅλοι ἡμεῖς.

Δώδεκα δ' ἐκ τῶν μᾶλλον προβεβηκότων προσελθόντες, εἶπον·

— Ἡμεῖς ἐν πλήρει πεποιθήσει καὶ ἐν εἰλικρινεῖ συνει-

δῆσαι ζητοῦμεν νὰ δικασθῇ ὁ Χριστιανὸς, καὶ νομίζομεν τοῦ-
το δίκαιον καὶ χρήσιμον καὶ καλόν.

Τότε ὁ γέρων πήξας τὴν ράβδον εἰς τὴν γῆν, εἶπε μετὰ
φωνῆς βραδείας καὶ ἐπισήμου·

— Ὁ ἐργάτης Χριστιανὸς τίθεται ὑπὸ δίκην, καὶ προσ-
καλεῖται νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ συνδικεῖον αὔριον ἅμα ἀνα-
τείλαντος τοῦ ἡλίου.

ΣΤ'

Τὴν δ' ἐπαύριον, κατὰ τὴν ὠρισμένην ὥραν, πάντες οἱ
ὕφανται, ἐκ περιεργείας καὶ ἐνδιαφέροντος τὴν ἐργασίαν των
καταλιπόντες, εἶχον συρρέουσαι εἰς τὸ συνδικεῖον, εἰς ὃ προε-
κάθηντο ἤδη οἱ σύνδικοι καὶ ὁ συντεχνιάρχης. Ἀλλ' ἡ ὥρα
παρήρχετο, καὶ ὁ ὑπόδικος δὲν ἐφαίνετο. Τέλος ὁ γέρων ἐ-
γερθεὶς, καὶ πατάξας τὴν γῆν διὰ τῆς λευκῆς ράβδου, εἶπεν·

— Ἐκφωνήσατε τὰς τρεῖς κλήσεις· καὶ ἂν ὁ ὑπόδικος
δὲν φανῇ μετὰ τὴν τελευταίαν, κατὰ τοὺς νόμους τῆς Ἀν-
σης διαγράφεται τῶν καταλόγων αὐτῆς, καὶ κωλύεται πά-
σης δοσοληψίας ἢ συνεργασίας· οὐδεὶς Ἀνσεάτης θέλει τῷ
δίδει ὕδωρ καὶ πῦρ, καὶ ἀποβάλλεται πασῶν τῶν Ἀντεατι-
κῶν πόλεων ἐπὶ ποινῇ μαστιγώσεως.

Τότε ὁ πρῶτος Σύνδικος ἀναστὰς ἀνεφώνησε·

— Χριστιανέ, ἐμφανίσθητι εἰς τὴν Ἀνσιν.

Ἀλλ' οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις.

— Χριστιανέ, ἐμφανίσθητι εἰς τὴν Ἀνσιν! ἐπανέλαβεν
ὁ δεύτερος Σύνδικος ἐγερθεὶς.

Οὐδεὶς ἐφάνη, καὶ πάλιν.

Τέλος ἐγερθεὶς ὁ τρίτος Σύνδικος,

— Χριστιανέ, ἐμφανίσθητι εἰς τὴν Ἀνσιν, ἐπρόφερε κα-
τηφῶς.

Ἄλλ' ἡ αὐτὴ σιωπὴ, καὶ ὁ συντεχνιάρχης ἠγείρετο ἤδη ὅπως προφέρῃ τὴν ἀποβολὴν του, ὅταν ἡ θύρα ἠνεώχθη θορυβωδῶς, καὶ εἰσελθὼν ὁ Χριστιανὸς μετ' ἀγερόχου τινὸς ἐκφράσεως εἰς τὸ πρόσωπον,

— Αἶ! πολὺ ἐωθινοὶ εἴσθε, φίλτατοι, εἶπε. Μόλις ἐτελείωσα τὸ πρόγευμά μου. Μὲ δικάζετε, νομίζω. Περὶ τίνος πρόκειται;

— Τίς τὸν κατηγορεῖ; ἠρώτησεν ὁ Συντεχνιάρχης ἀποβλέπων πρὸς τοὺς ὑφαντάς.

Τότε προελθὼν εἰς τῶν ἐπισημοτέρων ἐργοστασιαρχῶν,

— Ἀπαιτοῦμεν, εἶπε, τὴν ἔξωσιν τοῦ Χριστιανοῦ ἀπὸ τῆς Ἀνσης. Εἶναι κακὸς σύντροφος. Ἡμεῖς ἀγωνιζόμεθα ἀπὸ πρωίας μέχρις ἐσπέρας· τρώγομεν τὸν ἄρτον ἡμῶν, κατὰ τὴν ἐντολὴν, ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου μας, καὶ πάντοτε δὲν τὸν ἔχομεν νὰ τὸν τρώγωμεν. Παράγομεν τὰ καλλήτερα τεχνουργήματα· προσπαθοῦμεν ν' ἀγοράζωμεν εὐθυνα καὶ νὰ πωλῶμεν ἀξίως, καὶ πάλιν μόλις καλύπτομεν τὰς δαπάνας μας. Ὁ Χριστιανὸς ποτὲ σχεδὸν δὲν ἐργάζεται, ἐγκαταλείπει τὸ ἐργοστάσιόν του εἰς τῶν ἐργατῶν τὴν διάκρισιν, ἀγοράζει ὅσα τῷ ζητήσωσι, καὶ πωλεῖ ὅσα τῷ προσφέρωσιν· αὐξάνει δὲ καὶ παραλόγως τῶν ἐργατῶν τοὺς μισθοὺς. Ποῖος τεχνίτης ἐντίμως ποριζόμενος δύναται νὰ ζήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Πῶς διὰ τῆς ὀκνηρίας ἐπιτυγχάνει περισσότερον παρ' ὅ,τι ἡμεῖς διὰ τῆς φιλεργίας; Δαπανᾷ περισσότερα παρ' ὅσα κερδίζει. Πρέπει ν' ἀποδείξῃ πῶς ζῇ.

Ὁ δὲ Συντεχνιάρχης ἀπέβλεψε τότε πρὸς τὸν Χριστιανόν, ὡς προσκαλῶν αὐτὸν εἰς ἀπολογία.

— Πῶς ζῶ, κύριοι, καὶ τί δαπανῶ, εἶπεν αὐτός. Καὶ εἰς τί, παρακαλῶ, ἀναμίγνυσθε. Δείξατέ μοι τὸν νόμον σας ὅστις νὰ λέγῃ πόσου πρέπει ν' ἀγοράζῃ ὁ ἐργάτης τὴν πρῶ-

τὴν ὕλην, πόσου ν' ἀποδίδῃ τὰ ἔργά του, ποῖον μισθὸν νὰ δίδῃ εἰς τοὺς ἐργάτας του. Καὶ ἂν θέλω καλῶς νὰ πληρώ-
ναι διὰ νὰ ἔχω καλοὺς ἐργάτας, ἀκριβῶς ν' ἀγοράζω διὰ νὰ
ἔχω καλὸν ὕλικόν, εὐθυνῶς νὰ πωλῶ διὰ νὰ ἔχω πολλήν
κατανάλωσιν, καὶ ἂν διὰ τούτου κερδίζω περισσότερα ἀπὸ
ὑμᾶς, μιμηθῆτέ με ἂν θέλετε, ἀλλὰ δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ
μὲ κρίνητε.

Οἱ ὑφάνται πρὸς ταῦτα δὲν εἶχον τῷ ὄντι τί ν' ἀποκρι-
θῶσι, διότι ἡ διαγωγή τοῦ Χριστιανοῦ ἦτο μὲν ἔκρυθμος καὶ
παράδοξος, ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ παράβασις νόμου τιμωρητέα.

Εἷς ὅμως τῶν νεωτέρων, αἰσθανόμενος ἀνέκαθεν πολλήν
πρὸς τὸν Ὅσκαρ συμπάθειαν, προέβη τότε καὶ εἶπεν·

— Ἀδιαφορῶ πῶς ἐργάζεται καὶ πῶς ἐμπορεύεται ὁ Χρι-
στιανός. Ἄν προτιμᾷ νὰ λέγῃ γλυκεῖς λόγους πρὸς τὰς
νέας παρὰ νὰ ὑφαίνῃ, ἂν ἔχῃ χρήματα καὶ θέλῃ νὰ τὰ δα-
πανᾷ, κύριος εἶναι. Ἀλλὰ κατηγορῶ τὸν Χριστιανὸν ὅτι φέ-
ρεται ἀγερόχως καὶ προπετῶς πρὸς τὴν συντεχνίαν, ὅτι πε-
ριφρονεῖ τὴν Ἄνσην. Τὸν κατηγορῶ ὅτι περιύβρισεν ἓνα τῶν
ἀρίστων ὁμοτέχνων ἡμῶν, ὅτι ἠθέλησε νὰ τὸν φονεύσῃ,
ὅπερ εἶναι ἔγκλημα ἀσυγχώρητον εἰς τὴν Ἄνσιν, καὶ μά-
λιστα νὰ τὸν δολοφονήσῃ, ὅπερ εἶναι κακούργημα παντα-
χοῦ μισητόν· καὶ ταῦτα ἀναιτίως καὶ ἀπροκλήτως.

Ὁ Συντεχνιάρχης ἔστρεψεν ἐκ νέου ἐρωτηματικὸν βλέμ-
μα πρὸς τὸν Χριστιανόν. Ἀλλ' ὁ Χριστιανὸς ἐσιώπα.

— Ἦκουσας περὶ τίνος κατηγορεῖσαι, εἶπεν ὁ γέρων. Τί
ἀπολογεῖσαι;

— Ν' ἀπολογηθῶ; ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ Χριστιανός. Μὰ τὴν
ἀλήθειαν, τίποτε. Ἄν ἡ Ἄνση παραπονῇται διὰ τὴν συμ-
περιφοράν μου, λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ σήμερον δὲν θὰ κάμω
τὴν ἀνατροφὴν μου· ὅπως εἶμαι, εἶμαι, καὶ οὕτω θὰ μείνω.

— Ἡ ἀπόκρισις αὕτη δὲν βελτιοῖ τὴν θέσιν σου, εἶπεν ὁ Συντεχνιάρχης. Ἀλλὰ διατί ἀναιτίως καταφέρεισαι κατὰ τοῦ συναδέλφου σου, ὥστε καὶ χεῖρα φονικὴν κατ' αὐτοῦ νὰ κινήσης; Ἐκεῖνος οὐ μόνον δὲν σ' ἐπροκάλεσεν, ἀλλὰ καὶ γενναίως ἐφέρθη πρὸς σέ.

— Γενναίως! ἀπεκρίθη ὁ Χριστιανός, ἐν ᾧ τὰ χεῖλη του ἐλάμβανον ἔκφρασιν ὑπερτάτης περιφρονήσεως. Ἐφέρθη ὅπως ἐνόμιζον καλὸν νὰ φερθῶ. Ἄν ἡ ἐξήγησις αὐτὴ δὲν σὰς εὐχαριστῇ, τόσον τὸ χειρότερον ἄλλην νὰ σὰς δώσω δὲν ἔχω.

Οἱ Σύνδικοι τότε ἐγερθέντες, ἐπλησίασαν εἰς τὸν Συντεχνιάρχην, καὶ συνωμίλησάν τινας στιγμὰς μυστικῶς.

Ἐπειτα δ' οὗτος λαβὼν τὸν λόγον,

— Ὑφαντὰ Χριστιανέ, εἶπεν, ἐπίσημοι ἔμποροι σέ εἰσήγαγον εἰς τὴν Ἄνσιν· διὰ τοῦτο ἐπαρθεῖς προσφέρεισαι προπετῶς, καὶ παρέβης τοὺς νόμους της. Ἡ Ἄνση σέ ἀποβάλλει. Ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων ὥρῶν πρέπει νὰ ἐξέλθῃς τῆς Βέργης, καὶ εἰς οὐδεμίαν Ἀνσεατικὴν πόλιν δὲν εἶσαι δεκτός, ἐκτὸς ἂν προσέλθῃς εἰς τὸν ἀδίκηθέντα ἀδελφόν σου, καὶ κλίνας γόνυ τῷ ζητήσεως συγγνώμην.

— Αἱ ἀγκάλαι μου εἰσὶν ἀνοικταί, καὶ μνησικακίαν δὲν ἔχω, εἶπε μετ' εὐγενοῦς παρρησίας προελθὼν ὁ Ὀσκάρ.

— Ἐχετε ὑγείαν, φίλτατοι, ὑπέλαβε χλευαστικῶς ὁ Χριστιανός. Νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σὰς μὲ λυπεῖ καιρίως. Ἀλλὰ, βλέπετε, ὀλίγοι ἀποθνήσκουσι τῆς λύπης, καὶ ἐλπίζω νὰ μὴν εἶμαι ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων. Ἄλλως τε καὶ, σὰς τὸ ὁμολογῶ, ἐβαρύνθη τὴν ζωὴν τῆς Βέργης. Εἶναι μονότονος. Ὡς δὲ πρὸς τὸ νὰ κλίνω τὰ γόνατα, μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ τὰ ἔχω τόσον σκληρὰ, ὥστε φοβοῦμαι μὴ πρὶν κλίνουν ραγίσουν. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς διαφυλάττῃ.

Καὶ μετ' ἐλαφρᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ἣτις ὑπερηφάναν ἐξέφραζε μᾶλλον ἢ ταπείνωσιν, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, κινῆν ἀγανάκτησιν ἐμπνεύσας διὰ τὸν τρόπον του.

“Ολοι δ' ἐξ ἐναντίας συνέχαιρον τὸν Ὁσκάρ διὰ τὴν γενναίαν διαγωγὴν του, καὶ πολλοὶ τὸν προέπεμψαν ἐκ νέου ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν οἰκίαν του. Ὡς πρὸς αὐτὸν δέ, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἂν καὶ ἐν πάσῃ τῇ εἰλικρινείᾳ τῆς καρδίας του ἦτο πρόθυμος νὰ δώσῃ τὸν ἀσπασμὸν τῆς συγχωρήσεως, καὶ νὰ μὴ γίνῃ αἷτιος τῆς ἀποπομπῆς ἐνὸς συνεταίρου, οὐχ' ἦττον ἔμως, ὅταν τὸ πρᾶγμα συνέβῃ χωρὶς νὰ πταίῃ αὐτὸς, δὲν ἐδύνατο νὰ εἰπῇ ὅτι ἦτον ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν ὅπως δῆποτε ἀναχώρησιν τοῦ Χριστιανοῦ, διότι ἀληθὲς ἦτον ὅτι ἡ παρουσία αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ἡξεύρῃ διατί, τὸν ἐστενοχῶρει.

Ζ'.

Τὴν δ' ἐπαύριον τὸ πρῶτ' ὁ Ὁσκάρ κατέβη κατὰ τὸ σῶνθη-
θες εἰς τὸ κοινὸν δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου νὰ προγευματίσῃ.

— Τὸ πρόγευμα δὲν εἶναι ἑτοιμον, τῷ εἶπεν ἡ γραία Γρουμβρίγη. Ἡ Ἑλγα δὲν ἦλθεν ἀκόμη νὰ τὸ ἐτοιμάσῃ, καὶ ὅμως πρὸ πολλοῦ ἐξημέρωσε.

— Μήπως εἶναι ἀσθενής; εἶπεν ὁ Ὁσκάρ ἔμφροντις.

— Ἀσθενής ἐλπίζω ὅτι δὲν εἶναι. Παράδοξον ὅμως εἶναι, ὅτι δὲν ἐφάνη ἀκόμη. Ὑπαγε νὰ ἰδῇς.

Ὁ Ὁσκάρ λαβὼν τὴν ἀδειαν ταύτην, ἀνέβη πέντε πέντε τὰς βαθμίδας τῆς ἀναβάθρας. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε κατηφής.

— Ἐκτύπησα, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν μοὶ ἤνοιξε.

— Τί εἶπεν; ἠρώτησεν ἡ Γρουμβρίγη.

— Δὲν ἀπεκρίθη διόλου.

— Δὲν σὲ ἤκουσεν ἴσως;

— Ἄλλ' ἐκτύπησα πολλάκις καὶ δυνατά.

— Ἄς ἰδῶμεν, εἶπεν ἡ γραία, ἐγερθεῖσα ἀνησύχως.

Καὶ ἀνέβη καὶ αὐτὴ πρὸς τὸν κοιτῶνα τῆς Ἑλγας. Ἡ θύρα ἦτο κλειστή. Ἀλλὰ μάτην ἐκτύπησε, μάτην τὴν ἐφώναξεν· οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

— Τοῦτο εἶναι ἀνεξήγητον, εἶπεν. Ἄς ἰδῶμεν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους.

Καὶ κατέβη μετὰ τοῦ Ὄσκαρ εἰς τὸν κῆπον, πρὸς ὃν ἀπέβλεπε τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνος ἐκείνου. Ἀλλὰ τὸ παράθυρον ἦτον ἡνεωγμένον, καὶ, ὡς τῆς φρίκης! ἐμπρὸς αὐτοῦ ἔκειτο κατὰ γῆς κλίμαξ ξένη. Τρέμων ὁ Ὄσκαρ ἤρπασεν αὐτὴν, τὴν ἔστητεν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἐρρίφθη μετὰ ταχύτητος αἰλούρου ἐπάνω. Ἀλλὰ σκοτοδινίασις τὸν κατέλαβεν ὅταν ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἐπήδητεν εἰς τὸν κοιτῶνα, καὶ ἐκινδύνευσε νὰ πέσῃ ὡς ἐμβρόντητος. Ὁ κοιτῶν ἦτο κενός. Ἀρπάσας ὅμως τὴν θύραν, τὴν ἔσεισε μετὰ τοσαύτης παραφόρου ὀρμῆς, ὥστε τὰ κλειῖθρα ἐνέδωκαν, καὶ μετὰ κραυγῶν ἐφώναξε τὴν Γρουμβρίγην νὰ εἰσέλθῃ.

— Ἐφυγεν! ἔφυγε! τὴν ἤρπασαν! ἀνεφώνησεν ἀποπνιγόμενος, ἅμα ἡ γραία εἰσώρμησε τρέχουσα· καὶ κλαίων ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς κενῆς κλίνης.

— Ἐφυγεν! ἐπρόφερε βραδέως ἡ γραία, ὡς στήλη ἄλως παρὰ τὴν θύραν ἰστᾶσα, καὶ δάκνουσα τὰ κίτρινα χεῖλη της. Τίς λέγει ὅτι ἔφυγε; Τίς λέγει ὅτι τὴν ἤρπασαν;

Ἐπειτα δὲ, περιφέρουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ὅλον τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἡ ἰδία ἔμενεν ἀκίνητος ὡς ἀπολελιθωμένη,

— Ναί, εἶπεν, ὁ μανδύας τῆςμόνος ἐλλείπει, καὶμόνος πῖλός τῆς. Ὅλα τὰ λοιπὰ εἰς τὴν θέσιν των.

Καὶ διὰ τῶν δύο χειρῶν τῆς κτυπήσασα τὴν κεφαλὴν τῆς,

— Ἐφυγεν, ἀνέκραξε, τὴν ἥρπασαν! — Ἀλλὰ τίς τὴν ἥρπασεν; ἠρώτησεν ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν· καὶ οἱ ὑέ-
αινοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλουν.

— Ὁ Χριστιανός!.. εἶπεν ὁ Ὁσκάρ, γινόμενος κάτω-
χρος.

— Ὁ Χριστιανός, ὁ Χριστιανός! ἀνεφώνησεν ἡ γραία ὠρυομένη ὡς λέαινα. Εἰς τοῦ Χριστιανοῦ!

Καὶ ἐν τῷ ᾧμα ἀμφότεροι διηυθύνθησαν εἰς τὴν κατοί-
κίαν τοῦ ὑφαντοῦ. Ἀλλ' ἡ οἰκοδέσποινα τοῖς εἶπεν, ὅτι ἐκεῖ-
νος ἀφ' ἐσπέρας ἐπλήρωσε πλουσιοπαρόχως τὸ ἐνοίκιόν του,
καὶ ἀνεχώρησεν.

— Ἀνεχώρησε; ποῦ;

— Οὔτε τὸν ἠρωτήσαμεν, οὔτε μᾶς τὸ εἶπεν.

— Ὁ Χριστιανός! ὁ Χριστιανός! ἔκραξεν ἡ γραία. Ἀλ-
λὰ ποῦ εἶναι; Εἰς τὴν πόλιν δὲν κρύπτεται. Διὰ τίνος πλοίου
ἔφυγε; ποῦ ὑπῆγε; Κατόπιν, κατόπιν! Τὴν κόρην μου μ'
ἥρπασε, τὴν καρδίαν θ' ἀρπάσω ἀπὸ τοῦ στήθους του. Ποῦ
ἐλπίζει νὰ κρυβῇ; Ὁ διάβολος ἂν τὸν κρύψῃ, θὰ πωλήσω
ψυχὴν καὶ σῶμα εἰς τὸν διάβολον, διὰ νὰ μοὶ τὸν δώσῃ,
ἐγὼ νὰ τὸν βασανίσω.

Καὶ σείρουσα τὸν Ὁσκάρ κατόπιν τῆς, ἔδραμε πρὸς τὸν
λιμένα, καὶ ἀπετάθη πρὸς τὸν λιμενοφύλακα.

— Ποῖα πλοῖα ἀπέπλευσαν ἀπὸ τοῦ λιμένος, τὸν ἠρώ-
τησε, τὴν νύκτα ταύτην, καὶ ποῦ διηυθύνθησαν; Ὑπάρχει
ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τὸ μάθω. Μ' ἥρπασαν τὴν κόρην μου.
Βοήθησόν με νὰ τὴν ἀνεύρω.

— Τὴν νύκτα ταύτην οὐδὲν ἢ πλοῖον ἢ πλοιάριον ἐξῆλ-

θε τοῦ λιμένος, ἀπεκρίθη ὁ λιμενάρχης, ἐκτὸς τοῦ μεγάλου ἐκείνου ὃ βλέπεις παραφυλάττον ἐκεῖ τὸ τελευταῖον ἀκρωτήριον τοῦ ἔξω λιμένος καὶ ἀνταλλάσσον χαιρετισμούς μετὰ τῶν φρουρίων. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἡ πολεμικὴ Δανικὴ ὀλκὰς, καὶ αὕτῃ βεβαίως δὲν φέρει τὴν κόρην σου καὶ τὸν ἀρπάσαντα αὐτὴν ἐργάτην. Ἡ εἰς τὴν πόλιν κρύπτονται, ἢ διηυθύνθησαν διὰ ξηρᾶς εἰς ἄλλον τινὰ λιμένα, καὶ ἐκεῖθεν ἀπέπλευσαν.

Φερομένη ὑπὸ τοῦ Ὀσκάρ μᾶλλον ἢ βαδίζουσα, ἡ Γρουμβρίγη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της, καὶ ἡ ἀδάμαστος αὐτῇ καὶ ἀλύγιστος γραία ἔπεσεν ὡς ξηρὰ δρυς ὑπὸ τοῦ ξυλοτόμου κοπεῖσα, καὶ φλογερὸς πυρετὸς ἐμάστιζε τὰς φλέβας της. Ὅσάκις ἤνοιγε τὸ στόμα της νὰ κράξῃ τὴν ἐγγονήν της, ὑπόκωφος μόνον γρυσμὸς ἠκούετο ἐξερχόμενος, καὶ βαρὺς γογγυσμὸς ἐξεθλίβετο ἐκ τοῦ στήθους της.

Ὁ δ' Ὀσκάρ καθήμενος πλησίον αὐτῆς, καὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς δύο τοῦ χεῖρας κρύπτων, ἔκλαιε.

Τέλος πρὸς τὸ ἑσπέρας αὕτῃ ἀνεσκίρτησε πρώτη, ὡς ὑπὸ σιδηρῶν ἀνατιναχθεῖσα ἐλατηρίων.

— Ἀνοησῖαι! εἶπε· κλαίωμεν, ἄργοι κλαίωμεν! καὶ ὁ ἄρπαξ γελᾷ. Τί κάθησαι, καὶ ἐγὼ αὕτῃ τί κεῖμαι ἐδῶ ὡς ἂν δὲν εἶχον ἡφαίστιον μίσους εἰς τὸ στήθος μου, ὡς ἂν δὲν εἶχον ὄνυχας νὰ τὸν σχίσω ὅπου τὸν ἀπαντήσω. Ἐγέρθητι. Ἔως πότε μένεις;

Ἐκτοτε ἤρχισεν ἀδιάκοπος ἔρνευσα. Δὲν ἔμεινε γωνία τῆς Βέργης ἀνεξιχνίαστος. Ἀλλὰ τὸν Χριστιανὸν οὐδεὶς οὔτε ἤκουσεν, οὔτε εἶδεν, οὔτε ἤξευρέ τις νὰ εἰπῇ ποῦ πιθανῶς διηυθύνθη, ἢ τίς ἦτον ἡ πατρίς του κυρίως. Τινὲς τὸν ἔλεγον Γερμανὸν, ἄλλοι Δανὸν, ἄλλοι δὲ Ὀλλανδὸν, διότι εἰς τὴν Ἀνσὴν εἶχε φέρει συστατικὰς ἐπιστολάς μεγαλεμπόρων καὶ

των τριων τούτων τόπων, καὶ εἰς τὰ βιβλία αὐτῆς ὁ τόπος τῆς γεννήσεώς του δὲν ἐσημειοῦτο.

Πᾶσαν πρωίαν ἐξήρχετο ἡ πρεσβύτις, ὅλην τὴν ἡμέραν περιεφέρετο, καὶ τὴν ἐσπέραν ἐπέστρεφεν ἄπρακτος, ν' ἀκούσῃ τὰς ἐπίσης ἀφόρους τοῦ Ὁσκάρ προσπαθείας.

Καὶ ὅμως ἡ καρδιά της δὲν ἐπείθετο ν' ἀρνηθῇ πᾶσαν ἐλπίδα. Ἐν ᾧ ἔλεγεν ὅτι δὲν θὰ ἰδῇ πλέον τὴν Ἑλγαν της, ποτὲ ὅμως τὴν ἐσπέραν δὲν ἔστρωνε τὴν τράπεζαν δι' ἐαυτὴν καὶ τὸν Ὁσκάρ, χωρὶς νὰ θέσῃ καὶ τρίτον πινακίον, ὡς περιμένονσα ὅτι ἤθελε φανῇ αἰφνης ἡ ἐγγονή της, καὶ ποτὲ τὸ πρωὶ δὲν ἠγείρετο, χωρὶς νὰ εὐτρεπίσῃ καὶ νὰ συσκευάσῃ καὶ ἐκείνης τὸν κοιτῶνα, ὡς ἂν ἤλπιζεν ὅτι τὸ ἐσπέρας θέλει ἔλθῃ ἡ Ἑλγα νὰ κοιμηθῇ εἰς αὐτόν.

Ἀλλὰ πᾶσα περαιτέρω ἔρευνα οὐδὲν ἐφαίνετο ὑποσχομένη ἀποτέλεσμα πλέον ἐν Βέργῃ.

— Προφανὲς εἶναι, εἶπεν ἡ γραία εἰς τὸν Ὁσκάρ, ὅτι ἐδῶ δὲν κρύπτεται. Ὁλλανδὸς, Γερμανὸς ἢ Δανὸς, ἐκτὸς τοῦ κόσμου δὲν ὑπῆγε πάντοτε. Θὰ περιτρέξω τὰς τρεῖς του πατρίδας, καὶ ἡ ἐκδίκησίς μου ἐλπίζω νὰ μ' ὀδηγήσῃ ἀκριβῶς διὰ τῆς καταχθονίου λαμπάδος της.

— Θὰ μ' ἐπιτρέψῃς νὰ σὲ συνοδεύσω καὶ νὰ σὲ συνδράμω εἰς τὴν ἔρευναν ταύτην, ἐπρότεινεν ὁ Ὁσκάρ.

— Νὰ μὲ συνδράμῃς, ναί, σοὶ τὸ ζητῶ μάλιστα· νὰ μὲ συνοδεύσῃς ὅμως ὄχι. Ἐξ ἐναντίας, ἅς χωρισθῶμεν: Λάβε σὺ τὸν ἕνα δρόμον καὶ ἐγὼ τὸν ἄλλον· οὕτω διπλασιάζομεν τὰς ἐλπίδας μας.

Τῷ ὄντι ὁ Ὁσκάρ ἔλαβεν ἄδειαν ἀπουσίας παρὰ τῆς Ἀνσης, καὶ ἀπῆλθε πρὸς τὴν Ὁλλανδίαν, ὅπου ἐγγχώριος ὢν, εἶχε σχέσεις δυναμένας νὰ τῷ χρησιμεύσωσιν.

Ἡ δὲ Γρουμβρίγη ἀπῆλθεν εἰς Δανσίγην πρὸς ἀναζή-

τησιν τοῦ ἐμπορίου τῆς πόλεως ἐκείνης, ὅστις εἶχε συστήσει τὸν Χριστιανόν, καὶ ἐπὶ σκοπῷ νὰ διευθυνθῇ ἐκεῖθεν ὅπου αἱ ἐνδείξεις ἤθελον τὴν ὁδηγήσει.

Μετὰ ἓνα μῆνα ὁ Ὅσκαρ ἐπανῆλθεν εἰς Βέργην ἄπρακτος καὶ ἀπηλπισμένος. Οὐδεὶς ἤξευρε νὰ τῷ εἰπῇ τι περὶ Χριστιανοῦ, ἐκτὸς μόνον τοῦ Ὀλλανδοῦ ἐμπορίου, ὅστις τὸν εἶχεν ἐπίσης συστήσει εἰς τὴν Ἄνσιν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἦτο τόσο μυστηριώδης, τόσο συγκεχυμένος εἰς τὰς πληροφορίας του, τόσο ἐφαίνετο δυσαρεστούμενος ὅταν τῷ ἐζητοῦντο, καὶ τόσο ἡγνόει, ἢ ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἡγνόει τὰ κατ' αὐτὸν, ὥστε παρ' αὐτοῦ ἄλλο δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ μετὰ θετικότητος ὁ Ὅσκαρ, ἐκτὸς ὅτι ἀνωφελῶς ἤθελε παρατείνει τὴν διαμονὴν του εἰς τὴν Ὀλλανδίαν.

Ἐπέστρεψε λοιπὸν μετὰ παλλομένης καρδίας εἰς Βέργην, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι ἐκεῖ θέλει εὔρει τὴν Γρουμβρίγην ἀνακαλύψασαν τὰ ἴχνη τῆς ἐγγόνης της.

Τὰ αἰσθήματά του πρὸς αὐτὴν εἶχον βεβαίως ἀλλοιωθῇ ἐκ τῶν τελευταίων συμβάντων· τὸ ἐνόμιζε καὶ. Ἀλλ' εἰς τὴν μνήμην της ἐταράττετο βιαίως ἡ καρδία του πάντοτε, καὶ ἐπείθετο, ἢ ἐπροσπάθει νὰ πεισθῇ, ὅτι ἡ Ἐλγα ἦτον ἀθώα, ὅτι ἐγένετο θυμὰ προδοσίας κακούργου, καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἄρπαγός της εἶχεν αὐτὸς χριστιανικὸν καὶ ἱπποτικὸν χρέος νὰ τὴν λυτρώσῃ.

Η'.

Ἀλλ' ἡ Γρουμβρίγη δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς Βέργην, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεώς της οὐδεὶς πλέον ἤκουσε περὶ αὐτῆς, ἂν καὶ οἱ ὕφανται, οἵτινες μητέρα των τὴν ἐκάλουν, καὶ συνησθάνοντο τὴν ἀπουσίαν της ἀπὸ τῶν

κοινωνῶν ἐστιάσεων ὧν προήδρευεν, ἡρεύνησαν πολλάκις περὶ αὐτῆς.

Ὁ δ' Ὁσκάρ εἶχε δώσει τόσα δείγματα τῆς ἱκανότητός του μεταξὺ τῶν ὁμοτέχνων του, καὶ τόσον εἶχε κερδίσει αὐτῶν τὴν ὑπόληψιν, ὥστε ὅλοι οἱ βαθμοὶ τῆς συντεχνίας τῷ ἦσαν προσιτοὶ πλέον, καὶ, ὅ,τι ἄλλοτε ἤθελε τῷ φανῇ ἢ ἐκπλήρωσις τῶν ἀτοπωτέρων εὐχῶν του, τῷ ἐδόθη δι' ὁμοθυμου τῶν ὑφαντῶν ἀποφάσεως, ἢ χηρεύουσα ἐργοστασιарχία ἐνὸς τῶν μεγαλητέρων καὶ πλουσιωτέρων καταστημάτων.

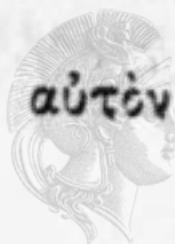
Ἀλλὰ τὰ κέρδη ταῦτα καὶ αἱ τιμαὶ ὠλίσθαινον ἤδη ἐπὶ τῆς καρδίας του, χωρὶς οὐδεμίαν χορδὴν αὐτῆς νὰ κρούσωσιν. Ὁ βίος τῷ ἐφαίνετο ἄσκοπος, μαῦρος· τὰ ἐλατήρια τῆς ζωῆς του εἶχον χαλαρωθῇ. Ἡ κερκὶς ἐξέπιπτε τῆς χειρός του· καὶ δὲν παρημέλει μὲν τὰ νέα του χρέη, ἐξ ἐνδομύχου αἰσθήματος τοῦ καθήκοντος, ἀλλ' ἠσθάνετο ὅτι ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν τῷ ἦτο βάρος δυσβάστακτον, ὅτι ἐπίεζε τὸ λογικόν του καὶ ἀπέβαινεν εἰς βάσανον τῆς ζωῆς του.

Εὐτυχῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπῆλθε περίστασις τις συντελέσασα εἰς τὸ νὰ μεταβάλλῃ ὅπως οὖν τὴν νοσηρὰν τῶν ἰδεῶν του διεύθυνσιν, καὶ ν' ἀναζωπυρήσῃ τὰς νεκρουμένας δυνάμεις του.

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν κατεπείγουσα διαταγὴ ἑγγραφὸς ἐκάλει αὐτὸν νὰ παρουσιασθῇ ἀμέσως εἰς τοῦ Ἀνσεάρχου. Ἐξέπληξε δ' αὕτη οὐκ ὀλίγον τὸν Ὁσκάρ, διότι οἱ ἐργοστασιάρχαι ὑπέκειντο ἀμέσως εἰς τοὺς συντεχνιάρχας, καὶ μετ' αὐτῶν εἶχον σχέσιν, οὐδεμίαν δὲ μετὰ τοῦ ἀνωτάτου ἐκείνου ἄρχοντος τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀνσης.

Ἐννοήσας ἐπομένως ὅτι περὶ σπουδαιοτάτου τινος πρόκειται, ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν.

Ἐλθὼν δ' εἰς τοῦ Ἀνσεάρχου τὸ μέγαρον, εὔρεν αὐτὸν

τὸν ἐπίσημόν του μανδύαν περιβεβλημένον καὶ προκαθήμενον μεγάλου συμβουλίου τῶν πεντήκοντα δύο Συντεχνιαρχῶν, καὶ ἀπέναντι αὐτῶν, εἰς ταπεινότερα ἐδώλια καθημένους πάντας τοὺς ἐργαστασιάρχας τῆς ὑφαντικῆς, καὶ μεταξὺ αὐτῶν κατέλαβε καὶ ὁ ἴδιος θέσιν.

Ἄφ' οὗ δὲ μετ' οὐ πολὺ συνῆλθον πάντες οἱ συγκληθέντες, λαβὼν ἡγεμονικῶς τὸν λόγον ὁ πολὺς Ἀνσεάρχης,

— Ἄνδρες Ἀνσεάται, εἶπεν ἐπὶ σπουδαιοτάτης ὑποθέσεως συνεκάλεσα τὸ μέγα τοῦτο συμβούλιον. Ἐπειδὴ δ' ἡ ὑπόθεσις ἀφορᾷ ἰδίως τὴν συντεχνίαν τῶν ὑφαντῶν, καὶ εἶναι ζωτικὴ δι' αὐτὴν, τὸ συνέδριον τῶν Συντεχνιαρχῶν ἀπεφάσισε μετ' ἐμοῦ νὰ κληθῶσιν ἐκτάκτως εἰς τὴν σύσκεψιν ταύτην καὶ οἱ ἐργαστασιάρχαι τῶν ὑφαντῶν, ψῆφον μὲν βεβαίως μὴ ἔχοντες, ἀλλὰ χορηγουμένου αὐτοῖς κατ' ἐξαίρεσιν διὰ τὴν φορὰν ταύτην τοῦ λόγου.

Οἱ ἐργαστασιάρχαι ἀπέβλεψαν τότε πάντες πρὸς ἀλλήλους μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἀνησυχίας, ἐννοοῦντες ὅτι περὶ λίαν σπουδαίου βεβαίως προέκειτο ἵνα τοῖς παραχωρηθῇ τοιοῦτον ἐκτακτον προνόμιον, εἰς οὗ τὴν χρῆσιν οἱ πλεῖστοι, ἄνθρωποι ὑλικῆς ἐργασίας κυρίως, ἡσθάνοντο ὅτι δὲν ἦσαν παρεσκευασμένοι.

— Ἡξεύρετε, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπέρτατος ἄρχων τοῦ δεσμοῦ, πόση εἶναι, καὶ πόσον ὀσημέραι αὐξάνει ἡ παραγωγικὴ δραστηριότης τῶν ὑφαντικῶν ἐργαστασιῶν τῆς Ὀλλανδίας καὶ τῆς Γαλλίας. Εἰς τὰς δύο ἐκεῖνας μεγάλας χώρας ἔπαυσε πρὸ πολλοῦ πᾶσα ἡμετέρα κατανάλωσις. Αὐταὶ ἐπικροῦσιν εἰς ἑαυτάς· καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ μᾶς ἀφῆρσαν καὶ τὴν Γερμανίαν, διὰ συμβάσεων καὶ ἀμοιβαίων παραχωρήσεων ἀποκτήσασαι τὸ δικαίωμα τῆς καὶ ἐκεῖ ἀποχλειστικῆς εἰσαγωγῆς τῶν ὑφανμάτων αὐτῶν. Εἰς ἡμᾶς,

εἰς τροφήν τῶν ἡμετέρων ἐργαστασίων δύο καὶ μόναι χῶ-
ραι ὑπολείπονται ἔτι, ἡ Νορβεγία ἐνταῦθα, καὶ προσέτι καὶ
πρὸ πάντων ἡ πλουσία Δανία.

Ἄλλ' ἀκούσατε τίνα ἀπροσδόκητον καὶ καταστρεπτικὴν
διακοίνωσιν ἔλαβον σήμερον τὴν πρωίαν. Πλὴν περιττὸν
νὰ σᾶς τὴν εἰπῶ ἐγώ· ἀκούσατε μᾶλλον τοῦτον τὸν κρότον
εἰς τὰς ὁδοὺς . . .

Καὶ ἐνταῦθα διεκόπη ὁ Ἀνσεάρχης· λαμπρὰ δὲ τυμπα-
νοκρουσία ἤκούετο ἔξωθεν, αὐξάνουσα καθ' ὅσον ἐπλησία-
ζε, μέχρις οὗ κήρυξ, φέρων τὰ ἐμβλήματα τοῦ Βασιλέως
τῆς Δανίας, καὶ περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τυμπανιστῶν καὶ ὑπὸ
ἀποσπάσματος στρατιωτῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν εὐρείαν αἴθου-
σαν τῶν συνεδριάσεων, καὶ στὰς ἐν τῷ μέσῳ, εἶπε μεγάλη
τῇ φωνῇ·

— Ἄνδρες τῆς Ἀνσης, τοῦτο ἐστὶ τὸ δόγμα τοῦ Κυ-
ρίου μου, τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας: «Νόμος τοῦ Βασιλείου
τῆς Δανίας: Τοῦ λοιποῦ τὰ λινὰ ὑφάσματα τῶν ἐργαστα-
σίων τῆς Ἀνσης, εἰσαγόμενα εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Δανίας,
θέλουσι πληρῶναι τέλος εἰσαγωγῆς τριπλοῦν τοῦ μέχρι τοῦδε
ὠρισμένου.»

Ἐποιεῖτο δ' ὁ νόμος μνεῖαν τῶν λινῶν ὑφασμάτων μόνον,
διότι ἡ κατεργασία τοῦ βάμβακος ἦν τότε ἔτι ἄγνωστος ἐν
Εὐρώπῃ, καὶ μόνον μετὰ μίαν ἑκατονταετηρίδα ἤρχισε νὰ
διαδίδηται.

Ὑπόκωφος γογγισμὸς ἐκπλήξεως καὶ ὀργῆς διέτρεξε πα-
σαν τὴν συνέλευσιν, καὶ μάλιστα τὰς ἑδρας τῶν ὑφαντῶν·
ἀλλὰ τοσοῦτο ἦν αὐτῶν τὸ αἶσθημα τῆς πειθαρχίας, καὶ
τοσοῦτο τὸ σέβας πρὸς τοὺς ἀνωτέρους, ὥστε οὐδεὶς ἐκινήθη
ἀπὸ τῆς θέσεώς του, οὐδεὶς ἀφῆκε τινὰ κραυγὴν ἀνοίκειον ἢ
ἔλαβεν ἀπροσκλήτως τὸν λόγον.

“Όταν δ’ ὁ κήρυξ, μετὰ τριπλὴν τοῦ δόγματος ἀνάγνω-
σιν ἐξῆλθεν, ὁ Ἀντεάρχης ἀναστὰς,

— Ἠκούσατε, εἶπε, καὶ γνωρίζετε διατὶ συνεκλήθητε.
Εἰπέτε μοι ἤδη εἰλικρινῶς καὶ εὐσυνειδότως τί φρονεῖτε περὶ
τοῦ πρακτέου.

Τότε ἠγέρθη σκυθρωπὸς ὁ γηραιὸς Συντεχνιάρχης τῶν
ὑφαντῶν. Τὸ βλέμμα του ἐσπινθηροβόλει, καὶ τὸ σῶμά του
ἐφαίνετο ἀνατεινόμενον πρὸς τὴν ἀρχαίαν νεανικὴν στά-
σιν του.

— Ὁ νόμος, εἶπε, τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας εἶναι κατα-
στροφὴ ἡμῶν, εἶναι ὕβρις καὶ εἶναι πρόκλησις. Δὲν ἔχομεν
ἢ νὰ θραύσωμεν τοὺς ἰστοὺς ἡμῶν, καὶ νὰ ρίψωμεν τὰς κερ-
κίδας. Ἀλλ’ ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας ἀγνοεῖ ὅτι αἱ χεῖρές μας
ἔταν δὲν φέρωσι κερκίδας, ἡξεύρουσι νὰ φέρωσι ξίφη, ὅτι ἐν-
νενήκοντα πόλεις παρατάττονται ὑπὸ τὰς διαταγὰς μας, καὶ
ὅτι εἰς τὴν φωνὴν ἡμῶν ὁ Σοὺνδ δύναται νὰ πληρωθῇ στό-
λου ὅστις νὰ τὸν κλεισῇ εἰς τὴν Κοπεγχάγην του. Ὁ Βα-
σιλεὺς τῆς Δανίας δὲν ἡξεύρει, καὶ πρέπει αὐτὸς, καὶ ἐν αὐ-
τῷ ἡ γῆ πᾶσα νὰ μάθῃ, ὅτι ἡ Ἀνση δὲν ἐπιτρέπει οὐδ’ εἰς
ἐστεμμένην τινὰ κεφαλὴν νὰ τὴν ὑβρίσῃ καὶ νὰ τὴν βλάψῃ.
Εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ φόρου προτείνω ν’ ἀπροκριθῶμεν διὰ κη-
ρύξεως πολέμου.

Ὡς δ’ ἂν ἡ λέξις αὕτη διὰ μιᾶς εἶχε θραύσει τὸ πρό-
φραγμα τοῦ σεβασμοῦ τὸ πάντας συνέχον εἰς σιωπὴν,

— Πόλεμος, πόλεμος! ἀντήχησεν ἐκ πασῶν τῶν γω-
νιῶν τῆς αἰθούσης· καὶ ἡ λέξις αὕτη ὥς βάλαμον ἐνεστά-
λαξε κατ’ ἀρχὰς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ὁσκάρ, εἰς οὗ τὸν ἄ-
σκοπον ἤδη βίον ἤνοιγε στάδιον ἐνεργείας, ἐν ᾧ ἤλπιζε νὰ
λησμονῇ τὴν πιέζουσαν αὐτὸν θλίψιν.

— Πόλεμον λοιπὸν ἀποφασίζετε, εἶπεν ὁ Ἀντεάρχης.

Εἰσθε πάντες ὁμόφωνοι; Ἄν ὑπάρχη τις ὁ ἀντιλέγων, ἅς ὁμιλήσῃ, πρὶν συντάξω τὸ δόγμα.

Πάντες ἔμειναν σιγῶντες.

Λοιπὸν, εἶπεν ὁ ἄρχων, ἂν τσιαύτη εἶναι ἡ ὁμόθυμος γνώμη σας, θέλει συνταχθῇ τοῦ πολέμου ἡ ἀνακήρυξις, εἰς ἣν λέπω ὅτι οὐδεὶς ἐνίσταται.

— Ἄν οὐδεὶς ὁμιλῇ καὶ ὁ λόγος μοὶ ἐπιτρέπηται, εἶπε τότε δειλῶς ἐγερθεὶς ὁ Ὅσκαρ, ἐγὼ ἐνίσταμαι.

Πάντες ἐπέβλεψαν εἰς αὐτὸν μετ' ἐκστάσεως, καὶ διότι ἀπλοῦς ἐργοστασιάρχης ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου τῶν συντεχνιαρχῶν, καὶ διότι, ὅτε πρῶτον ἤκούσθη ἡ λέξις «πόλεμος», πολλοὶ τὸν εἶδον ὑπὸ χαρᾶς σκιρτήσαντα. Ἐπιτρέψαντος δὲ τοῦ Ἀνσεάρχου,

— Ὑπὲρ τινὰ καὶ ἄλλον, εἶπε, βαθέως αἰσθάνομαι τὴν καταφερομένην θανατηφόρον πληγὴν εἰς τὴν συντεχνίαν ἡμῶν, καὶ ἡ καρδία μου πάλλεται εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ὁ κύβος ῥιφθῇ, ἐνόμισα ὅτι ὀφείλομεν νὰ σταθμίσωμεν ἐμβριθῶς τὰς συνεπείας τοῦ διαβήματος ἡμῶν. Βεβαίως καὶ βραχίονας καὶ καρδίας καὶ στόλον καὶ στρατὸν ἔχομεν, ὥστε πρὸς οὐδενὸς ν' ἀνεχθῶμεν ὕβριν καὶ καταπάτησιν τῶν ἡμετέρων δικαιωμάτων. Ἀλλ' ὑπάρχει ἐνταῦθα ὕβρις; ὑπάρχει κεκτημένου δικαιώματος παραβίασις; Ὡμεν δίκαιοι. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας, ἵνα διατάξῃ τὰ ἐν τῷ κράτει του, δὲν ὀφείλει νὰ ἐξετάζῃ τί εἰς ἡμᾶς ἢ εἰς ἄλλους, ἀλλὰ τί εἰς ἐκεῖνο συμφέρει. Οὐδεμίαν σύμβασιν ἔχει μεθ' ἡμῶν, ὥστε οὐδὲν ἡμέτερον δικαίωμα καταπατεῖ, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ βάσει κηρυττόμενος πόλεμος, ἵνα τῷ ἐπιβάλωμεν τὰ προϊόντα ἡμῶν, θὰ κριθῇ ὡς βία ἐκ μέρους ἡμῶν καὶ οὐχὶ ὡς ἄμυνα. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας δὲν εἶναι ἄδικος, ἀλλ' εἶναι ἀποτετυφλωμένος, ἐξηπατημένος ὑπὸ κα-

κῶν συμβουλῶν. Δὲν βλέπει ὅτι ὁ νόμος αὐτοῦ βλάπτει τὴν Δανίαν οὐχ ἥττον ἢ ἡμᾶς, διότι ἡμεῖς τῇ προμηθεύομεν ὡς πρώτην ὕλην τὰ ἡμέτερα ὑφάσματα, ἃ ἐκείνη βάφει ἐν τοῖς ἐργοστασίοις τῆς. Πρέπει λοιπὸν ὅχι νὰ τὸν πολεμήσωμεν, ἀλλὰ νὰ τὸν φωτίσωμεν· δι' ὃ προτείνω νὰ πεμφθῇ εἰς τὸν Βασιλέα ἐκείνον πρεσβεία ἐκ τεσσάρων συντεχνιαρχῶν, ἥτις νὰ τῷ δείξῃ τὸ συμφέρον τοῦ συναῖδον μετὰ τοῦ ἡμετέρου. Αἱ τύχαι τοῦ πολέμου εἰσὶν ἀγχίστροφοι. Ἄν παρ' ἐλπίδα ἡττώμεθα, ἡ Δανία θὰ μᾶς ἐκλείετο ἐντελῶς, καὶ θὰ διελύετο ὁ εὐκλεὲς ἡμῶν δεσμός. Ἀλλὰ καὶ ἵνα νικήσωμεν ἐχθρὸν τοσοῦτον ἰσχυρὸν, θὰ ὑποπέσωμεν εἰς δαπάνας τοιαύτας, ὥστε καὶ ἡ νίκη αὐτὴ θ' ἀντεστοίχει εἰς ἥτταν.

Καθ' ὅσον δ' ὠμίλει ὁ νέος ὑφαντῆς, ἐξήπτετο καὶ ἔρρεν ἡ εὐγλωττία αὐτοῦ, καὶ διὰ τοσούτων ἰσχυρῶν καὶ ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων ὑπεστήριξε τοὺς λόγους οὓς συνεκεφαλαιώσαμεν, ὥστε πάντες ἐθαύμασαν, καὶ μετεπείσθησαν εἰς τὴν γνώμην τῆς ἀμέσου ἀποστολῆς πρεσβείας.

— Εἰς ἣν, προσέθηκεν ὁ Ἀνσεάρχης, προτείνω ἐγὼ νὰ προστεθῇ καὶ ὁ ἐργοστασιάρχης Ὅσκαρ, ἵνα ἀντιπροσωπεύσῃ τοὺς ὑφαντάς· διότι εἰς αὐτὸν ὀρεῖται ἡ τιμὴ τῆς προτάσεως, καὶ διότι ἀπέδειξε τοσοῦτον ἐντελῆ ἐκτίμησιν τῶν συμφερόντων τῆς Ἀντῆς, καὶ τοσαύτην περὶ τὸ λέγειν εὐχέρειαν.

Πάντες ἐπευφήμησαν εἰς τὴν νέαν ταύτην πρότασιν, καὶ ὁ Ὅσκαρ ἐρυθριῶν ἐδέχθη τὴν τιμὴν τοῦ νὰ προσαρτηθῇ εἰς τοὺς τέσσαρας ἀμέσως κληρωθέντας συντεχνιάρχας, καὶ ἐθεώρησε τοῦτο οὐ μόνον ὡς ἰδιαιτέραν εὖνοιαν τῶν προΐσταμένων του, ἀλλὰ καὶ ὡς ὑπὸ τῆς τύχης στελλόμενον αὐτῷ εὐκταῖον ἀντιπερισπασμὸν εἰς ἣν διετέλει διανοητικὴν καὶ ψυχικὴν κατὰστασιν, καὶ ὡς ἀφορμὴν κινήσεως καὶ με-

ταβολῆς ἀντικειμένων καὶ ἐντυπώσεων, διότι δυσφορῶν πρὸς τὰ γνωστὰ καὶ τὰ παρὰ πόδας, ἤλπιζεν ἴασιν ἐκ τῶν μακρυσμένων καὶ τῶν ἀγνώστων.

Θ'.

Ἀπέπλευσε λοιπὸν ἡ πρεσβεία ἀμέσως τὴν ἐπαύριον πρὸς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Δανίας, τὴν τότε φερώνυμον Κοπεγχάγην (διότι τὸ ὄνομα σημαίνει ἐμπορικὸν λιμένα).

Ὅσον δ' ἀδιάφορος καὶ ἂν ᾗν ὁ Ὅσκαρ τότε πρὸς πᾶσαν κενοδοξίαν, μέχρι τινὸς ὅμως ἀδύνατον ᾗν νὰ μὴ κολακευθῇ ἡ φιλοτιμία του ὅτε εἰς τὸ λαμπρὸν Δημαρχεῖον, ἐν ᾧ τοῖς ἐδόθη κατάλυμα ὑπὸ τῆς Δανικῆς κυβερνήσεως, ἀπήντησε καὶ ἄλλην πρεσβείαν, ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως Καρόλου τοῦ Ε'. ἐξ Ὁλλανδίας πεμφθεῖσαν, καὶ μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς ἀνεγνώρισεν ἓνα νέον ἐκ τῶν πρώτων οἰκων τῆς Λεύδης, μετ' οὗ ἐπὶ παιδικῆς ἡλικίας εἶχε φοιτήσῃ εἰς τὰ σχολεῖα, πρὸς ὃν ὅμως ἄλλοτε ὁ πτωχὸς παῖς τῆς ἐκπεσούσης οἰκογενείας οὐδὲ καὶ ν' ἀναβλέψῃ ἐτόλμα. Τώρα δέ, πρέσβυς καὶ αὐτὸς, ἐδύνατο ἀνερυθριάστως νὰ τῷ δώσῃ τὴν χεῖρα, καὶ σχέσις φιλίας ταχέως συνεδέθη μεταξὺ τῶν δύο συμμαθητῶν.

Ἡ Ὁλλανδικὴ πρεσβεία σκοπὸν εἶχε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Δανίας τὴν χεῖρα Ἰσαβέλλης, τῆς ἀδελφῆς Καρόλου τοῦ Ε', τότε μὲν βασιλέως τῆς Ἰσπανίας καὶ Ὁλλανδίας, μετὰ ταῦτα δὲ αὐτοκράτορος Γερμανίας.

Ἀμφότεραι αἱ πρεσβεῖαι, ἅμα ἀφιχθεῖσαι, ἐζήτησαν νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸν βασιλέα. Ἡ Ὁλλανδικὴ ᾗτον ἐν τούτοις πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἐν Κοπεγχάγῃ, καὶ ὁ βασιλεὺς δὲν τὴν εἶχεν εἰσέτι δεχθῇ, ὥστε ἐκ τούτου δὲν προέ-

βλεπε καὶ ἡ τῆς Ἀνσης ταχεῖαν τῆς ἀποστολῆς της τὴν ἐκπεραίωσιν.

Παρὰ πᾶσαν ὅμως προσδοκίαν, ἡ τελευταία αὕτη, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν της, εἰδοποιήθη ὅτι ἔμελλε νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν βασιλέα, τὴν ἐπιοῦσαν κυριακὴν μετὰ τὴν λειτουργίαν, ἥτοι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀκόμη, ἐν ᾧ εἰς τὴν τοῦ Καρόλου ἀπάντητις οὐδεμία ἐδίδετο.

Ἡ περίστασις αὕτη ἐννοεῖται ὅτι ἐφάνη κακὸς οἰωνὸς δι' ἐκείνης τὴν ἐπιτυχίαν, καὶ πολλὴν διήγειρε τὴν ἀνησυχίαν οὐ μόνον μεταξὺ τῶν πρέσβεων, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῆς φατρίας τῶν Δανῶν Καρλιστῶν, δηλαδὴ ἐκείνων οὓς ἡ πολιτικὴ καὶ τὸ βαλάντιον τοῦ Καρόλου εἶχον κερδίσει ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ προτεινομένου γάμου. Τὰ συμβούλια ἐπολλαπλασιάζοντο, καὶ μεγάλη ἦτον ἡ κίνησις ἄνω καὶ κάτω.

Μόνος δ' ὁ Ὄσκάρ ἔμεινεν εἰς ταῦτα πάντα ξένος, καὶ ὅλην τὴν τριήμερον διάρκειαν τῆς ἀργίας του ἐδαπάνησεν ἐρευνῶν μεταξὺ τῶν βιομηχάνων πάσης τάξεως, ἂν δὲν ἤξευρόν τι περί τινος ὑφάντοῦ Χριστιανοῦ καλουμένου, ὅστις διέτριψεν ἱκανὸν χρόνον εἰς Βέργην ὡς Ἀνσεάτης. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐγνώριζε τὸν ἄνθρωπον.

Κατώρθωσεν ὅμως ὁ Ὄσκάρ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Δανὸν μεγαλέμπορον ὅστις εἶχε συστήσει τὸν Χριστιανὸν εἰς τὴν Ἀνσιν, καὶ ὅστις τότε συνέπεσε νὰ κατοικῇ ἐν Κοπεγχάγῃ, καὶ ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν, τῷ ἐζήτησε πληροφορίας. Ἀλλ' ὁ ἔμπορος οὗτος ἦτο παράδοξος ἄνθρωπος. Ἦρχισε νὰ γελάῃ ὅταν ἤκουσε τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Ὄσκάρ, τῷ ὄντι ὀλίγον ὡς ἂν τὸν περιέπαιζεν. Ἐπειτα εἶπεν ὅτι, ποῦ ἐνθυμεῖται ἐκεῖνος ὅλους ὅσους ποτὲ συνέστησεν ὅτι τῶνόν τι νομίζει ὅτι εἶχε γράψῃ ποτὲ περί τινος ἐργάτου, Χριστιανοῦ ἢ Χριστοφόρου, δὲν ἤξευρεν ἀκριβῶς, Ὁλλανδοῦ τῷ ἐφαίνετο ἡ Γερ-

ανοῦ μάλλον, ἀλλ' ὅτι, ἂν ἡ μνήμη δέν τὸν ἀπατᾷ, αὐτὸς ἔχε πνιγῇ, ἢ εἶχεν ἀποθάνει. Ὡστε ἡ ἐπίσκεψις αὕτη, ἐξ ἧς Ὁσκάρ ἤλπιζε νὰ φωτισθῇ ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς φρεύνης του, τὸν ἐβύθισεν εἰς σκότος βαθύτερον.

Τέλος ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς βασιλικῆς ὑποδοχῆς. Οἱ πρέδεις ἀπὸ πρωίας ἐνεδύθησαν τὴν ἐπίσημόν των στολήν. Πρὶν δὲ ἰππεύσωσιν ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁ Ὁλλανδὸς φίλος τοῦ Ὁσκάρ εἰσῆλθε τεταραγμένος καὶ κατηφῆς εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτοῦ.

— Ἴδού σεῖς εἰς τὸ τέρμα τῆς ἀποστολῆς σας, τῷ εἶπε. Καὶ ἡμεῖς δὲν ἀπέχομεν ἴσως τῆς ἡμετέρας πολύ. Ἀλλ', ὦ φίλε, εἰς τοὺς φοβεροὺς ἀγῶνας τῆς πολιτικῆς δὲν ἀπεσκληρύνθην εἰσέτι. Εἰς τὴν καρδίαν μου ἐπικάθηται βάρος, καὶ νομίζω ὅτι ἐλαφρότερον θὰ τὸ φέρω ἂν εἰς τὴν φιλίαν σου τὸ ἐμπιστευθῶ.

— Σὲ βλέπω τεταραγμένον, εἶπεν ὁ Ὁσκάρ. Τί σὲ πιέζει;

— Ἐμάθομεν, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος μετὰ προφανοῦς στενοχωρίας, τὶ ἀνθίσταται εἰς τῆς ἀποστολῆς ἡμῶν τὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ καρδιά τοῦ βασιλέως δὲν εἶναι ἐλευθέρα. Ἐρᾷ μιᾶς ὑπηκόου του.

— Καὶ ἀνρνεῖται διὰ τοῦτο τὴν χεῖρα τῆς βασιλόπαιδος; ἠρώτησεν ὁ Ὁσκάρ. Μελετᾷ εἰς τὸν θρόνον νὰ τὴν ἀναβιδάσῃ; Εἶναι ἴσως αὕτῃ ἐξ ἐκείνων αἵτινες ἐγεννήθησαν παρὰ τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου;

— Ἐκ τῶν ἐσχάτων λέγεται τάξεων τοῦ λαοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Ὁλλανδός. Ἡ ἄγρυπνος ραδιουργία τῶν φίλων τῆς ἡμετέρας πολιτικῆς τὴν ἀνεκάλυψεν ὀπίσω τῶν πύργων καὶ τῶν κιγκλίδων ὅπου τὴν κρύπτει ὁ βασιλεὺς, ἀπροσπέλαστον καὶ ἀόρατον, καὶ ὅπου ὁ ἴδιος μυστηριωδῶς μόνον καὶ εἰς πάντας ἀγνώστως εἰσέρχεται. Ἡ ἀριστοκρατία πᾶσα

συνεταράχθη εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, καὶ βλέπουσα τὴν πρὸς ἡμᾶς διαγωγὴν τοῦ Μονάρχου, οὗ γνωρίζει τὸν βίαιον καὶ αὐθαίρετον χαρακτῆρα, πέπεισται ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ εἶναι νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρην τοῦ ὄχλου, ἂν ἦδη δὲν τὴν ἐνυμφεύθῃ.

«Χθὲς ὁ Πρωθυπουργὸς, ἐξελθὼν ἐνὸς τῶν συμβουλίων μας, ἀφ' οὗ ἐθωρακίσθη δι' ὅλης τῆς γενναιότητος ὅσης εἶναι δεκτικὸς, ἐπῆγε πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ τῷ παρέστησε μετ' ἐκφράσεων θερμοτάτων καὶ μετ' ἐπιχειρημάτων ἰσχυροτάτων, πόσον ὁ προτεινόμενος δεσμὸς μετὰ τοῦ βασιλέως Καρόλου εἶναι εἰς τὴν Δανίαν συμφέρων. Ἀλλὰ βλέπων τοῦ βασιλέως τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν σιωπὴν, ἐτόλμησε τότε, ῥιφθεὶς εἰς τοὺς πόδας του, νὰ τῷ εἰπῇ ὅτι διαδίδεται ὡς αἰτία τῆς ἀρνήσεως ἢ καὶ τοῦ δισταγμοῦ τοῦ βασιλέως, κλίσις αὐτοῦ πρὸς ἄλλην γυναῖκα· ὅτι ὁ λαὸς εἶναι εἰς ὑπερβολὴν διὰ τοῦτο δυσηρεστημένος, καὶ τῶν πιστοτέρων του ὑπηκόων ἡ λύπη μεγάλη· καὶ τὸν παρεκάλεσε διὰ τῶν ταπεινοτέρων, διὰ τῶν πθητικωτέρων συγχρόνως λέξεων, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ στέμματός του, ὑπὲρ τοῦ συμφέροντός του καὶ ὑπὲρ τῆς δόξης του, νὰ παραιτηθῇ τῆς σχέσεως ταύτης, καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ νὰ γίνηται αὕτη κώλυμα τῆς ἐνώσεώς του μεθ' ἐνὸς τῶν ἰσχυρωτάτων τῆς Εὐρώπης ἡγεμόνων.

«Ἀλλ' ἡγριώθη τοῦ βασιλέως τὸ πρόσωπον, καὶ πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν διὰ κεραυνοβόλου φωνῆς ἀποτεινόμενος.

— «Καὶ τίς εἶναι ὁ λαὸς οὗτος, ἀνέκραξεν, ὅστις ἐπεμβαίνει εἰς τὰς ἰδικὰς μου πράξεις, εἰς τὰ ἰδικὰ μου αἰσθήματα; Μὴ νομίζουν ὅτι κτῆμά των εἶναι τὸ στέμμα, καὶ θὰ τὸ διαθέσω ὅπου μὲ διατάξωσιν; Ὑπαγε καὶ εἰπέ τοις ὅτι θὰ τὸ θέσω εἰς ὅποιον μέτωπον προτιμῶ, καὶ ὅτι ἐμπρὸς τοῦ

μετώπου ἐκείνου θὰ κλίνωσι τὰ μέτωπά των μέχρι τῆς γῆς. Ὑπαγε, καὶ ἂν τοιαύτας ἔχῃς ἄλλοτε νὰ φέρῃς προτάσεις, ἢ ἐπιστρέφῃς πλέον.

«Ὁ πρωθυπουργὸς ἔφυγε καταπεπληγμένος, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν περιεμένομεν μετὰ τῶν λοιπῶν φίλων του, μετέδωκεν εἰς πάντας τοῦ τρόμου του.

«Συσκέψεως δὲ μακρᾶς γενομένης, ἀπεφασίσθη ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔσεται ἀμετάθετος, καὶ ὅτι, ἂν δὲν εἶναι ἤδη κρυφίως νενυμφευμένος μετὰ τῆς ἐρωμένης του, θέλει ἤδη ἀφεύκτως τὴν νυμφευθῆ εἰς τὸ πείσμα τῶν ὄσων ἐτόλμησαν νὰ ἐλπίσωσιν ὅτι ἤθελον τὸν ἐμποδίσει.

«Καὶ ἐγένετο πρότασις τρομερὰ, πρότασις ἀποτρόπαιος, ὅτι ὁ δεσμὸς οὗτος πρέπει παντὶ τρόπῳ νὰ λυθῇ· ὅτι ὅμως εἰς μόνος ὑπάρχει ὁ λύσων, καὶ οὗτος εἶναι ὁ θάνατος! Νεκρὰ, ἤθελεν ἀφήσει τὸν βασιλέα τεθλιμμένον, λυσσῶντα ἴσως, ἀλλὰ καὶ ἐλεύθερον, καὶ ὁ χρόνος ἤθελε κατ' ὀλίγον διὰ μιᾶς μὲν χειρὸς ἰαίνει τὴν πληγὴν του, διὰ τῆς ἄλλης δὲ αὐξάνει τὴν σύνεσίν του καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν καθηκόντων του.

«Μάτην κατεξάνεστην καὶ ὠμίλησα ἐν ὀνόματι τῆς φιλοανθρωπίας, τῆς ἠθικῆς. Οἱ σοβαρότεροι καὶ ἐμπειρότεροι μοὶ ἐπέβαλον σιωπὴν ἐν ὀνόματι οἱ μὲν τοῦ συμφέροντος τῆς Δανίας, οἱ δὲ τοῦ τῆς ἡμετέρας ἀποστολῆς. Εἶπον ὅτι πρέπει μία γυνὴ νὰ θυσιάσθῃ ὑπὲρ ὅλων λαῶν, καὶ θυσιάζομεν αὐτὴν οὐχὶ ἡμεῖς, ἀλλ' ἡ ἄφρων ἐπιμονὴ τοῦ βασιλέως.

«Οὕτως ἐψηφίσθη ἡ σημερινὴ ἐσπέρα νὰ μὴ τὴν εὖρη ζῶσαν.

«Εἰς τῶν κατασκόπων τοῦ συμβουλίου ἀνέφερεν ὅτι συνέδεσε σχέσεις μετὰ τινος γραίας, ἣτις φαίνεται κατοικεῖσα περὶ τὸ φρούριον τὸ χρησιμεῦον εἰς κλωδὸν τῆς ἐρωμένης

τοῦ βασιλέως, καὶ ἥτις, φύτει περίεργος, μεγάλην ἔχει ἐπιθυμίαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτό· ὥστε, ἐπρόσθεσεν αὐτός, ἂν τῇ χορηγήσωμεν χρηματικὰς τινὰς εὐκολίας, πέπεισμαι ὅτι θέλει κατορθώσει νὰ εἰσέλθῃ, καὶ χωρὶς πολλὰς ὑποψίας νὰ διεγείρῃ, δύναται νὰ ἐγχειρίσῃ ὅπου δεῖμίαν τῶν παρεσκευασμένων ἐκείνων ἐπιστολῶν τῇ τέχνῃ τῶν φαρμακέων, αἵτινες, ἅμα ἀνοιγόμεναι, ἀποπνέουσι θάνατον.

«Ἡ καταχθόνιος αὕτη πρότασις ἐνεκρίθη ὁμοφώνως, μόνοι ἐμοῦ τηρήσαντος σιωπὴν, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἤδη ἀνεχώρησε πρὸς ἐκτέλεσιν.

— Ὅποιον μισητὸν ὄραμα μοὶ λέγεις, ἀνέκραξεν ὁ Ὅσκαρ. Καὶ ὑπομένεις νὰ ἡξεύρῃς αὐτὸ ἐκτελούμενον; Καὶ δὲν προσπαθεῖς παντὶ τρόπῳ νὰ τὸ προλάβῃς!

— Τὸ ὑπομένω! ἀνέκραξεν ὁ Ὀλλανδὲς. Αἰσθάνομαι ὡς ὁ Κάϊν μετὰ τὴν πρώτην ἀδελφοκτονίαν, καὶ αἱ χεῖρές μου μοὶ φαίνονται ἀπόζουσαι αἵματος. Νὰ τὸ προλάβω ἢ νὰ τὸ ἐμποδίσω δὲν ἔχω δύναμιν οὐδὲ τρόπον. Δύναμαι ὅμως ν' ἀποσυρθῶ ἀπὸ τῆς ἀπαισίου ταύτης πρεσβείας· καὶ ἂν τοῦτο διὰ παντός καταστρέφῃ τὸ μέλλον μου, σήμερον ἀποσύρομαι, διατηρῶν καὶ τῆς ψυχῆς μου τὴν ἡρεμίαν.

Γ'.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἤχησαν αἱ σάλπιγγες αἱ καλοῦσαι τὴν πρεσβείαν τῶν Ἀνσεατῶν, καὶ ὁ Ὅσκαρ εἰς τὸ στῆθος τοῦ σφίξας τὸν συνάδελφόν του, ἔσπευσε ν' ἀναβῇ τὸν δι' αὐτὸν παρεσκευασμένον χρυσοφάλαρον ἵππον, καὶ διπλασίως βαρεῖαν ἔχων τὴν καρδίαν, ἠκολούθησε τοὺς συναδέλφους τοῦ εἰς τὴν μητροπολιτικὴν ἐκκλησίαν.

Μετὰ τὴν λειτουργίαν δὲ, παραπεμπόμενοι ὑπὸ δύο εἰσα-

ωγέων, καὶ ὑπὸ συνοδίας βασιλικῶν σωματοφυλάκων, ἐπο-
ρεύθησαν εἰς τ' Ἀνάκτορα· ἐκεῖ δ' εἰς τὴν πρώτην αὐλὴν τοὺς
ἐδέχθη μουσικὴ παιανίζουσα, καὶ ἡ φρουρὰ παρατεταγ-
μένη τοῖς ἀπέδωκε τὰς στρατιωτικὰς τιμὰς. Εἰς τὴν δευ-
τέραν δ' αὐλὴν χρυσοστόλιστοι ἵπποκόμοι ἐδέχθησαν τοὺς
καλινοὺς τῶν ἵππων ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν πρέσβεων, οἵτινες
ἄνω τῆς ἀναβάθρας, διελθόντες διὰ διπλῆς σειρᾶς ὑπηρε-
τῶν, εἰσῆλθον εἰς λαμπρὰν αἴθουσαν. Ἐνταῦθα τοὺς περιέ-
μενε παρατεθειμένον μεγαλοπρεπὲς πρόγευμα.

Τέλος δὲ κώδων ἠκούσθη βιαίως ἡχῶν, καὶ ἐν τῷ μέσῳ
τοῦ προγεύματος ἐγερθέντες, ἔσπευσαν διὰ πολλῶν μεγα-
λοπρεπεστάτων αἰθουσῶν, καὶ ἔστησαν ἐμπρὸς ὀλοχρύσου
θύρας κλειστῆς. Ἐκεῖ δ' ἔμεινον πολλὰ λεπτὰ σιωπηλοὶ,
καὶ σχεδὸν τὴν ἀναπνοὴν τῶν κρατοῦντες.

Τέλος ἡ θύρα ἠνεώχθη μετὰ κρότου, καὶ δύο ἐντὸς αὐ-
τῆς ἱστάμενοι σωματοφύλακες, τὰς ἀργυρᾶς ῥάβδους τῶν
εἰς τὸ ἔδαφος κρούοντες ἀνέκραξαν μεγαλοφώνως·

— Ἡ πρεσβεία τῆς Ἀνσης.

Συγχρόνως δ' ἀνεσύρθησαν ἐκατέρωθεν αἱ πλούσιαι πτυ-
χαὶ παραπετάσματος ἐξ ἐρυθροῦ ὀλοσηρικοῦ, καὶ ἐφάνη τὸ
ἔνδον τῆς βασιλικῆς αἰθούσης, ὅλον ἐπεστρωμένον διὰ τοῦ
αὐτοῦ ὑφάσματος, καὶ ἀποστίλβον χρυσοῦ, πλήρες δ' αὐλι-
κῶν ἐν πολυτελεστάταις στολαῖς περιστοιχιζόντων τὸν
θρόνον, ἐφ' οὗ ἵστατο ὁ βασιλεὺς ἐν ἐπισήμῳ ἀναβολῇ.

Ἐκ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου θεάματος καταπλαγέντες
οἱ πρέσβεις, ἅμα εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου, ἔ-
κλινον γόνυ, ὥς καὶ ἡ ἐθιμοταξία ἐπέταττε, καὶ προσεκύ-
νησαν μέχρι γῆς.

Ὅτε δὲ, προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ ἀρχιγραμματέως νὰ
ἐκθέσωσιν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν σκοπὸν τῆς ἐλεύσεώς των, ἡ-

γέρθησαν, καὶ ἐτόλμησαν νὰ ὑψώσωσι τὸ βλέμμα πρὸς τὸν βασιλέα, ὑπόκωφος κραγὴ ἐκπλήξεως ἠκούσθη εἰς ὅλων τὰ στόματα, οὐδεὶς ἐδυνήθη λέξιν νὰ διαρθρώσῃ, καὶ ὁ Ὅσκαρ ὡς σκοτοδινιῶν θὰ ἔπιπτε κατὰ γῆς, ἂν δὲν ἐστηρίζετο εἰς τὸν λίθινον κίονα παρ' ᾧ ἔτυχεν ἰστάμενος.

Ὁ βασιλεὺς ἦτον ὁ ὑφαντὴς Χριστιανὸς τῆς Βέργης!

— Λοιπὸν εἰσθε ἄφωνοι, κύριοι πρέσβεις; εἶπε σοβαρῶς ὁ βασιλεὺς. Ἄνδρες τῆς Ἀνσης, γνωρίζω τί σᾶς φέρει εἰς Κοπεγχάγην. Ἐνομίσατε, ἀγαπητοί, ὅτι διὰ σᾶς κυβερνῶ τὴν Δανίαν; Ἡμὴν μεταξὺ ὑμῶν, καὶ ἐζώσθη τὸ ὑφαντοῦ τὸ περίζωμα, ἵνα διδαχθῶ τὴν τέχνην ὑμῶν καὶ μεταφέρω εἰς τὸν τόπον μου τὴν πολύτιμον ταύτην πηγὴν πλουτισμοῦ. Ἀπέλθετε καὶ ἴδετε τὰ νέα μου ἐργοστάσια. Εἰπέτε ἂν δὲν ἀξίζωσι τὰ τῆς Βέργης. Εἶναι ὅμως νέα, καὶ χρήζουσι προστασίας.

— Ἀλλὰ, Μεγαλειότατε, ὁ νόμος οὗτος καταστρέφει τοὺς ὑφαντάς τῆς Ἀνσης, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος ἐκ τῶν ἐργοστασιαρχῶν. Θέλει στερήσῃ τὰς οἰκογενείας αὐτῶν τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, καὶ θέλει καταστήσῃ αὐτοὺς ἐπαίτας.

— Ἐργοστασιάρχᾳ Ἐρίκε, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς εἰς αὐτόν· εἶσαι νομίζω, σιδηρουργός;

Ὁ πρέσβυς ἐκλινε μέχρι γῆς.

— Ἐχεις ἄδικον λοιπὸν ν' ἀναμίγνυσαι εἰς τῶν ὑφαντῶν τὰ συμφέροντα. Ἄν ὑπάρχωσιν τινες ὑφανταὶ μεταξὺ ὑμῶν, μετ' ἐκείνων ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω. Οἱ ἄλλοι ἀπέλθετε.

Καὶ ἐκλινεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀπολύων αὐτούς.

Ἐξῆλθον ἐπομένως πάντες μετὰ βαθείας ὑποκλίσεως, πλὴν μόνοι τοῦ Ὅσκαρ.

Τότε δ' ὁ βασιλεὺς ἔνευσε διὰ τῆς χειρὸς πρὸς τοὺς αὐλικούς καὶ ἀπεσύρθησαν καὶ αὐτοὶ δι' ἄλλης θύρας, ὥστε ἔ-

βεινε μόνος ἀπέναντι τοῦ νέου ὑφαντοῦ, ὅστις ἴστατο ἀκίνητος, ἄφωνος καὶ ὥς κεραυνόβλητος.

— Νέε ὑφαντά, τῷ εἶπεν ὁ βασιλεὺς προσερχόμενος πρὸς αὐτόν. Ἐδείχθην ἄλλοτε ἄδικος πρὸς σὲ καὶ τραχύς. Εἰμι πρόθυμος σήμερον νὰ σ' ἀποζημιώσω βασιλικῶς. Πρὸς χάριν σου πολλὰ δύναμαι νὰ παραβλέψω εἰς τοὺς ὁμοτέχνους σου. Πρότεινε τί ζητεῖς;

Ὁ δ' Ὁσκάρ, ὥς συνελθὼν ἐκ ληθάργου, ἐρρίφθη ἀμέσως γονυπετῆς, καὶ,

— Βασιλεῦ, ἀνέκραξε, βασιλεῦ, τὴν Ἑλγαν!...

— Τὴν Ἑλγαν; εἶπε μειδιῶν, καὶ τὸν ἐκπεπληγμένον προσποιούμενος ὁ Χριστιανός. Ἄ! τὴν καλὴν ἐκείνην κόρην τοῦ ξενοδοχείου τῆς Βέργης ὠνόμαζον Ἑλγαν, νομίζω. Ποῦ εἶναι; Τί γίνεται; Δὲν ἔμελλες, ἐνθυμοῦμαι, νὰ τὴν νυμφευθῇς;

Ἄλλ' ὁ Ὁσκάρ χωρὶς νὰ ἐγερθῇ, ἐξηκολούθησε μετὰ τόπου περιπαθοῦς.

— Τὴν Ἑλγαν, βασιλεῦ, τὴν Ἑλγαν θέλουσι νὰ θανατώσωσι, θέλουσι νὰ φαρμακεύσωσι τὴν Ἑλγαν. Σῶσον τὴν Ἑλγαν.

— Τί ἐννοεῖς; εἶπεν ὁ βασιλεὺς, γενόμενος σοβαρώτερος.

— Μὴ μ' ἀναγκάζης νὰ χρονοτριβήσω ἐξηγούμενος! ἀνέκραξεν ὁ Ὁσκάρ. Σήμερον ἄνθρωπος ἐστάλη νὰ τὴν φαρμακεύσῃ. Δός μοι τὴν ἄδειαν νὰ τρέξω ταύτην τὴν στιγμὴν πρὸς αὐτήν, ἵσως τὴν σώσω ἀκόμη.

— Νὰ σοὶ δώσω τὴν ἄδειαν..., εἶπεν ὁ βασιλεὺς δισταζών. Ἐπειτα δὲ μειδιάσας, ἔγραψέ τινας λέξεις ἐπὶ χάρτου σεσημασμένου, καὶ τῷ τὰς ἔδωκεν.

— Ὑπαγε καὶ σῶσόν την.

— Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγω ; ἠρώτησε μετὰ σπουδῆς ὁ νέος, ἀρπάζων τὴν ἄδειαν. Ποῦ εἶναι ἡ κατοικία της ;

— Ἄ ! δὲν τὴν γνωρίζεις καὶ ἔρχεσαι νὰ τὴν μάθης παρ' ἐμοῦ ; Ἔστω, Ὁσκάρ. Ἴδὲ πόσον εἶμαι ἐπιεικὴς καὶ πρόθυμος νὰ ἐπανορθώσω τὰς πρὸς σὲ ἀδικίας μου. Κατοικεῖ εἰς τὴν νῆσον Ἀμάκην. Ὑπαγε, σῶσόν την. Περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς πρεσβείας σας θέλω φροντίσει.

Ὁ δ' Ὁσκάρ ἐφίλησε τὰ κράσπεδα τοῦ θρόνου, καὶ ἐρρίφθη ἐκτὸς τῆς αἰθούσης, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς γελῶν ἔλεγε.

— Πολὺ κοινὸν στρατήγημα μετεχειρίσθης, φίλτατε, ὥστε νὰ μ' ἀπατήσης.

ΙΑ΄.

Καταβὰς δ' Ὁσκάρ εἰς τὴν αὐλὴν, χωρὶς εἰς οὐδενὸς τῶν συμπρέσβεών του τὰς ἐρωτήσεις ν' ἀποκριθῇ, ἤρπασεν ἀφ' ἑνὸς τῶν ὑπηρετῶν εὐτελεῖ τινα μανδύαν, ὃν ἔρριψεν εἰς τοὺς ὤμους του, καὶ πῖλον ὃν ἐφόρεσεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔδεσεν ὑπὸ τὸν πώγωνά του, ὅπως ἡ λαμπρότης τῶν ἐνδυμάτων του, μὴ ἐλκύῃ τὴν προσοχὴν, καὶ καθήσας εἰς τὸν ἵππον του, τὸν ἐκέντησεν ὡς ἂν ᾔθελε νὰ τῷ σχίσῃ τὰ πλευρὰ, καὶ ἤλασεν ὡς βέλος πρὸς τὴν νῆσον Ἀμάκην.

Μετά τινα ὥραν δ' ἔφθασεν εἰς τὴν παραλίαν· καὶ ἐκεῖ ρίψας τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πρώτου ἀχθοφόρου, εἰσεπήδησεν εἰς πλοiάριον, καὶ τὴν βασιλικὴν διαταγὴν εἰς τὸν κωπηλάτην προτείνας,

— Εἰς τὴν νῆσον, εἶπεν.

Ὁ κωπηλάτης ἐδίστασε κατ' ἀρχὰς, διότι αὐστηρῶς ἦν ἀπηγορευμένη ἡ τῆς νήσου προσπέλασις. Ἀλλ' ἡ θέα τῆς βασιλικῆς σφραγίδος, καὶ τοῦ Ὁσκάρ ἡ βασιλικὴ ἐλευθεριό-

της τὸν ἔπεισαν, καὶ μετ' ὀλίγων λεπτῶν κωπηλασίαν διέβη τὴν στενὴν διόρυγα, καὶ ἀποβάς εἰς τὴν νῆσον ὁ νέος, ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν τοῦ μόνου οἰκοδομήματος ὅπερ ἠγείρετο ἐκεῖ που πλησίον, κατὰ μέγα μέρος κρυπτόμενον ὑπὸ πυκνὰ καὶ προαιώνια δένδρα.

Ἐνταῦθα δύο στρατιῶται ἐπρότειναν τὰς λόγχας ἵνα τὸν ἐμποδίσωσιν. Ἀλλ' αὐτὸς δείξας καὶ πάλιν τὸν χάρτην,

— Τόπον ! εἶπε. Βασιλικὴ διαταγή.

Αἱ λόγχαι ἔκλινον ἀμέσως ἐμπρὸς του. Ὁ δὲ εἰσερχόμενος, ἠρώτησε μετὰ φωνῆς κεραυνοβόλου·

— Εἰσῆλθέ τις πρὸ ἐμοῦ εἰς τοῦτον τὸν οἶκον ;

Ὡχρὸς καὶ περίφοβος εἰς τῶν στρατιωτῶν ἀπεκρίθη·

— Οὐδεὶς, πλήν. . . . μιᾶς γραίας ἐπαίτου, ἥτις λέγει τὴν τύχην.

— Μία γραία ! ἀνέκραξεν ὁ Ὁσκάρ. Ἐπάρατε ! Καὶ πότε εἰσῆλθε ;

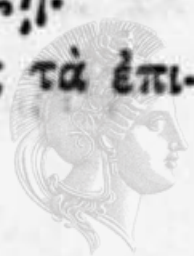
— Ταύτην τὴν στιγμήν, εἶπε τρέμων ὁ ἄλλος.

— Ὁδήγει με ! ἔκραξεν ὁ Ὁσκάρ, ἀρπάζων αὐτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου, ὥς ἂν ᾔθελε νὰ τὸν πνίξῃ, καὶ ῥιφθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἀναβάθραν, ἀνέβη ἀνὰ τέσσαρας τέσσαρας τὰς βαθμίδας.

Εἰς δὲ τὴν θύραν τοῦ θαλάμου ἐλθὼν, ὅπου διέτριβεν ἡ ὥραία τοῦ βασιλέως αἰχμάλωτος, ὥθησεν αὐτὴν ὥς προτιθέμενος νὰ τὴν κρημνίσῃ, καὶ εἰσώρμησεν ὥς μαινόμενος.

Ἐνταῦθα ἡ Ἑλγα καὶ ἡ Γρουμβρίγη παρέστησαν εἰς ὄψεις του. Αὕτη ῥακενδύτις, ὠχρὰ ὥς ἂν ἐξήρχετο ἐκ τοῦ τάφου, τρέμουσα ὥς τὸ φύλλον, ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὴν νεάνίδα, ἥτις ἔκλαιεν ὀλοφυρομένη, καὶ κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἐπιστολὴν, ἠτοιμάζετο νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Χωρὶς λέξιν νὰ προφέρῃ, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰ ἐπι-

φωνήματα τῆς ἐκπλήξεως τῶν δύο γυναικῶν, ὁρμήσας ὁ Ὅσκαρ ἤρπασε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν φωτίαν, ἥτις ἔκαιεν εἰς τὴν ἐστίαν.

— Τί ἔπραξας; ἀνέκραξε μετ' ὀργῆς ἡ Γρουμβρίγη. Πόθεν ἔρχεσαι διὰ νὰ ἐνεργήσης τὴν ἀγενῆ ταύτην ἐκδίκησιν; Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἦτο σπουδαία διὰ τὴν τύχην τῆς κόρης μου.

— Ἐγὼ μᾶλλον σ' ἐρωτῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ὅσκαρ, πόθεν ἦλθες διὰ νὰ φέρῃς τὸν θάνατον εἰς τὴν κόρην σου; Ἴδὲ ἐκείνην τὴν ἐπιστολὴν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ ἐστία ἀνέπεμπε φλόγα πρασίνην, καὶ μέλανα δυσώδη καπνόν.

— Ἦτο φαρμακευμένη! ἀνέκραξεν ἡ γραία, ἐν ᾧ τὸ ψυχρὸν αἷμά της συνεστέλλετο ὅλον εἰς τὴν καρδίαν της.

— Φαρμακευμένη! εἶπεν ἡ Ἑλγα. Ἀλλὰ τί τρέχει; πῶς σεῖς ἐδώ; Πῶς, μῆτερ, μοὶ φέρεις σὺ αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν; Φωτίσατε τὸ πνεῦμά μου κλονιζόμενον. Πόθεν ἔρχεσαι, μῆτερ;

— Πόθεν; εἶπεν ἡ γραία. Ἐκ τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ κόσμου. Διέτρεξα τῆς Ὀλλανδίας, διέτρεξα τὴν Γερμανίαν πεζῇ, εἰς τῶν ξενοδοχείων τὰς θύρας κοιμωμένη πανταχοῦ ὅπου ὑπάρχουσιν ὕφαντῶν συντεχνίαι ἐπλανήθην ζητοῦσά σε, ἀχάριστε κόρη. Τέλος ἦλθα καὶ εἰς Δανίαν.

«Μίαν ἐσπέραν, παρὰ τὴν διόρυγα περιφερομένη, εἶδον εἰς τὸ λυκαυγὲς πλοιάριον, καὶ γυναῖκα εἰς αὐτὸ ἐγκεκαλυμμένην, ὑπὸ δὲ τὰ καλύμματα μοὶ ἐφάνη ὅτι διέκρινα τὴν μορφήν σου.

«Ὡς ἔξω φρενῶν ὥρμησα νὰ ριφθῶ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ τέλος, εὐροῦσα ἀκάτιον ἀλιευτικόν, ἐζήτησα νὰ με μεταφέρῃ εἰς τὴν νῆσον, ὅπου εἶδον διευθυνθὲν τὸ πλοῖον ἐκεῖνο.

Ο ἄλιεύς ὅμως ἠρνήθη, εἰπὼν ὅτι ἦτον ἀπηγορευμένη εἰς πᾶν πλοῖον ἢ προσπέλασις εἰς τὴν νῆτον ἐπὶ αὐστηροτάτῃ ποινῇ. Τότε τῷ ἔχυσά εἰς τὴν χεῖρα ὅλον σχεδὸν τοῦ βαλαντίου μου τὸ περιεχόμενον, καὶ οὕτω συνήνεσε νὰ μὲ μεταβιδάσῃ κρυφίως περὶ τὸ μεσονύκτιον.

«Νύκτα καὶ ἡμέραν περιεφερόμην περὶ τὴν οἰκίαν, ἀποβαλλομένη ὑπὸ τῶν φυλάκων ἐσάκις ἤθελον νὰ προσέλθω, ἐπαναλαμβάνουσα τὰς ἀποπείρας μου ἅμα ἔστρεφον τὰ νῶτα οἱ φύλακες, μόνον ὅπως κατορθώσω ἅπαξ νὰ ἰδῶ τῆς οἰκίας τὴν κάτοικον, νὰ πεισθῶ ἂν εἶναι ἐκείνη ἣν ἔθρεψα διὰ τοῦ θερμοτέρου τῆς καρδίας μου αἵματος, καὶ ἥτις ἔφυγε τὴν μητρικὴν μου ἀγκάλην.

«Εἰς τὰ περίξ σύμφυτα δένδρα ὅπου ἐκρυπτόμην, ἀπήντησα μίαν ἡμέραν ἄνθρωπον, ὅστις ἤρχισε συνδιάλεξιν μετ' ἐμοῦ, ἰδίως περιστρεφομένην περὶ τὴν οἰκίαν τῆς νήσου καὶ περὶ τὴν ἐγκάτοικον αὐτῆς. Ἐννοεῖται πόσον μ' ἐνδιέφερεν ὁ διάλογος οὗτος· ἀλλ' ἀντὶ νὰ μάθω παρ' αὐτοῦ ὅ,τι ἐπεθύμουν, ἐξ ἐναντίας ἐγὼ τῷ ἀπέδειξα πόσῃ ἐπιθυμίᾳ εἶχον νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν οἰκίαν καὶ πόσον ἀδύνατον μοὶ ἦτο νὰ τὸ κατορθώσω.

«Ὁ ἄνθρωπος ἐπανῆλθε πολλάκις, ὥστε φαίνεται ὅτι εἶχεν ἴδιον ἑαυτοῦ πλοῖον, διότι οὐδὲν τῶν ἐγγχωρίων θὰ ἐρρίψο-κινδύνευε νὰ τὸν μεταφέρῃ. Ἦλθε δὲ καὶ σήμερον τὸ πρωῒ, καὶ δούς μοι τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην,

«— Εἶναι σπουδαιοτάτη, μοὶ εἶπε, διὰ τὴν τύχην τῆς γυναικὸς ἥτις κατοικεῖ αὐτὴν τὴν οἰκίαν. Σήμερον πρέπει νὰ τῇ δοθῇ. Προσπάθησον νὰ εἰσέλθῃς διὰ παντὸς τρόπου.

«Ἐπειτα δὲ, ἀφείς εἰς τὴν χεῖρά μου βαρὺ βαλάντιον,

«— Ἴδοὺ, ἐπρόσθεσε, διὰ τίνος κλειδίου ν' ἀνοίξῃς τὴν θύραν.

« Ἀμέσως ἔσπευσα ἐγὼ πρὸς τοὺς φύλακας, καὶ κορέσασα τὴν φιλοκέρδειάν των, εἰσῆλθον, καὶ σοὶ ἔφερον τὸν θάνατον. Ἄμα ἤνοιγες τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, θὰ ἔπιπτες ὡς κεραυνόβλητος ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεών της. Ὁ σωτήρ σου ἐκ τῶν κυμάτων τοῦ λιμένος τῆς Βέργης, αὐτὸς ἐπέπρωτο νὰ σὲ σώσῃ καὶ ἐκ δευτέρου. »

Ἡ Ἑλγα ἐξέτεινε τότε τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν Ὁσκάρ, ὅστις ἔφερεν αὐτὴν μετὰ βεβιασμένου σεβασμοῦ εἰς τὰ χεῖλη του.

— Ἄλλ' εἰπέ μοι τὸ μυστήριον τῆς τύχης σου, ἐξηκολούθησεν ἡ Γρουμβρίγη. Δὲν ἠθέλησας τὴν εὐτυχίαν ἣν ἡμεῖς σοὶ ἡτοιμάζομεν. Δὲν σ' ἐπιπλήττω διὰ τοῦτο. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν σὲ ἀνεῦρον, δὲν ἔχει ἡ καρδιά μου ἐπιπλήξεις. Ἄλλ' εἰπέ μοι, τί σημαίνει ἡ λαμπρὰ αὐτὴ φυλακή σου;

« Ἄν δὲν εἶσαι εὐτυχὴς, ἡ πτέρυξ μου εἶναι πάντοτε ἐτοίμη νὰ σὲ θερμάνῃ, ἡ καλύβη μου ἐτοίμη νὰ σὲ δεχθῇ, καὶ ἴσως εἰς αὐτὴν θὰ εὕρῃς ἀκόμη θερμὴν καρδίαν, ἥτις γενναίως ἐπιλήσμων, θὰ πάλλῃ ἀκόμη συμφώνως μετὰ τῆς ἰδικῆς μου.

Ἡ Ἑλγα ἐρρίφθη τότε εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς γραίας.

— Ἡ στιγμὴ αὕτη, εἶπεν, εἶναι ἡ γλυκυτέρα τῆς ζωῆς μου, καὶ ἡ συγχώρησίς σου, ... ἡ συγχώρησίς σας, ἐπρόσθεσε μετὰ τινὰ δισταγμὸν, ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα καὶ πρὸς τὸν Ὁσκάρ, δι' ἐμὲ μεγίστη εὐδαιμονία. Αὕτη μόνη ἔλειπεν εἰς τὴν ἐντελῇ εὐτυχίαν μου. Μὴ κακίζῃς τὴν φυλακὴν μου. Εἶναι ἐντελῶς ἐκουσία. Συμφέροντά τινὰ βιάζουσι τὸν Χριστιανὸν νὰ μὲ κρύπτῃ ἐνταῦθα, μέχρις ὅτου μὲ νυμφευθῇ.

— Δὲν σ' ἐνυμφεύθη; ἠρώτησε μετὰ σπουδῆς ὁ Ὁσκάρ.

— Εἶμαι ἡ μνηστὴ τοῦ Χριστιανοῦ, ἀπεκρίθη ὑπερηφά-

ὡς ἡ Ἑλγα. Διὰ συμφέροντά τινα μὲ παρεκάλεσε νὰ μείνω προσωρινῶς εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, ἀποφεύγουσα πᾶσαν κοινωνίαν μετὰ τῶν ἔξω· καὶ ἡ παράκλησίς του εἶναι διαταγή δι' ἐμέ. Ἐκτοτε σεῖς εἶσθαι οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι οὓς βλέπω, καὶ τὸν ἴδιον οὐδέποτε ἄλλως ἐδέχθην εἰμὴ παρουσία τινῶν πιστῶν μου θαλαμηπόλων.

— Ἀλλὰ τί εἶναι τὰ συμφέροντα ταῦτα; ἠρώτησεν ἡ Γρουμβρίγη. Τί εἶναι τὸ τρομερὸν μυστήριον τῆς φονικῆς ἐκείνης ἐπιστολῆς;

— Δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ, ἀπήντησεν ἡ Ἑλγα, νὰ ἐρευνήσω τὸ μυστήριον τοῦ ἀνδρός μου. Τὴν τύχην μου ἐνεπιστεύθην εἰς χεῖράς του. Μοὶ ἀρκεῖ νὰ γνωρίζω τὴν θέλησίν του καὶ νὰ τὴν ἐκτελῶ.

— Τίς δὲ εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστιανός; τὸν γνωρίζεις; ἠρώτησεν ὁ Ὁσκάρ.

— Ὅστις δὴποτε καὶ ἂν ᾔηναι, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλγα αἶρουσα τὴν κεφαλὴν, εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις μ' ἐπροτίμησε μεταξὺ πασῶν, καὶ μὲ ἀγαπᾷ· εἶναι ὁ μνηστήρ μου, μετ' ὀλίγον ὁ σύζυγός μου. Ἀπλοῦν καὶ ἐξόριστον ὑφαντὴν ἐν Βέργῃ, τὸν ἠκολούθησα. Ἡ οἰκία αὕτη εἶναι ἀπόδειξις ὅτι εἶναι εὐπορος βιομήχανος.

— Ὅχι, δὲν εἶναι εὐπορος βιομήχανος, ἀνέκραξεν ὁ Ὁσκάρ. Ὁ μνηστήρ σου, ὁ μετ' ὀλίγον σύζυγός σου, εἶναι...

— Τί εἶναι; ἠρώτησαν αἱ δύο γυναῖκες.

— Εἶναι... ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας! εἶπε μετὰ τόνου ἀπελπισίας ὁ Ὁσκάρ, καὶ ἐρρίφθη ἔξω τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἡ Ἑλγα λειποθυμοῦσα ἔπιπτεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μάμμης της.

Καταβάς, εἰς τὴν θύραν ἔδειξεν αὐθις ὁ ὑφαντὴς εἰς τοὺς φύλακας τὴν βασιλικὴν διαταγὴν, καὶ τοῖς εἶπε πρὸς μεγὰ-

λην ἐλάφρυνσιν τῆς πεφοδισμένης των συνειδήσεως, ὅτι ἡ γραία ἣτις ἦτον ἐπάνω, ἐδύνατο νὰ μένη ἀνενοχλήτως εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐλθὼν δ' εἰς τὸ περιμένον αὐτὸν πλοιάριον, διέβη τὴν διόρυγα, ἀνέβη τὸν ἵππον του, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δημαρχεῖον.

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὃν ἐνταῦθα ἀπήντησεν, ἦν ὁ νέος Ὀλλανδός. Λαβὼν δ' αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς,

— Θάρρει, τῷ εἶπεν εἰς τὸ ὠτίον· τὸ ἔγκλημα ἐπρολήφθη. Ἐσώθη τό θυμα τῆς ῥαδιουργίας. Αἷμα ἀθῶον δὲν ἐπικάθηται εἰς τὴν συνείδησίν σου.

Ὁ Ὀλλανδὸς τὸν ἐνηγκαλίσθη τότε περιπαθῶς, καὶ τῷ εἶπεν, ἐπίσης κρυφίως·

— Ἐσώθη, ὦ! σ' εὐχαριστῶ! Ἀλλὰ σιωπὴ, μή τις σ' ἀκούσῃ. Ἄς τὴν νομίζωσιν ἀποθανοῦσαν, τοῦλάχιστον μέχρις αὔριον. Ἐμηνύθημεν νὰ παρουσιασθῶμεν αὔριον εἰς τὸν βασιλέα. Ἐὰν ἕως τότε σωθῇ, ἐσώθη· διότι οἶαν δῆποτε λάβωμεν ἀπόκρισιν, ἐτελείωσεν ἡ ἀποστολή μας.

Εἰς τὸ δημαρχεῖον εὔρεν ὁ Ὅσκαρ καὶ τοὺς συναδέλφους του, ζητοῦντας περιέργως νὰ μάθωσι παρ' αὐτοῦ τὰ περὶ τῆς ἰδιαιτέρας του συνεντεύξεως, ἀναγγέλλοντας δ' αὐτῷ ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔμελλε καὶ αὐθις νὰ τοὺς δεχθῇ τὴν ἐπαύριον μετὰ τὴν Ὀλλανδικὴν πρεσβείαν.

ΙΒ'.

Τῷ ὄντι δὲ τὴν ἐπαύριον, ἀπὸ πρωΐας, ὅλος ὁ ὄχλος τῆς Κοπεγχάγης συνέρρεεν εἰς τὰς ὁδοὺς, νὰ ἰδῇ τὰς δύο πρεσβεΐας ὁμοῦ πορευομένας ἐν παρατάξει πρὸς τ' ἀνάκτορα.

Πρώτη εἰσῆλθεν ἡ Ὀλλανδικὴ εἰς τοῦ βασιλέως. Μεθ' ἡμίσειαν δ' ὥραν οἱ κλητῆρες ἀνεφώνησαν·

— Ἡ πρεσβεία τῆς Ἀνσης!

Καὶ ἐν τῷ ἅμα αἱ πύλαι ἠνεώχθησαν, καὶ εἰσῆλθον οἱ Ἀνσεᾶται ἐν ᾧ οἱ Ὀλλανδοὶ ἐξήρχοντο, ὥστε οὔτε λέξιν ἐ-
κινήθησαν ν' ἀνταλλάξωσι μεταξύ των. Μόνον δ' ἐφάνη
εἰς τὸν Ὀσκάρ, ὅτι μειδίαμα εὐχαριστήσεως διέστελλε τὰ
χεῖλη τῶν ἐξερχομένων πρέσβειων.

— Ἄνδρες τῆς Ἀνσης, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, λησμονῶ ὅ-
σους ἔχω λόγους δυσαρεσκείας κατὰ τῆς Ἀνσης, καὶ ἐνθυ-
μοῦμαι μόνον ὅτι ἐφόρεσα ποτὲ καὶ ἐγὼ τὸ διάζωμα τῶν ὑ-
φαντῶν αὐτῆς. Πληρώσατε ἓνα τόνον χρυσοῦ, καὶ καταργῶ
τὸ τέλος τῶν ὑφασμάτων.

Οἱ πρέσβεις προσεκύνησαν καὶ ἐξῆλθον φαιδροὶ, διότι ἡ
ζητουμένη ποσότης, καί τοι μεγάλη, ἦτον ὅμως εὐδὲν ὡς
πρὸς τὴν χορηγουμένην εὐεργεσίαν.

Μόλις δ' ἔφθασαν εἰς τὸ ξενοδόχεϊον, καὶ βασιλικὸς θαλα-
μηπόλος προσελθὼν, ἔδωκεν εἰς τὸν Ὀσκάρ ἔγγραφον φέρον
βασιλικὴν σφραγίδα, ἣν οὗτος λύσας, ἀνέγνω.

«Ἡμεῖς Χριστιανὸς, Ἐλέω Θεοῦ βασιλεὺς τῆς Δανίας,
παραχωροῦμεν τῷ Ὀσκάρ Σύβερν τὸν τόνον χρυσοῦ, ὃν μᾶς
ὀφείλει ἡ συντεχνία τῶν ὑφαντῶν τῆς Ἀνσης, εἰς προῖκα
τοῦ γάμου αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἐλγας Τρουϊτβούδης ἐκ
Βέργης.»

Τὸν Ὀσκάρ κατέλαβε σκοτοδινία· δὲν ἑβλεπε, δὲν ἤκουε,
καὶ ὅμως εἶχε τὸ βλέμμα ἀτενῶς προσηλωμένον εἰς ἐκεῖνον
τὸν χάρτην, καὶ κρατῶν τὴν ἀναπνοήν του, ἀνεγίνωσκεν
αὐτὸν πάλιν καὶ πάλιν, ὡς ἂν δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐννοήσῃ.

Μόλις δ' ἀπέσπασεν αὐτὸν τῆς ἐκστάσεως ταύτης ὁ Ὀλ-
λανδὸς φίλος του, κτυπήσας αὐτὸν βιαίως εἰς τὸν ὦμον.

— Λοιπὸν ἔμαθες τὴν μεγάλην εἶδησιν; τῷ εἶπε.

— Τὴν μεγάλην εἶδησιν;

— Ηύδοκιμήσαμεν· ὁ βασιλεὺς δέχεται τὴν χεῖρα τῆς Ἰσαβέλλης, ἀδελφῆς Καρόλου τοῦ πέμπτου.

Ὁ Ὄσκαρ συνέλαβεν αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος μεθ' ὀρμῆς καὶ τὸν ἠτένισεν ἀσκαρδαμυκτὶ κατὰ μέσους τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἴδου ἡ ἀπάντησις, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὀλλανδὸς, δεικνύων αὐτῷ δέμα ἐγγράφων. Ἀπόψε ἀναχωροῦμεν.

Ὁ Ὄσκαρ ἐκτύπησε τότε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπόν του, καὶ χωρὶς οὐδὲν ν' ἀπαντήσῃ, κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν, ἔπλευσε, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν νῆσον Ἀμάκην.

Πανταχοῦ δὲ διερχόμενος ἀπῆντα τὸν ὄχλον εἰς κίνησιν, καὶ ἀνθρώπων συστήματα μετ' ἀλαλαγμῶν κηρύττοντα τὴν μακρὰν διαδοθεῖσαν εἶδησιν, ὅτι ὁ βασιλεὺς νυμφεύεται τὴν ἡγεμονίδα τῆς Ἰσπανίας.

Ἀποβάς δ' εἰς τὴν νῆσον, ἀπῆντησεν ὁ Ὄσκαρ εἰς τὸν κῆπον τὴν Γρουμβρίγην, καὶ ὀλίγον ἀπωτέρω τὴν Ἑλγαν, τρέχουσιν ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον.

— Ἰδέ την, εἶναι ὡς παιδίον, εἶπεν ἡ Γρουμβρίγη. Τόσον καιρὸν κατὰκλειστος, ἐστέναζε διὰ τὸν καθαρὸν αέρα, διὰ τὸν γλυκὺν οὐρανόν. Σήμερον τὸ κλωδίον της ἠνεώχθη. Οἱ φύλακες ὅλοι ἔλαβον διαταγὴν ν' ἀποσυρθῶσιν. Ἡ στιγμὴ ἔφθασε, φαίνεται. Ἡ Ἑλγα μου αὔριον θέλει εἶσθαι βασίλισσα τῆς Δανίας.

— Αὔριον . . . εἶπεν ὁ Ὄσκαρ· ἀλλ' ἡ ταραχὴ τῷ ἔκοψε τὴν φωνήν.

— Βασίλισσα ! εἶπεν ἡ Ἑλγα προσερχομένη. Βασιλεὺς ! φοβεραὶ λέξεις ! Ἡ χεὶρ του δύναται τὴν ταπεινὴν νὰ ἐγείρῃ εἰς τὸ ὑπέρτατον ὕψος. Ἀλλ' εἰς τὸ ὕψος αὐτό ἡ καρδιά μου τρέμει, ἡ κεφαλὴ μου σκοτοδιναῖ. Διατί δὲν εἶναι ἀπλοῦς ὑφαντὴς τῆς Βέργης ; Ἡ εὐτυχία μου δὲν θὰ ἦτον ἡ καίουσα φλόξ τοῦ ἡλίου, δὲν θὰ ἦτον ἡ λάμψις τοῦ κε-

αυνοῦ, ἀλλὰ τὸ ἥμερον, τὸ γλυκὺ φῶς ἀγνώστου ἀστέρος.

— Μὴ μεμψιμοιρῆς, παιδίον, εἶπεν ἡ Γρουμβρίγη, διότι τύχη σὲ καλεῖ εἰς τὸν θρόνον. Τὰ χεῖλη σου θὰ διαφιλεύω-
αι χάριτας, ἀπὸ τῆς χειρὸς σου θὰ ἐκρέωσιν εὐεργεσίαι. Θὰ
ῥαίῃσαι ὅλου τοῦ λαοῦ ἡ χαρὰ καὶ ἡ πρόνοια, καὶ πανταχόθεν
γάπην νὰ δρέπης καὶ εὐλογίας.

— Μὴ παριστᾷς τὴν εἰκόνα ταύτην τόσον ἐπαγωγόν,
ἀνέκραξεν ὁ Ὁσκάρ, μὴ τὸ ὄναρ τόσον ὠραῖον, μήπως ἐξυ-
πνήσασα εὖρη δεινὴν τὴν ὀλήθειαν. Ἄφες τὴν νὰ προτιμᾷ
τὸν ὑφαντὴν τῆς Βέργης, καὶ μὴ ὑψώνης ἐπικινδύνως τὸν
νοῦν της.

— Νὰ μὴ ὑψώσω τὸν νοῦν της; εἶπεν ἡ γράια. Ἐξ ἐ-
ναντίας ἱκανῶς νὰ τὸν ὑψώσω δὲν δύναμαι. Ἴσως αὔριον
ὁ βασιλεὺς τὴν νυμφεύεται.

— Σήμερον, ὑπέλαβεν ὁ Ὁσκάρ μετὰ φωνῆς τεθλιμμέ-
νης, ὁ βασιλεὺς ἐκήρυξεν ὅτι νυμφεύεται τὴν ἀδελφὴν τοῦ
βασιλέως τῆς Ἰσπανίας.

— Τί λέγεις; ἀνέκραξεν ἡ Γρουμβρίγη.

— Εἶναι ψεῦδος! εἶπεν ἡ Ἑλγα ἐντόνως, ἐν ᾧ φλόξ καὶ
ὠχρότης ἐναλλάξ ἠπλοῦντο εἰς τὰς παρειάς της.— Εἶναι
ψεῦδος, ἐπανέλαβεν. Ὁ Χριστιανὸς τοῦτο ποτὲ δὲν τὸ εἶπε.

— Ψεῦδος οὐδέποτε ἐξῆλθε τοῦ στόματός μου, ἀπεκρίθη
μελαγχολικῶς ὁ Ὁσκάρ. Ὁ Χριστιανὸς οὐ μόνον τὸ εἶπεν,
ἀλλ' ἰδοὺ καὶ τὸ ἔγραψε.

Καὶ ἔδωκε τὸ πρὸς αὐτὸν διάταγμα εἰς τὴν Γρουμβρί-
γην, ἥτις τὸ ἀνέγνω μεγαλοφώνως.

— Τὸ χρυσίον εἶναι προῖξ τῆς Ἑλγας, ἐπρόσθεσεν ὁ Ὁ-
σκάρ, ἡ δὲ χεὶρ της εἶναι ἐλευθέρα. Διὰ βασιλικῆς διαταγῆς
δὲν θὰ θελήσω ποτὲ νὰ τὴν λάβω.

— Ὁ Χριστιανός! λέγει τοῦτο ὁ Χριστιανός! ἀνέκραξεν

ἡ Ἑλγα μετὰ φωνῆς ἐξερχομένης ἐκ τῆς καρδίας της ὡς ῥηγνυμένης· καὶ ἔπεσεν ἡμιθανὴς εἰς τὸ ἔδαφος.

— Κατάρρα! ἀνεφώνησεν ἡ γραία. Μ' ἐφόνευσε τὸ τέκνον μου! Κατάρρα εἰς αὐτὸν, κατάρρα!

Ἡ Ἑλγα μετὰ τοῦτο ὑπέστη ἀσθένειαν ἐπικίνδυνον καὶ μακράν, ἣτις εἶχε τῆς φρενήτιδος πάντας τοὺς χαρακτῆρας. Πολλάκις ἐπὶ τῶν παροξυσμῶν αὐτῆς κατήρχετο τρέχουσα εἰς τὸν κῆπον, συνέλλεγεν ἄνθη, καὶ πλέκουσα στέμμα, περιέδεε τὴν κεφαλὴν της, καὶ λέγουσα ὅτι εἶναι βασίλισσα, διένεμε δωρεὰς καὶ χάριτας. Ἐπειτα δὲ, εἰς τὸ χεῖλος τῆς διόρυγος ἐρχομένη, ἔψαλλε τὸ ᾄσμα τῶν ὑφαντῶν, καὶ μαδοῦσα τὸ στέμμα, ἔρριπτε τὰ ἄνθη του εἰς τὴν θάλασσαν.

Κατὰ παραγγελίαν δὲ τῶν ἱατρῶν ἡ μάμμη της μετεκόμισεν αὐτὴν ἐκ τῶν μερῶν ἐκείνων, ἅτινα ἐφαίνοντο μεγάλην ἀποτελοῦντα ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς φαντασίας της, εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς πόλεως, καὶ ἐκεῖ κατ' ὀλίγον ἐφάνη κοπάσσα ἡ σφοδρότης τοῦ πάθους της, ἣν διεδέχθη μελαγχολία σιωπηλὴ καὶ ἥσυχος, ὥστε ἡ Γρουμβρίγη ἤλπιζεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ δυνηθῇ, βοηθεία καὶ τοῦ Ὁσκάρ, νὰ τὴν μετακομίσῃ εἰς Βέργην.

ΙΓ'.

Ἄλλ' ἐν τούτοις παρῆλθεν εἰς μὴν, καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν λαμπρὰ κωδωνοκρουσία, καὶ ὅλα τοῦ λιμένος τὰ πλοῖα σημαιοστόλιστα, ἀνήγγελλον ἐορτὴν μεγάλην. Ἀπὸ τῆς αὐγῆς εἶχεν ἀγγελθῆ ἡ Ὁλλανδικὴ ναυαρχὴς καταπλέουσα μετὰ τῆς ἡγεμονίδος Ἰσαβέλλης, καὶ ὁ βασιλεὺς καταβάς, τὴν ὑπεδέχθη εἰς τὸν λιμένα, καὶ ὅπως οὐδὲ στιγμὴν μείνη ἐπὶ τῆς γῆς τῆς Δανίας ἄλλως ἢ ὡς βασιλεὺς αὐτῆς,

ὑπὸ τοῦ λιμένος τὴν ἔφερεν ἀμέσως ἐν μεγάλῃ πομπῇ εἰς τὴν μητροπολιτικὴν ἐκκλησίαν, ὅπου λαμπροστόλιστος περιέμενεν ὅλως ὁ κληρὸς τῆς Κοπεγχάγης διὰ τὴν ἐπίσημον τελετὴν.

Ὁ λαὸς ὅλος περικεχυμένος εἰς τὰς ὁδοὺς, μετὰ παραφόρου χαρᾶς ἐπλήρου αὐτὰς εὐφημιῶν καὶ ἀλαλαγμῶν, καὶ ἐστρώννυσεν ἄνθη ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ συνοδία παρηκολούθει τὴν διόρυγα ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀμάκης, εἰς στιγμὴν καθ' ἣν ἐκόπασαν οἱ ἀλαλαγμοί, ἠκούσθη γλυκεῖα φωνὴ ψάλλουσα τὸ ᾄσμα τῶν ὑφαντῶν, καὶ οἱ πλησιέστεροι εἰς τὴν ὄχθην εἶδον κόρην, ἣτις τὴν κόμην ἔχουσα λυτὴν, ἔρριπτεν ἄνθη εἰς τὴν θάλασσαν, λέγουσα· «Λάβε κύμα τὸ ἱόν· εἶναι ἡ εὐτυχία μου. Λάβε τὸν ἰάκανθον· εἶναι ἡ νεότης μου. Λάβε κύμα τὸν κρῖνον· εἶμ' ἐγὼ ἡ ἰδία.»

Καὶ τὴν λέξιν ταύτην προφέρουσα, ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐν ᾧ γυνὴ γραιὰ ἔφθανεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, τρέχουσα, ἀπωθοῦσα τοὺς παρατεταγμένους στρατιώτας, καὶ κράζουσα «κρατήσατέ την, σώσατέ την!»

Ἀμέσως εἷς νέος ἐρρίφθη κατόπιν τῆς εἰς τὰ κύματα, ἵνα τὴν λυτρώσῃ, καὶ αὐτὸν ἐν τῷ ᾧμα ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν περιεστώτων. Ἀλλὰ μάτην! Ἡ δυστυχὴς εἶχε πνιγῇ! Τὸ σῶμά της μόνον κατώρθωσαν ν' ἀλιεύσωσι, καὶ προσέτι νὰ σώσωσιν ἡμιθανῇ καὶ λειποθυμοῦντα τὸν νέον ὅστις εἶχε πρῶτος ῥιφθῇ, καὶ ὅστις ἦν αὐτὸς ὁ Ὀσκάρ.

Ἀλλὰ τῆς τραγωδίας ταύτης οὐδὲν ἐνόησεν ἡ βασιλικὴ συνοδία, ἣτις ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς ὄχθης διήρχετο. Μόνον δὲ μεταξὺ δύο ζητοκραυγιῶν, ἠγέρθη ἐκ τοῦ μέσου τοῦ ὄχλου φωνὴ δύσηχος καὶ ὀξεῖα, κράζουσα τρίς

— Κατάρρα! κατάρρα! κατάρρα!

Ἐν τούτοις ἐν Βέργῃ οἱ ὑφανταὶ ἡγωνίζοντο πῶς νὰ συλλέξωσι τὴν ποσότητα τοῦ χρυσοῦ ἣν τοῖς ἐπέβαλεν ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας, ὅπως ἀπαλλαγῶσι τοῦ καταστρεπτικοῦ αὐτοῖς φόρου, καὶ ἡ στενοχωρία τῶν ἦτο μεγάλη, διότι ἀφ' οὔτου ὁ φόρος ἐκεῖνος εἶχεν ἐπιβληθῇ, ἔμεινε νεκρὸν τὸ ἐμπόριόν των.

Εἶχον ἤδη καταφύγει εἰς ἐκτάκτους ἐράνους, εἰς ἐκούσια καὶ εἰς ἐπιβεβλημένα δάνεια, καὶ ὅμως ἡ ἀπαιτουμένη ποσότης δὲν συνεπληροῦτο ἀκόμη, ὅταν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν παρουσιάσθη αἴφνης εἰς τὴν συντεχνίαν ὁ Ὅσκαρ καὶ εἶπε·

— Φίλοι συνεργάται, ὁ χρυσὸς ὃν ὀφείλετε εἰς τὸν βασιλέα τῆς Δανίας, ἐδόθη παρ' αὐτοῦ εἰς ἐμέ. Ἴδου τὸ βασιλικὸν ἔγγραφον. Λάβετέ το ἐξωφλημένον.

Καὶ κατέθεσεν αὐτὸ ἐμπρὸς τοῦ συντεχνιάρχου. Χωρὶς δὲ ν' ἀκούσῃ τὰς ἐκφράσεις οὔτε τοῦ θαυμασμοῦ, οὔτε τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς συντεχνίας, ἐξῆλθε, καὶ δὲν ἐφάνη πλέον ποτὲ εἰς τὴν Βέργην.

ΙΔ'.

Μετὰ δέκα ἔτη περίπου χωρικοὶ ἐν Ὁλλανδίᾳ ἀπῆντησαν οὐ μακρὰν τῆς Λεύδης γραίαν γυναῖκα ἐκπνέουσαν ἐπὶ τῆς Λεωφόρου, καὶ λαβόντες αὐτήν, τὴν μετέφεραν εὐσεβῶς εἰς παρακείμενον ἔρημον μετόχιον τοῦ μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Πέτρου, ὅπως ἀποθάνῃ εἰς γῆν ἡγιασμένην· προσεκάλεσαν δὲ καὶ τὸν κατοικοῦντα παρ' αὐτὸ ἀσκητὴν, ὅπως τῇ ἀποδότη τὰ τελευταῖα καθήκοντα.

— Γύναι, τῇ εἶπεν αὐτός, διακρίνων ἐν τῷ σκότει τοῦ παρεκκλησίου καὶ ὑπὸ τὸν χονδροειδῇ μανδύαν εἰς ὃν ἦν ἐγ-

καλυμμένη, ὅτι ἀκόμη ἀνέπνεε, γυναι, ἂν δύνασαι ἔτι νὰ μιλήσης, καὶ ἂν ἔχῃς τί τὸ βαρύνον ἐπὶ τῆς ψυχῆς σου, ἀπερχομένη εἰς τὴν αἰωνιότητα, εἶπέ το, ὅπως ἐξαιτηθῶ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν κατάταξιν αὐτῆς ἐν σκηναῖς δικαίων.

— Ναὶ, ἔχω πολλὰ τὰ βαρύνοντα, ἀπήντησεν ἡ γυνὴ μετὰ φωνῆς, ἣν ἀπέπνιγον βαθεῖς γογγυσμοὶ ἀγωνίας. Ἐκεῖ πέραν ὑψοῦται τὸ φρούριον τῆς Ζουϋναίρδης· ἐκεῖ ἔζη ἐξόριστος ἡ βασίλισσα τῆς Δανίας μετὰ τῶν τέκνων της. Μίαν ἡμέραν ἐπώλησα γάλα εἰς τὰ παιδιά, καὶ τὰ παιδιά μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐξέπνεον εἰς τῆς μητρὸς τὰς ἀγκάλας. Ἀφ' οὗ ἔπιεν ὅλην τὴν πικρίαν τοῦ ποτηρίου αὐτοῦ, ἀνέμιξα εἰς τὸν οἶνόν της πόμα παρασκευασθὲν ὑπ' ἐμοῦ, καὶ προχθὲς ἐξέπνευσε καὶ αὕτη, καὶ σήμερον ἐτάφη.

— Φοβερὰ μοὶ λέγεις ἐγκλήματα, ἀνέκραξε φρίττων ὁ ἀσκητής. Ὑψωσον τὴν ψυχὴν σου, καὶ ἐπικαλέσθητι τὴν θεῖαν μακροθυμίαν. Ὁ τὸν ληστὴν συγχωρήσας, ἔχει καὶ διὰ σὲ θησαυρὸν ἐλέους.

Ἀλλ' ἡ γυνὴ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰς εὐτεβεῖς προτροπὰς ταύτας, ἐξηκολούθησεν.

— Ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας Χριστιανὸς ἐδιώχθη τοῦ βασιλείου του. Τῆς ὀχλαγωγίας ἤμην μία τῶν πρωτουργῶν. Ὁ Χριστιανὸς ἦλθεν ἔπειτα μετὰ ξένων στρατιωτῶν νὰ κατακτήσῃ τοὺς ὑπηκόους του. Ἀλλ' ἐνίκηθη, ἀλλὰ συνελήφθη, καὶ σκέψεως γενεμένης μεταξὺ τῶν συμβούλων ποῦ νὰ φυλακισθῇ,

— Εἰς τὴν νῆσον τῆς Ἀμάκης! ἐφώναξα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄχλου· καὶ ὁ ὄχλος ἅπας ὡς ἡχὼ ἐπανέλαβε τὴν φωνήν μου, «εἰς τὴν νῆσον τῆς Ἀμάκης!» καὶ τὸ συμβούλιον,

ἐνδίδον, τὸν κατέκλεισεν εἰς Σονδεμβοῦργον, τὴν οἰκίαν τῆς νήσου, καὶ τὸν ἐφύλαττε διὰ δισχιλίων στρατιωτῶν.

«Ἄλλ' ἀγρυπνότερον ἐγὼ τὸν ἐφύλαττον. Εἰς τὴν φλιάν τῆς θύρας τοῦ ἐκαθέσθην, ὥς κακὸς αὐτοῦ δαίμων, ὥς ζῶν τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ ἔλεγχος. Τὴν φωνήν μου ἤκουεν ὅταν ἦν ἐξυπνος, τὸ φάσμα μου ἔβλεπεν ὅταν ἐκοιμᾶτο· καὶ ἐκεῖ μ' εὕρισκεν ἀνατέλλων, καὶ ἐκεῖ μὲ ἀπὴντα δύων ὁ ἥλιος.

«Τέλος ἐπρότεινα νὰ τειχισθῇ ἡ θύρα τῆς φυλακῆς τοῦ, καὶ ἐτειχίσθῃ ἡ θύρα. Καὶ τότε, ἀμεριμνοῦσα περὶ αὐτοῦ, ἦλθον ἐδῶ νὰ ἐκτελέσω τὴν πρᾶξιν ἣν ἤκουσας, καὶ ἅμα εἶδον τὰ ψυχρὰ λείψανα τῶν τέκνων καὶ τῆς γυναικὸς τοῦ παραδοθέντα εἰς τὴν γῆν, ἔσπευδον σήμερον νὰ τῷ φέρω πρώτη τὴν ἀγγελίαν, ὅτε ὁ θάνατος μοὶ ἔκοψε τὸν ὁδόν μου, καὶ μοὶ ἀφῆρσε τὴν ἀγαλλίασιν ταύτην.

— Ἀλλὰ τίς δαίμων, δυστυχῆς γυνή, σ' ἔσυρεν εἰς τ' ἀνήκουστα αὐτὰ κακουργήματα; ἠρώτησεν ὁ ἀσκητὴς, μόλις δυνάμενος νὰ νικήσῃ τὴν ἀποστροφὴν τοῦ.

— Τίς δαίμων; ἀνέκραξεν ἐκείνη, συλλέξασα εἰς τὴν φωνὴν ταύτην πάσας τὰς ἐκλειπούσας δυνάμεις τῆς. Ὁ δαίμων τῆς ἐκδικήσεως. Ἄν ἐφαρμάκευσα τὰ τέκνα τοῦ, ἐφαρμάκευσεν ἐκεῖνος ὅλην μου τὴν ζωὴν. Ἄν ἐφόνευσα τὴν γυναῖκά τοῦ, μοὶ ἤρπασεν ἐκεῖνος τὴν κόρην μου, τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς μου καὶ τὴν ἐλπίδα, τὴν ἠπάτησε, τὴν ἐπρόδωκε, τὴν ἐπνίξεν εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Ἄν ἤκουον σκιρτῶσα ὑπὸ χαρᾶς τοὺς γογγισμούς τοῦ εἰς τὴν νῆσον Ἀμάκην, ἡ ἡχώ τῆς νήσου ἐκείνης ἀντήχει ἐκ τῶν ὀδυρμῶν μου, καὶ ἡ διόρυξ ἐξωγχοῦτο ἐκ τῶν δακρύων μου, ὅταν ἔβλεπον παράφρονα ἐμπρὸς μου τὴν κόρην μου.

— Εἶσαι.... εἶσαι λοιπὸν ἡ Γρουμβρίγη; ἠρώτησεν ἐκ-
πεπληγμένος ὁ ἀσκητής.

— Ἡ Γρουμβρίγη, ναί, ἀπεκρίθη αὕτη. Τίς εἶσαι σὺ,
καὶ πῶς μέχρις τοῦ ἔφθασε τὸ δυστυχὲς ὄνομα τῆς Γρουμ-
βρίγης;

— Ἐγὼ εἰμὶ ἐκεῖνος, οὗ ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας ἤρπα-
σεν, ἠπάτησεν, ἐφόνευσεν τὴν μνηστήν· εἶμαι ὁ Ὅσκαρ
Σύβερν. Ἀλλὰ τῆς καρδίας μου ἀπέβαλον πᾶν ἐπίγειον
πάθος, καὶ, ὡς ὀφείλει πᾶς χριστιανὸς, ἐσυγχώρησα. Μὴ
ἀπέρχεσαι, μήτερ, τὴν ὁδὸν τῆς αἰωνιότητος φέρουσα μίσους
φορτίον! Συγχώρησον τοῖς ἀδικοῦσί σε, ἵνα συγχωρηθῇς!

— Σὺ δὲν εἶσαι μήτηρ, καὶ ἐσυγχώρησας! εἶπε, τὸ πρό-
σωπον ἀγρίως διαστρέφουσα ἡ γραία. Ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ
συγχωρήσω οὔτε εἰς τοῦτον τὸν κόσμον οὔτε εἰς τὸν ἄλλον,
καὶ ὁ Θεὸς, ἂν θέλῃ, ἅς μὴ μὲ συγχωρήσῃ! Κατάρρα! κα-
τάρρα! κατάρρα!

Καὶ ἄγριον ἐκπέμψασα γρυσμὸν, ἡ γραία ἐξέπνευσε.

Τ Ε Λ Ο Σ.

